

ΕΤΟΣ 24° ♦ ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2005 ♦ ΑΡ. 284

€6

ΔΑΥΛΟΣ

Κωδ.
ΕΛ.ΤΑ.:
3187

ΤΟ ΖΕΥ-ΒΑΚΧΙ-ΚΟ
«ΖΕΥ-ΜΠΕΚΙ-ΚΟ»

ΜΙΑ ΠΑΡΑΝΟΜΗ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ ΣΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ

Καὶ δεύτερο εὔρημα στὴν Ὀλυμπία
ἀνατρέπει τὴν Ἱστορία τῶν Ἀγώνων

ISSN 1105-9486

9 771105 948009

10>

ΠΑΚΤΩΛΟΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ €
ΑΠΟ ΑΘΗΝΑ ΠΡΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ

Ίδρυτής - ιδιοκτήτης,
εκδότης - διευθυντής
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ

Κυδαθηναίων 29, Πλάκα,
105 58 Αθήνα.
Τηλέφωνα: 2103223957,
2103314986, 2109841655
Τηλεομοιότητα: 2103314997

ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ:
<http://www.davlos.gr>
Ηλεκτρονική αλληλογραφία:
davlos@davlos.gr

Τα Γραφεία του «Δ» λειτουργούν
πρωινές ώρες 9:30- 14:30
καθημερινά (καὶ Σάββατο).

Εκτύπωση: PRESS LINE
Μάγερ 11, Αθήνα,
Τηλ.: 210 5225479.

- Τιμή αντιτύπου: €6.
 - 12μηνη συνδρομή: €53.
 - Ὁργανισμῶν κ.λπ.: €80.
 - Φοιτητῶν: €43.
 - Ἐξωτερικοῦ: €80.
 - Ἡ συνδρομὴ καταβάλλεται
κατὰ τὴν ἐγγραφή.
 - Ἡ συνδρομὴ ἀνανεώνεται αὐτομάτως
μετὰ τὴ λήξη τοῦ 12μήνου.
- Διακοπὴ τῆς συνδρομῆς γίνεται μόνον
κατόπιν τηλεφωνήματος
τοῦ ἐνδιαφερομένου.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ ΔΕΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.
Γιὰ ἐξοικονόμηση χώρου τὸ Περιοδικὸ
διατηρεῖ τὸ δικαίωμα σύμπτυξης ἢ δημοσί-
ευσης σὲ συνέχειες τῶν προσφερομένων
συνεργασιῶν.

Ὅλες οἱ συνεργασίες καὶ τὰ
ταχυδρομικὰ ἐμβάσματα στὴ διεύθυνση:
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ,
Πόστ Ρεστάντ 175 01, Π. Φάληρο.

- Παραγγελίες μέσω Διαδικτύου
Βιβλίων, τόμων, παλαιῶν τευχῶν «Δ»
καὶ ἐγγραφῆς συνδρομητῶν:
στὴν ἱστοσελίδα μας www.davlos.gr
- Ἐπίσης ἐγγραφῆς συνδρομητῶν μὲ
ἓνα ἀπλὸ τηλεφώνημα στὰ
τηλέφωνα τοῦ «Δ».

Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομητῆς
ποὺ ἀλλάζουν διεύθυνση, νὰ τὸ
γνωστοποιοῦν στὸ περιοδικό.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει
ἀναδημοσίευση ἢ ἀναιτιμολόγητη καθ'
οἷονδήποτε τρόπον δημοσιευμάτων
τοῦ «Δαυλοῦ» χωρὶς τὴ γραπτὴ ἀδεία
τοῦ ἐκδότη.

ΔΑΥΛΟΣ

Μηνιαῖο Περιοδικὸ Πρωτοποριακῆς Ἔρευνας
Ἔτος 24°, Ὀκτώβριος 2005, Ἀριθ. 284

ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ἡ ἀρθρογραφία τοῦ κ. Χριστοδοῦλου
στὴν «Ἀπογευματινὴ» 19030

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν κ. Χριστόδουλο 19034

ΕΡΕΥΝΕΣ

Ἡ παράνομη Ὀλυμπιάδα
τοῦ 1048 μ.Χ. 19038

Ἀθλητισμὸς γυναικῶν στὴν
ἀρχαία Ἑρεσὸ 19046

Διαμελισμοὶ ζωντανῶν στὸ Βυζάντιο. ... 19048

Ἀριστοτέλης καὶ Ράσσελ 19049

Πνεῦμα καὶ Ψυχὴ 19075

Ὁ Πλατωνικὸς μῦθος τοῦ Σπηλαίου 19084

Ἡ «ἀγάπη... τῆς καταστροφῆς» 19087

«Θεός»: Ἕνα δημιουργημὰ τῶν ἀνθρώπων. 19089

«Σύμπλεγμα Ἡλέκτρα» 19101

ΓΕΝΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ

Αἴσιμα καὶ ἀδύνατα 19053

Σιμωνεῖα τοῦ Κλήρου ἐπὶ Τουρκοκρατίας 19055

Μέλλον χωρὶς ρωμιοσύνη 19116

«Κοίταξε, μὴ σοὺ βάλουν ἰδέες...» 19126

Ἡ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ 19130

Τὸ «πάντα ρεῖ» καὶ οἱ χλαμύδες 19130

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ἐκδήλωση τῆς Οὐνέσκο γιὰ τὸ Ζεῦμπέκικο 19063

Πακτωλὸς ἀπὸ Ἑλλάδα πρὸς Πατριαρχεῖο 19068

«Γιατί, Παναγιά μου;» 19098

Πρύτανις «ξεγυμνώνει» πρύτανιν 19100

Ὁ Στρατός, ἡ Ἀστυνομία κ.λπ. τῆς Ἐκκλησίας 19109

Σύρος, ἡ... φοινικική! 19114

2005: «Ἔτος Ἀϊνστάιν» 19117

Διαλύουν πανάρχαιο κυκλώπειο τεῖχος 19128

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Κ. Δημητρίου - Ν. Καλογερόπουλος 19063

Ὁ «Δ» ἔχει τὴν εὐθύνη τῶν κειμένων ποὺ δημοσιεύει στὶς
σελίδες του. Γιὰ τὶς δραστηριότητες, δημοσιεύσεις, διατυ-
πώσεις θέσεων κ.λπ. ἐκτὸς «Δαυλοῦ» ἀπὸ πρόσωπα ποὺ
γράφουν ἢ ἔγραψαν στὸ Περιοδικό, ὁ «Δ» δὲν εὐθύνεται.

ΑΠΟΚΟΥΦΩΣΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΤΡΕΒΛΩΣΕΩΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ:

πὶ 1/4 αἰῶνος τὸ περιοδικὸ αὐτὸ ἐρευνᾷ συστηματικὰ τὸ μὴ εὐ-
χάριστο ἀντικείμενο τῆς φοβερῆς διαστρέβλωσης τῆς Ἱστορίας
τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Πολλὲς φορὲς στὴν πορεία τῶν ἐρευνῶν αὐτῶν,
ποὺ καλύπτουν πολλὰς χιλιάδες σελίδες τῶν τόμων τοῦ «Δ», αἰ-
σθανθήκαμε ὀδυνηρὴ ἐκπληξὴ γιὰ τὴν ἔκταση τῶν παραποιήσεων, παραχα-
ράξεων καὶ ἀποκρύψεων τοῦ ἀληθινοῦ παρελθόντος μας ἀπὸ τὴν «Ἱστορία
τῶν Νικητῶν», δηλαδὴ τῶν χριστιανῶν (Εὐρωπαίων καὶ ἐγχωρίων). Ὅμως
ποτὲ ἡ ἐκπληξὴ μας αὐτὴ δὲν ἔφθασε στὰ ὅρια ἐκείνης, ποὺ μᾶς προκάλεσε
πρόσφατα (ἀπὸ τὴς 29 Αὐγούστου) ἡ χειμαρρῶδης, πολλῶν σελίδων καὶ
σὲ πολλὰς συνέχειες, ἀρθρογραφία τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης
Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου στὴν ἐφημερίδα «Ἀπογευματινὴ» τῆς Ἀθήνας.
Μεῖναμε κυριολεκτικὰ ἐμβρόντητοι. Ἡ σειρὰ αὐτὴ τῶν ἀρθρῶν του [τὰ λέ-
ει ὅλα ὁ τίτλος τους: **«Ἡ συνάντηση (!!!) τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ μὲ τὸν
Χριστιανισμό. Ὁ προσηλυτισμὸς (!!!) τῶν Ἑλλήνων»**] ἔχει ξεπεράσει σὲ
διαστρεβλώσεις, ἀποσιωπήσεις καὶ σοφίσματα ὅλα τὰ κείμενα καὶ τῶν πιὸ
διακεκριμένων χαλκευτῶν τῆς «Ἱστορίας τῶν Νικητῶν».

Δὲν πρόκειται βέβαια ἐδῶ νὰ ἀντικρούσωμε τὰ ψεῦδη αὐτά, ποὺ ἀναμασᾷ στὴν δη-
μοσιογραφικὴ ἐξόρμησή του καὶ ὁ κ. Χριστόδουλος, ψεῦδη ποὺ ἔχουν πλειστάκις ἀ-
νατραπῇ «σύρριζα» ἀπὸ στοιχεῖα, ἀποδείξεις, ντοκουμέντα, κείμενα κ.λπ., κ.λπ., ἀπὸ
τὰ ὁποῖα βρίθκει κάθε τεύχος τοῦ «Δ». Θὰ ἀναφέρωμε μόνο τὴν πρώτη-πρῶτη κιόλας
φράση τῆς χειμαρρῶδους ἀρθρογραφίας του (ἀλήθεια, τότε ἄλλοτε «σύρθηκε» τόσο
προκαθήμενος Ἐκκλησίας, Πάπας, Πατριάρχης, Ἀρχιεπίσκοπος, ὥστε νὰ γίνεται ἀρ-
θρογράφος σὲ ἰδιωτικὸ μαζικὸ ἔντυπο;), ποὺ φτάνει καὶ περισσεύει, νομίζομε, γιὰ νὰ
κρίνῃ κανεὶς τὸν βαθμὸ πνευματικῆς εὐθύνης τοῦ κορυφαίου πνευματικοῦ ταγοῦ τοῦ
Ἑλληνισμοῦ:

**«Ἡ ἀρχαία ἐλληνικὴ θρησκεία δὲν κατελύθη διὰ διατάγματος οὔτε κατόπιν ἐ-
πιθέσεων φανατισμένου ὄχλου»,**

διαβεβαιώνει κατηγορηματικὰ τὸν σημερινὸ Ἑλληνα μὲ τὸ ἱερὸ κῦρος του καὶ ἀπὸ τὸ
ῥυθμὸς τοῦ θρόνου του, γιὰ νὰ διερωτηθῇ παρακάτω:

**«Δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ ἀντιληφθῇ κανεὶς πῶς ὁ ἐλληνικὸς λαὸς ἀπέρριψε τὴ θρη-
σκεία του καὶ ἀσπασθῇ μιὰν ἄλλη θρησκεία. Τί τὸν ὥθησε σὲ μίαν τόσο δραμα-
τικὴ ἀπόφαση;»**

καὶ γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ ἀσυγκράτητα κατὰ

**«τῶν παραμυθολογούντων, οἱ ὁποῖοι μὲ ἀπίστευτο θράσος προσπαθοῦν νὰ ζέ-
ψουν τὴν Ἱστορία στὸ ἄρμα τους.»**

Πῶς νὰ «ἀντιληφθῇ κανεὶς», ὅταν «δὲν ὑπάρχει διάταγμα»;

Μετρήστε στο κείμενο πού ακολουθεί (τονίζονται με κόκκινο χρώμα), πόσες φορές επαναλαμβάνονται οι φράσεις «ληφθέντα μέτρα» (ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνο Α΄), «προστάγματα», «ἀνατροπή» (ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς αὐτοκράτορες Ἰοβιανό, Οὐαλεντιανὸ καὶ Οὐάλεντα) **τεθεσπισμένων**» (τοῦ μὴ χριστιανοῦ αὐτοκράτορα Ἰουλιανοῦ), «**θεσπισμα**», «**Ἐπετάχθη**» (ἀπὸ τὸν χριστιανὸ Θεοδοσίο Α΄) **αὐθις ἢ κατάλυσιν τῶν εἰδωλικῶν ἱερῶν**», «**θεσπισμα**» (τοῦ χριστιανοῦ Θεοδοσίου Β΄)», «**πρόσταγμα**», «**μυστικά ὁδηγία**» (τῶν χριστιανῶν αὐτοκρατόρων)», μὲ τίς ὁποῖες ἦταν «**ἐφωδιασμένοι πράκτορες**» γιὰ τὴν ἀνακάλυψη καὶ καταστροφή τῶν ἐλληνικῶν **εἰδωλείων** (=ναῶν, ἱερῶν, βωμῶν...)· διαβάστε στὸ ἴδιο κείμενο γιὰ τὴν «**μετ' ἄκρου ζήλου ἐκτέλεσιν**» (ἀπὸ τὸν χριστιανικὸ ὄχλο μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς ἐπισκόπους) **τῶν θεσπισμάτων**», ἀλλὰ καὶ γιὰ «**τὴν σθεναρὰν**» (τῶν Ἑλλήνων) **ἀντίπραξιν**, **ἥτις ἀνέστειλε τὴν κατ' αὐτῶν ὁρμήν**:

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΙΘ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1899

ΑΡΙΘ. 9

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ο Σκοπιῶν ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ (πρόεδρος)

† Ο Ἀρχιεπ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ (ταμίας)

† Ο Μέγας Πρωτοσύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ο Μέγας Ἀρχιεπίσκοπος ΔΙΟΔΩΡΟΣ

“Τὰ εἰδωλεῖα καὶ ἡ τύχη αὐτῶν.

[Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας] Μεθ' ὅλην τὴν τοιαύτην, κατ' ἐπίφασιν πως, ἀνεξίτηρ-
σκον πολιτείαν, ἦν μετῆρχετο, πάντα τὰ ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ **ληφθέντα μέτρα** εἰσιν
εἰς τὴν βαθμιαίαν τῶν πολυθεϊστικῶν ἰδεῶν ἐξαφάνισιν καὶ τὴν τῶν δογματῶν τοῦ νέ-
ου θρησκευματος ἐπικράτησιν. Ἡ δὲ τὸ πρῶτον φαινομενικὴ ἡπιότης μετεβλήθη εἰς αὐ-
στηρότητα ἔκδηλον ἐπὶ τέλους. Τὰ ἐν τῷ κέντρῳ εἰδωλικά ἱερὰ ἀπεστερήθησαν τῶν εἰς
αὐτὰ ἀφιερωμένων προσόδων, ἀφοῦ δ' ἐπὶ τίνα χρόνον ἀφέθησαν ὑλικῶς ἀπροσάτευ-
τα, κατεκλείσθησαν. Πολλὰ δ' ἐξ αὐτῶν κατελύθησαν καὶ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων αὐτῶν οἴκοι
τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἀνηγέρθησαν. Τὰ εἰδωλα δὲ καὶ τὰ ξόανα καὶ τὰ μορμολύκεια καὶ
τ' ἀνδρείκελα ἀντικαθίστων εἰκόνες χριστιανικά, ὥς ἡ τοῦ Καλοῦ Ποιμένος καὶ ἡ τοῦ
Δανιὴλ ἐν τῷ λάκκῳ λεόντων.

» Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις τῆς Ἑω ἡ ἀκίνητος τῶν εἰδωλείων περιουσία κατελήφθη ἐπ' ὠ-
φελεία τῶν νέων ἱερῶν ναῶν, οὕτω δ' ἐκεῖνα, οὐδὲ τῆς τῶν ἀρχῶν ἀντιλήψεως τυγχά-
νοντα καὶ τῶν μέσων τῆς συντηρήσεως συνεπῶς ἀποστερηθέντα, ἡρημοῦντο. Ὡς δ' ὁ
Εὐσέβιος διηγείται: «ἐγυμνοῦντο... τῶν κατὰ πόλιν νεῶν τὰ προπύλαια, θυρῶν ἔρημα γι-
νόμενα... ἐτέρων δ' ἢ ἐπὶ τοῖς ὁρόφοις στέγη, τῶν καλυπτῶν ἀφαιρουμένων, ἐφθεί-
ρετο· ἄλλων τὰ σεμνὰ χαλκουργήματα, ἐφ' οἷς ἡ τῶν παλαιῶν ἀπάτη μακροῖς ἐσεμνο-
»

λογεῖτο χρόνοις, ἔκδηλα τοῖς πᾶσιν ἐν ἀγοραῖς πάσαις τῆς βασιλέως πόλεως προϋτίθετο,... τὰ πλήθη τῆς πλάνης τὰ μορμολύκεια, ὕλη χρυσοῦ καὶ ἀργύρου πεπλασμένα, καὶ ταῦτα ἐκποδὼν ᾤετο δεῖν ἄρασθαι, ὥσπερ τινὰ λίθων ἐγκόμματα τοῖς ἐν σκότει βαδίζουσι πρὸ τῶν ποδῶν ἐρριμμένα.»

» Σκοπὸς δὲ τῆς ἀπὸ τῶν εἰδωλείων ἀφαιρέσεως τῶν καλυπτήρων ἦν βεβαίως, οὐχὶ ἡ ἀποκατάστασις ναῶν ὑπαιθρίων, ἐὰν ἀληθῶς ὑπαίθριοι ναοὶ τὸ πάλοι, ὥς πολλοὶ φρονοῦσιν, ὑπῆρχον. Ἀφηροῦντο οἱ καλυπτῆρες ἐπὶ φθορᾷ τῆς οἰκοδομῆς.

» Ἐπὶ ἐν τῷ χρόνῳ τῷ μετὰ ταῦτα τὴν ἀρχὴν ἀναλαβόντων **ἔτι αὐστηρότερα κατὰ τῶν ἐθνικῶν ἐλφίθησαν μέτρα**. Καὶ πάλιν ὅμως, μεθ' ὅλον τὸ δρακόντειον **τῶν προκρυχθέντων τούτων μέτρων**, οἱ εἰδωλικοὶ ναοὶ ἀφίεντο ἀπαραβίαστοι ἐν πολλαῖς τῆς Ἑσπερίας ἰδίᾳ χώραις. Ἐνίοτε ἐκλείοντο πρὸς καιρόν, ἀλλ' αὖθις εἰς τὴν λατρείαν τοῦ πολυθεϊσμοῦ παρεδίδοντο.

» Κατὰ τὸ 356 ἔτος ὁ Κωνσταντῖνος ἡβουλῆθη νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν τοιαύτην κατάστασιν, **προστάξας ἀπαξαπάντων τῶν εἰδωλείων τὸ κλείσιμον καὶ διὰ τῆς ἐσχάτης τῶν ποινῶν τοὺς παραβάτας ἀπειλήσας**.

[...] » Οἱ μετὰ τὸν Ἰουλιανὸν ἄρξαντες Ἰοβιανὸς καὶ Οὐαλεντιανὸς καὶ Οὐάλης **ἀνέτρεψαν τὰ ὑπ' ἐκείνου ὑπὲρ τοῦ πολυθεϊσμοῦ καὶ τῶν ξοάνων τεθεσπισμένα**. Ἀλλὰ πάλιν ἐπὶ Θεοδοσίου Α' ἐθνικὰ ἱερὰ ὑφίσταντο καὶ ἡ τῶν εἰδωλῶν λατρεία δημοσίᾳ ἐτελεῖτο. Ὁ Θεοδοσίος διὰ μεμετρημένης πολιτικῆς, κατ' ἀρχὰς τῶν εἰδωλείων τὴν ἐξαφάνισιν ὑποθάπων, **προεκήρυξεν ἐπὶ τέλους θέσπισμα, ἐπιτάσσον τὴν ὀριστικὴν αὐτῶν κατάλυσιν**. Ἡ μετ' ἄκρου ζήλου τὴν φορὰν ταύτην ἐκτέλεσις τοῦ θεσπίσματος τούτου προῦκάλεσε σθεναρὰν τῶν πολυθεϊστῶν τὴν ἀντίπραξιν, ἥτις ἐπὶ ὁκτῶ ἔτη ἀνέστειλε τὴν κατ' αὐτῶν ὁρμὴν.

» Κατὰ τὸ 399 **ἐπετάχθη αὖθις ἡ κατάλυσις τῶν εἰδωλικῶν ἱερῶν** τῶν ἐν ταῖς κωμοπόλεσι καὶ τῶν ἐν διαφόροις ἄλλοις τόποις, οἱ πόλεσιν ἐγγεινιάζον. Τότε δὲ «τὰ πανταχοῦ γῆς καὶ θαλάττης τῶν δαιμόνων κατελύθησαν τεμένη», ὥς ὁ Θεοδώρητος ἱστορεῖ. Τὰ εἰδωλικά ἱερὰ τῆς Φοινίκης, τῆς χώρας τῶν Ἀπαμέων, τῆς Πέτρας καὶ τῆς Ἡλιουπόλεως κατελύθησαν ὡσαύτως μετ' οὐ πολὺ, τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ἐπισκόπων εἰς τὴν κατάλυσιν συντρεχόντων.

[...] » Ἐπὶ δὲ Θεοδοσίου τοῦ Β', ἐν ἔτει 435, **νέον προεκκρύχθη θέσπισμα ἐπιτακτικῶς πλέον ὀρίζον τῶν ὑπολειπομένων εἰδωλείων τὴν κατάλυσιν**. Τὸ πρόσταγμα τοῦτο ἐξετελέσθη μετ' ἄκρας αὐστηρότητος, οὗ ἔνεκεν οἱ εἰς τὰ δόγματα αὐτῶν ἐμμένοντες ἐθνικοὶ ἠναγκάσθησαν νὰ τελῶσιν ἐν κρυπτῷ τὰς ἱεροπραξίας αὐτῶν.

[...] » Ἡ τῶν εἰδωλικῶν ἱερῶν κατάλυσις ἦν ἀναμφιλέκτως πρᾶξις βιαία, δι' ἧς ὁ χριστιανισμὸς ἐπρόκειτο ν' ἀντικαταστήσῃ τοῦ πολυθεϊσμοῦ τὰ δόγματα, οὐκ ἦπτον δ' ἐπιζήμιος καὶ τῇ τέχνῃ ἀπέβη, διότι ἐξηφανίσθησαν οὕτω πολλὰ ἀρχιτεκτονικὰ ἀριστουργήματα, ἅτινα θὰ περισσῶζοντο ἴσως μέχρις ἡμῶν.

[...] » Πᾶσαι δ' αἱ ἀνακαλύψεις (σ.σ. κρυφῶν ἀρχαίων ναῶν ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς – γιὰ νὰ τοὺς καταστρέψουν) ἐγένοντο ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπὸ πρακτῶρων ἀνὰ τὰς διαφόρους χώρας ἐπίτηδες ἐκπεμφθέντων, οἷς πᾶν σκοτεινὸν ἄντρον καὶ πᾶς ἀπόρρητος μυχὸς βατὸς ἦν. **Οἱ διὰ μυστικῶν ὁδηγῶν ἐφωδιασμένοι πράκτορες ἐκείνοι**, ἄβατά τε καὶ ἄδυστα ἱερῶν τε τὰ ἐνδοτάτω καταπατοῦντες, κατέλυν τὰ εἰδωλεῖα, τοῦ λαοῦ καὶ τῶν

ιερῶν καὶ τῶν ἐπισκόπων συνεργούντων, καὶ παρελάμβανον τοὺς εἰς φῶς ἀγομένους θησαυρούς, οὓς ἀπεκόμιζον μετὰ τῶν ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ξοάνων καὶ ἀνδρεικέλων καὶ μορμολυκείων καὶ μεθ' ἑτέρων ἐκ πολυτίμων μετάλλων ἐξεργασμένων σκευῶν.

» Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ λόγοι πρὸς σωφροσύνης ἐπιβολὴν καὶ ἠθικῶν ἀρχῶν ἐπικράτησιν σχετιζόμενοι συνετέλουν, φαίνεται, εἰς τὴν κατάλυσιν εἰδωλείων πινῶν, ὡς τὸ αἰσχρῶ δαίμονι Ἀφροδίτης καθιερωμένον καὶ «τριόδων τε καὶ λεωφόρων ἐκτός, ἐν ἀκρωρεῖας μέρει τοῦ Λιβάνου, ἐν Ἀφάκοις ἰδρυμένον» κατὰ τὸν αὐτὸν Εὐσέβιον. Ἐφ' ᾧ καὶ αὐτοῖς ἀφιερῶμασιν ἐκ βάθρων τὸ πᾶν ἠφανίσθη.

[...] » Ὅποια δ' ἦσαν αἱ εἰς τοὺς εἰδωλικούς ναοὺς ἐπενεχθεῖσαι μεταλλαγαί; Τοῦτο θέλομεν ἐννοήσῃ, ἐὰν ἐξετάσωμεν τὰς εἰς τὸν ναὸν τῆς Παρθένου Ἀθηνᾶς γενομένης τοιαύτας. Ὁ περιάλλκτος οὗτος ναός, ὁ Παρθενών, ἐλειτούργει κατὰ τὰς ἀρχὰς ἔτι τοῦ στ' αἰῶνος ὡς πολυθεϊστικὸς ναός, συνήρχοντο δ' εἰς αὐτὸν ἀκωλύτως οἱ πολυθεῖσται καὶ οἱ τῶν ξοάνων θεραφευταί. **Ἐν ἔτι 529 Ἰουστιανὸς ὁ Α' ἐξέδωκε θέσπισμα, ἐπιτάσσον τὸν κλείσιμον αὐτοῦ** καὶ τὴν εἰς τὴν Νέαν Ῥώμην μεταγωγὴν τοῦ ἐν αὐτῷ ἀγάλματος τῆς Παρθένου Ἀθηνᾶς.

[...] » Εὐνόητον ὅμως, ὅτι ἐξ ὧν τῶν εἰδωλικῶν νῶν, οἵτινες εἰς ναοὺς χριστιανικοὺς μετετράπησαν, ἄλλοι μὲν περιεσώθησαν μέχρις ἡμῶν ἐν ὁλοκλήρῳ, ἄλλοι δὲ κατηρειπώθησαν καὶ ἄλλοι τέλεον ἐξηφανίσθησαν.

» Τοιαύτη ἐν ὀλίγοις ὑπῆρξεν ἡ τῶν εἰδωλείων τύχη. ”

ὕτῃ ἡ ἐξευτελιστικὴ διάψευση τῶν σοφισμάτων τοῦ κ. Χριστοδούλου γίνεται (σὲ ἀνύποπτο χρόνον: 28 Φεβρουαρίου 1899) ἀπὸ τῆ «Μητέρα Ἐκκλησία» του, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖο, διὰ τοῦ ἐπισημότατου ὀργάνου του, τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀλήθειας». Φυσικὰ δὲν χρειάζεται νὰ προσθέσουμε τίποτε ἡμεῖς ἀπὸ τὰ χιλιάδες ἄλλα (νόμους, θεσπίσματα, «κανόνες» κ.λπ.), μετὰ τὰ ὁποῖα ἐπὶ αἰῶνες διώχθηκε μέχρις ἱστορικοῦ θανάτου ὁ Ἑλληνισμός, ποὺ δὲν ἀναφέρονται στὸ πατριαρχικὸν κείμενο, ὡς κριτικὴ τοῦ δῆθεν ἐκουσίως «Προσλήλυτου Ἑλληνισμοῦ». Εἶναι διάσπαρτα στὶς σελίδες μας («Ἰουστιανεῖος Κῶδιξ», «Θεοδοσιανὸς Κῶδιξ», «Κανόνες Οἰκουμενικῶν Συνόδων», ποὺ ἐπεῖχαν θέσιν νόμων τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους, ὅπου καὶ οἱ περιβόητοι ἐπὶ ἀναθεματισμοὶ κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ποὺ τοὺς ἐκφωνεῖ στὴ Μητροπόλιν Ἀθηνῶν καὶ σήμερα, κάθε χρόνο, στὴν τρισάθλια τελετὴ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ὁ ἴδιος ὁ κ. Χριστόδουλος).

Ἐμεῖς ἀπλῶς θλιβόμαστε βαθιά, διότι προκάθηνται τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους πνευματικοὶ ταγοὶ αὐτοῦ τοῦ πνευματικοῦ ἥθους.

Υ.Γ. Στὶς ἀναφορὰς τοῦ κ. Χριστοδούλου στὸν Πατέρα-Θεό-Τύραννο τῶν Ἑλλήνων καὶ στὸν Πατέρα-Θεό-Δημιουργὸ τῶν Ἰουδαιοχριστιανῶν εἰδικευμένη ἀπάντησις, σ' ὃ, τι ἀφορᾷ στὸ ψυχολογικὸ μέρος τοῦ κομβικοῦ αὐτοῦ ὅσο καὶ χρυσοφόρον στοιχείου ὧν τῶν θρησκευτικῶν δεισιδαιμονιῶν, ὑπάρχει στὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Δ», σ. 18954, ὅπου ἀναλύουμε, πῶς τὰ ἱερατεῖα «ἀντικειμενικοποιοῦν» τὸν ὄνειρικὸ κόσμον τοῦ ἀσυνειδήτου, γιὰ νὰ ἐκμεταλλεῖνται τὴν δυστυχίαν τῶν ἀνθρώπων. Σ' ὃ, τι ἀφορᾷ στὸ ἱστορικὸ μέρος βλ. στὸ παρὸν τεῦχος τὸ ἄρθρον «Θεός»: Ἕνα δημιούργημα τῶν ἀνθρώπων. -Ἀπὸ τοὺς Πελασγοὺς ἕως ἡμᾶς σήμερα.

Δ.Ι.Α.

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Φωνάζει ο κλέφτης, για να φοβηθῇ ὁ νοικοκύρης...

Ἀγαπητὲ κ. Λάμπρου,
Τὰ τελευταῖα ἔτη στὸν διεθνή Τύπο γράφεται ὅτι στὴν Ἑλλάδα ἐπικρατεῖ ἀντισιωνιστικὸ κῶμα. Γιὰ τοῦ λόγου τὸ ἀναληθές δὲν ἔχει κάποιος παρὰ νὰ ἐπισκεφθῇ ἕναν ὀρθόδοξο ναὸ τῆς πανάθλιας «Ρωμοσύνης», ποὺ ἔχει καταστήσει ὁ κατ' ἐξοχὴν διαφημιστὴς τῆς σιωνιστικῆς θρησκείας τοῦ Γιαχβὲ κ.λπ. Θὰ ἀκούσῃ λοιπὸν ἕναν ὕμνο,

ποὺ ψάλλουν οἱ τὰ πάτρια προδόσαντες «γραικύλοι»: «Ἀντελάβετο Ἰσραὴλ παιδὸς αὐτοῦ μνησθῆναι ἐλέους, καθὼς ἐλάλησε πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν, τῷ Ἀβραάμ καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ ἕως αἰῶνος.»

Μετὰ τιμῆς
Δ.Χ.
Σικάγο

Ὑπάρχουν καὶ «βλάσφημοι» Ἰταλοὶ καὶ Ἰσπανοὶ

Ἀγαπητὲ «Δαυλέ»,
Διάβασα μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὴν σοβαρώτατη λαογραφικὴ ἀνάλυση τοῦ κ. Κ. Καριμράντζου «Οἱ Βλάσφημοι Ἑλλήνες...» (τεῦχος 282). Συμφωνῶ ἀπόλυτα, ὅτι κανεὶς ἄλλος λαὸς δὲν προσεγγίζει τὸν πλοῦτο καὶ τὴν εὐρηματικότητα τῶν βωμολογιῶν μας, καὶ δὴ σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ στὸ ἰουδαϊο-χριστιανικὸ πάνθεον.

Ὡστόσο διαφωνῶ μὲ τὸν ἰσχυρισμὸ τοῦ ἄρθρου, ὅτι κανεὶς ἄλλος λαὸς δὲν βλασφημεῖ. Τὰ πρωτεῖα (μετὰ τοὺς Ἑλλήνες φυσικά!) μᾶλλον κα-

τέχουν οἱ φίλοι Καταλανοί. Ἀναφέρω δύο χαρακτηριστικὰς εῤῥσεις ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Maledicta: The International Journal of Verbal Aggression»: «Mecagum les cinc hlagues de Crist» (Χέζω τίς πέντε πληγὰς τοῦ Χριστοῦ).

«Mecagum Deu, en la creu, en el fuster que la feu i en el fill de puta que va plantar el pi» (Χέζω τὸν Θεό, τὸν σταυρό, τὸν μαραγκὸ ποὺ τὸν ἔφτιαξε καὶ τὸν υἱὸ πόρνης, ποὺ φύτεψε τὸ πεῦκο).

Ὁφείλουμε ἐπίσης εὐφημο μνεῖα στοὺς Ἰταλοὺς (λαὸς ποὺ ἱστορικὰ ὑπῆρξε ἐλληνικὸς γιὰ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ Κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟ

Ἐπειδὴ ἡ ἀπάντηση ποὺ σᾶς ἔστειλα –μέσω τῆς ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗΣ– δὲν δημοσιεύθηκε [περιεργό, ἐ!], μπορεῖτε, ἂν θέλετε, νὰ τὴ διαβάσετε, γιὰ νὰ μὴν νομίζετε ὅτι αὐτὰ ποὺ λέτε δὲν ἐπιδέχονται διαφεύσεων καὶ δὲν ἀντέχουν σὲ ἀντίλογο. Δὲν εἶμαι οὕτε «νεοπαγανιστής» οὕτε ἀσφαλῶς ὁπαδὸς τῆς «εἰδωλολατρίας» καὶ τοῦ «Δωδεκαθέου». Εἶμαι ἕνας ἀπλὸς μόνον Ἑλληνας, ἐνεργὸς πολίτης, ποὺ μὲ βαπτίσανε βέβαια ἀπὸ νήπιο ὡς «χριστιανό», ἀλλὰ, ὅταν ἀντελήφθην ἀργότερα περὶ τίνος πρόκειται, προτίμησα νὰ παραμείνω ἐντελῶς ἄθρησκος. Καί, πιστέψτε μὲ, νοιώθω θαυμάσια.

Ἀναζητήσα πολλὰ ἑλληνικὰ καὶ ξένα βιβλία καὶ μελέτησα πολὺ καλὰ ὅλα ἐκεῖνα γιὰ τίς... «ἐξ ἀποκαλύψεως» [!] ἀλήθειες, μὲ τίς ὁποῖες παραμυθιάζετε τοὺς πιστοὺς σας, ὅπως μελέτησα ἐπίσης καὶ πολλὰ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν σχέση μὲ τὸ «κατασκευάσμα» τοῦ Παύλου, τοῦ ἰδρυτῆ τῆς ἐβραιοχριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Πείστηκα πὼς δὲν μπορούσα ποτὲ νὰ ἀνεχθῶ τίς μωρολογίες ἐκεῖνες, πάνω στὶς ὁποῖες στηρίχθηκε ἡ θρησκεία σας, οὐτε ἀσφαλῶς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὸ «ράβε-ξήλωνε» τῶν διαφόρων γνωστῶν καὶ ἀπόκρυφων «εὐαγγελίων» καὶ «ἱερῶν» βιβλίων τῆς Ἐκκλησίας σας. Ἀπορῶ, πὼς ὑπάρχουν σήμερα ἄνθρωποι, ποὺ δέχονται ὅλες αὐτὲς τίς κατασκευασμένες ἀπὸ ἀφελεῖς καὶ ἀγράμματους ἀνθρώπους θρησκείες. Μελέτησα παρὰλληλα καὶ πολλὰ ἱστορικὰ κείμενα καὶ πληροφορήθηκα γιὰ ὅλες ἐκεῖνες τίς ἀσχημίες, συκοφαντίες καὶ ἀθλιότητες τοῦ Ἑβραιοχριστιανισμοῦ ἐναντίον τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὅπως καὶ γιὰ τίς βαρβαρότητες τῶν νεοφώτιστων ὁπαδῶν τῆς θρησκείας σας εἰς βάρος τῶν μνημείων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας καὶ γενικὰ εἰς βάρος τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

περισσότερα χρόνια ἀπ' ὅτι εἶναι ἰταλικός) γιὰ ἐκφράσεις ὅπως «Porca Madonna» καὶ γιὰ τὴν χαριτωμένη συνήθειά τους νὰ πιάνουν νὰ γεννητῇ καὶ τοὺς ὄργανα, ὅταν συναντοῦν ἱερέα στὸ δρόμο «γιὰ γούρι». Ακόμα καὶ οἱ πλαδαροὶ Ἀγγλοσάξονες ἐξίστανται ἐνίοτε ἀνακράζοντας «Holy Shit!» (Ἱερὰ σκατά!).

Τὸ γεγονός, ὅτι ὠρισμένοι βαθύτατα χριστιανικοὶ λαοί, ὅπως ἡ Ὀρθόδοξη Ρωσία καὶ ἡ Καθολι-

κή Πολωνία, δὲν βλασφημοῦν, μᾶλλον ὑποδηλώνει ὅτι ἡ «δημιουργικότητα» ἐνὸς λαοῦ στὴν βλασφημία συσχετίζεται μὲ τὴν ἰσχύ του στὸ νὰ ἀνθίσταται. Ἡ βλασφημία ἀποτελεῖ ἀντίσωμα γιὰ κάθε τυραννία. Ὁ λαός μας ὑπῆρξε βλάσφημος πρὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ, σίγουρα θὰ παραμείνουμε καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτόν.

Με τιμὴ
Παῦλος Πᾶν

Τὰ ἀπρόοπτα ἀδιέξοδα ἐνὸς Ἑλλήνα ἐκτὸς Ἑλλάδος

Κύριε διευθυντά,

Ἐχοντας γνωρίσει, σὰν ναυτικὸς τοῦ Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ, πολλὰ λιμάνια σὲ ὅλες τὶς ἡπείρους, σημειῶνω ὅτι, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς κοσμοπολίτικῃς αὐτῆς ἐμπειρίας μου κανεὶς δὲν μὲ ρώτησε, κατὰ τὴν παραμονή μου στὰ λιμάνια, ποιά εἶναι ἡ θρησκεία μου, διότι οὔτε ἐγὼ ἔκανά ποτε σὲ συνομιλητὴ μου τέτοια ἐρώτηση. Ἀντίθετα, ἀπὸ ὅσους συναναστράφηκα γιὰ σύντομο ἢ μακρὸ χρονικὸ διάστημα, ρωτήθηκαν, ποιάς ἐθνικότητος εἶμαι.

Φαντασθῆτε τὴν χαρὰ καὶ τὴν ὑπερηφάνειά μου, ὅταν παρατηροῦσα κάποια ἐνδειξὴ ξαφνιάσματος στοὺς συνομιλητὲς μου μαζί μὲ κάποιο συγκρατημένο σεβασμὸ στὸ ἄτομό μου. Ἐδειχνα δὲ «μετριοφροσύνη», ἢ... γύριζα τὴν συζήτηση

«ἄλλοι», φοβούμενος τὴν ἐρώτηση, «τί ἔχει ἀπομένει στὴ σημερινὴ Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν σοφία τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γραμματείας». Τί νὰ ἔλεγα; Ὅτι ἔχουν ἀπομείνει κάποιες μαρμαρίνες κολώνες, ὄρθιες ἢ πεσμένες στὸ ἔδαφος κομμάτια καὶ σκόρπιες, κατεστραμμένα μνημεῖα καὶ ναοὶ ἀπὸ τὴν καταστροφικὴν μανίαν τῶν ὁρθόδοξων χριστιανῶν καὶ μοναχῶν τοῦ «ἐλληνικοῦ» Βυζαντίου κι ἕνας «ἐλληνικός» λαός, ποὺ ἔχει χάσει τὴν ἱστορικὴ του μνήμη; Ἡ «μετριοφροσύνη» ἦταν τὸ «ἄλλοι» μου δυστυχῶς, γιὰ νὰ καλύψω τὴν ἀλγεινὴν σημερινὴ κατάστασή μας.

Μετὰ τιμῆς
Γιάννης Γρηγορέας
Ἀθήνα

Ἐξ αἰτίας ὧν αὐτῶν ἀποφάσισα νὰ μὴν ἔχω καμμία ἀπολύτως σχέση μὲ τὴ θρησκεία σας. Πέραν ὧν αὐτῶν, ἂν λάβῃ κανεὶς ὑπόψη του τὸν βίον καὶ τὴν πολιτεία κάποιων ἐκ τῶν σημερινῶν ἐκπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας σας αἰσθάνεται ὅτι ἔχει νὰ κἀνὴ μὲ ἀδίστακτους θεομπαίκτης, ποὺ «ἐμπορεύονται» τὸ Θεὸ καὶ ἐκμεταλλεύονται ἄγρια τοὺς ἀφελεῖς πιστοὺς σας. Προσωπικὰ πιστεῦω πὼς ἡ θρησκεία σας ὄχι μόνον δὲν ἀποτελεῖ τιμὴ καὶ ὑπερηφάνεια γιὰ τοὺς σημερινοὺς ἀπογόνους τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἀλλὰ ἀποτελεῖ μίαν ἀνοιχτὴ καὶ σαπισμένη πληγὴ, ποὺ μολύνει τὸν πολιτισμὸ τῆς καὶ τὴν ἱστορία τῆς.

Ἐπιμένετε κάποτε, νὰ ζητήσῃ δημοσίως συγγνώμῃ ὁ Πάπας γιὰ ὅλες τὶς δογματικὲς διαφορὰς ποὺ ὅς χωρίζουν, ἀλλὰ ἐσεῖς δυστυχῶς, ὅπως καὶ οἱ προκάτοχοί σας, δὲν τολμήσατέ ποτε ὡς Ἕλληνες νὰ παραδεχθῆτε τὰ ἐγκλήματα τοῦ Ἐβραιοχριστιανισμοῦ καὶ νὰ ζητήσετε δημόσια συγγνώμῃ ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς Ἕλληνες γιὰ τὶς βαρβαρότητες ποὺ διέπραξαν οἱ.. «ἄγιοι Πατέρες» σας.

Δὲν ἔχετε λοιπὸν κατὰ τὴν ἀποψή μου δικαίωμα νὰ μιλάτε σήμερα, ἐσεῖς καὶ ὅλοι οἱ «τὰ φαιὰ φέροντες», γιὰ τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα καὶ τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ. Ἀσχοληθῆτε καλύτερα μὲ τοὺς «Πατέρες σας» (τοὺς Ἑβραίους) καὶ μὲ τὴ θλιβερὴ ἱστορία τους καὶ παραμυθιαστῆτε ὅλοι σας μὲ ὅλες ἐκεῖνες τὶς ἀνόητες ἱστορίες τῆς «Παλαιᾶς Διαθήκης» σας. Ἐκεῖ θὰ βρῆτε ἱκανοποίησι! Ἄν εἶχατε ἔντονο μέσα σας τὸ ἑλληνικὸ φιλότιμο, θὰ εἶχατε φροντίσει νὰ βγάλετε ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα ὅλα ἐκεῖνα τὰ θλιβερά ἀναγνώσματα τῆς «Παλαιᾶς Διαθήκης», γιὰ νὰ μὴν ὑποχρεώνετε τὰ Ἑλληνόπουλα νὰ μαθαίνουν ἀκόμα καὶ σήμερα τὶς γελοῖες μωρολογίες τῶν ἀμόρφωτων βεδουίνων τῆς ἐρήμου. Οἱ Ἕλληνες ἔχουν δικούς τους πανάξιους προγόνους, ποὺ ἔχουν γράψῃ ἀριστουργήματα καὶ δὲν χρειάζονται τὶς ἀνατολίτικες ἀμπελοφιλοσοφίες.

Θρησκευτικός και «ἀθλητικός» φανατισμός

Κύριε Λάμπρου,

Με ἀφορμή τὸ ἄρθρο τοῦ κ. Κωνσταντίνου Μίχου «Ὁ “ὀπαδός” τῆς ομάδας καὶ ὁ “πιστός” τῆς θρησκείας» θέλω νὰ σᾶς θυμίσω ἕνα παλιό, χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτο: «Ὁ φανατικὸς Γαῦρος* βρίσκει στὰ τελευταῖα του καὶ ζητάει ἕναν παπᾶ. Ὁ λειτουργὸς τοῦ ὑψίστου βρίσκειται κοντὰ του καὶ τὸν καλεῖ νὰ ἐξομολογηθῇ. –Δὲν θέλω νὰ ἐξομολογηθῶ, παπᾶ μου, θέλω μόνο νὰ μὲ βαπτίσῃς Παναθηναϊκό. Ὁ παπᾶς ἀρνεῖται ἀρχικά, ἀλλὰ

κάτω ἀπὸ τὶς συνεχεῖς παρακλήσεις τοῦ πιστοῦ ὑποκύπτει. Τὴν ὥρα ποὺ βγαίνει ἡ ψυχὴ τοῦ νεοφώτιστου, αὐτὸς βγάζει μὲ ὅλες τὶς τελευταῖες του δυνάμεις κραυγὴ θριάμβου. – Ἄλλος ἕνας «Βάξελος** πεθαίνει.»

* Γαῦρος = ὀπαδὸς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ.

** Βάξελος = ὀπαδὸς τοῦ Παναθηναϊκοῦ.

Αὐτὰ μὲ ἐκτίμηση.

Γ. Καραμολέγκος

Γλυφάδα

«Χείριστη ἀδικία νὰ αὐτοθεωρῆσαι δίκαιος χωρὶς νὰ εἶσαι»

Κύριε διευθυντά,

Με ἀφορμὴ τὰ ἀναφερόμενα στὸν «Δαυλὸ», τ. 280, Μάιος 2005, σελ. 18650 περὶ «Ὁλοκαυτώματος» (ὅπ' ὄψη: ὀλοκαῦτωμα στὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμο ἔπαθαν οἱ περισσότεροι εὐρωπαϊκοὶ λαοί, οἱ δὲ Ἕλληνες εἶχαν ὀλοκαυτώματα ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν τειχῶν, π.χ. Καλάβρυτα, Μαυροχόου-ξεν κ.ά.), καὶ ἐπειδὴ τὸ θέμα αὐτὸ ἔχει ἀπασχολήσει πολλοὺς ἀνθρώπους, διανοοῦμενους καὶ μὴ, αὐτοὶ δὲ ποὺ ἐκφράζουν τὴν ἄλλη ἄποψη, ἀντίθετη ἀπὸ τὴν ἐπικρατοῦσα, ὁδεύουν στὴν ἀφάνεια ὡς ἀποδιοπομπαῖοι, ἐκφράζω τὴν ἐξῆς ἀπλή σκέψη:

Εἶναι γνωστὸ ὅτι, ὅπου ἐγκαθίστανται οἱ ἀπανταχοῦ ἄντ' τὸν κόσμον Ἑβραῖοι εἶναι πάντα συντονισμένοι καὶ ὅλες οἱ ἐβραϊκὲς κοινότητες ἔχουν καταλόγους μὲ ἐγγεγραμμένα ὅλα τὰ μέλη τους. Μὲ

τὸ γεγονὸς αὐτὸ σὰν ἀρχή, θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ μία ἐπισταμένη ἱστορικὴ ἔρευνα, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ, πόσοι Ἑβραῖοι ζοῦσαν π.χ. στὴν ἀμερικανικὴ ἥπειρο μέχρι τὸ τέλος τῆς δεκαετίας τοῦ 1930 καὶ πόσοι ἦταν στὸ τέλος τῆς δεκαετίας τοῦ 1940. Ἔτσι θὰ πιστοποιηθῇ, «πόσα ἀγλάδια χωράει ὁ σάκος» ἢ «ἀπὸ ποῦ ῥέει τὸ βαρέλι», σύμφωνα μὲ τὶς λαϊκὲς ρῆσεις. Μὴ τέτοια ἱστορικὴ ἔρευνα, νομίζω, κάλλιστα θὰ μπορούσε νὰ ἔκανε καὶ τὸ περιοδικό σας, γιὰ νὰ παρουσιάσῃ μία ἐγκριτὴ ἀντικειμενικὴ ἱστορικὴ ἄποψη, ἀν βέβαια ἔδιναν τὸ πρῶσινο φῶς οἱ ἀρμόδιοι τῶν Ἑβραίων, οἱ τὰ κοινὰ κατέχοντες. Εἶναι μεγάλο κρῖμα νὰ ταλαιπωροῦνται ἄνθρωποι ἀπὸ συνανθρώπους πιθανὸν ἄδικα («ἐσχάτη γὰρ ἀδικία δοκεῖν δίκαιον μὴ ὄντα»: Πλάτων, «Πολιτεία»), ἐπειδὴ βλέπουν καὶ περιγράφουν τὸ «νόμισμα» ἀπὸ τὴν ἄλλη ὄψη.

Δὲν εἶστε λοιπὸν ἀνθέλληνες, ὅλοι ἐσεῖς ποὺ ἀναγκάσατε τὰ Ἑλληνόπουλα νὰ ἐντρυφοῦν στὶς ἐβραϊκὲς μυθολογίες, γιὰ νὰ μισοῦν τοὺς προγόνους τους, ποὺ ἐσεῖς τοὺς ἀποκαλεῖτε παγανιστὲς καὶ εἰδωλολάτρες; Δὲν εἶστε ἀνθέλληνες, ἀφοῦ τὰ ὑποχρεώετε νὰ βαπτίζονται νήπια καὶ νὰ παίρνουν ἐβραϊκὰ καὶ ρωμαϊκὰ ὀνόματα ἀντὶ τῶν ὡραίων ὀνομάτων τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας; Δὲν εἶστε ἀνθέλληνες, ἀφοῦ τὰ ὑποχρεώετε νὰ ἔχουν ἀνηρτημένους στὰ σχολεῖα τους τὶς εἰκόνες ἐβραιοχριστιανικῶν θρησκευτικῶν συμβόλων, ἀντὶ νὰ ἔχουν τὰ πορτραῖτα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων φιλοσόφων καὶ Μεγάλων Διδασκάλων τῆς Τέχνης καὶ τῆς Ἐπιστήμης; Σὲ ποιά ἄλλη πολιτισμένη χώρα τοῦ κόσμου θὰ ἀνεχόταν ἡ πολιτεία, νὰ γιορτάζουν τὰ παιδιὰ τους στὰ σχολεῖα, ἀντὶ τοὺς δικούς τους προγόνους, κάποιους ἀμφιβόλον μὲροφωσῆς καὶ καταγωγῆς μισέλληνες ἀνατολίτες (Καπαδόκες) σὰν αὐτοὺς τοὺς «Τρεῖς Ἱεράρχες», ποὺ τοὺς ἔχετε ἀναγάγει σέ... «προστάτες τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας»(!) καὶ «φωστήρες τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων»; Σὲ ποιά ἄλλη πολιτισμένη χώρα θὰ δεχόταν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κράτους, νὰ διαβάξῃ μεγαλοφώνως τὸ «σύμβολο τῆς πίστεως», τὴν ἴδια ἡμέρα ποὺ ἡ Ἐκκλησία σας διαβάξει τοὺς ἐπτὰ ἀφορισμοὺς ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων; Δὲν αἰσθάνεστε ἀλήθεια καμμία ντροπὴ γιὰ ὅλα αὐτά;

Μετὰ τιμῆς

Κώστας Σπανὸς

Φιλιατρὰ Μεσσηνίας

Είμαι δὲ σίγουρος ὅτι ὁ Zundel δὲν εἶναι ὁ μόνος ποὺ καταδιώκεται, ἐπειδὴ ἐρευνᾷ τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια γύρω ἀπὸ τὸ «Ὁλοκαύτωμα» τῶν Ἑβραίων. Ἀλλὰ τὸ ἐρώτημα ποὺ ἀναδύεται εἶναι: Μήπως ἡ παρούσα κατάσταση τῆς κριτικῆς τοῦ Ὁλοκαυτώματος συμφέρει τοὺς Σιωνιστές, ἀφοῦ εἶναι εὐκολώτατο γι' αὐτοὺς, λόγω τῆς ἀπολυτῆς κυριαρχίας τους στὰ παγκόσμια μέσα παραγάνδας, νὰ προσθέτουν στὸ τέλος τοῦ ἀληθι-

νοῦ ἀριθμοῦ ἓνα μηδενικὸ (π.χ. 600.000 νὰ γίνε-ται 6.000.000), ὁπότε κάθε προσπάθεια εἶναι μάταιη, καθ' ὅτι τὰ φαινόμενα διαβάλλονται πρὸς πο-λὺ ἀπὸ τὰ πράγματα («τὸ δοκεῖν διαβολὴν ἔσχε μείζονα τοῦ ποιεῖν»).

Μὲ ἐκτίμηση
Θεόφιλος Διαμαντάτος
113 63 Ἀθήνα

Χριστιανισμός-Σιωνισμός καί... οἰκονομισμός

Ἀγαπητὲ κύριε ἐκδότα,

Θὰ ἤθελα νὰ μοιραστῶ μαζί σας ὠρισμένες σκέψεις μου ὡς πρὸς τὴν τακτικὴ τῶν πρώτων χρι-στιανῶν στὴ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία. Συγκεκρι-μένα γιὰ τὴν οἰκονομικὴ στρατηγικὴ τους καὶ γιὰ τὶς ἐπιμέρους τακτικὲς τους.

Ὁ νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος Μάλχος (Πορ-φύριος) στὸ βιβλίο του (μὲ τὸν ὑποτιθέμενο τίτ-λο «Κατὰ Χριστιανῶν») ἀσχολήθηκε μὲ τὸ θέμα.

Ὁ φιλόσοφος λοιπὸν γράφει (Ἀποκριτικὸς III, 5), πὼς στὴν ἐποχὴ του (2ος-3ος αἰῶνας μ.Χ.) οἱ χριστιανοὶ ἀποστόλοι-ἱερεῖς πλησίαζαν ἄτομα χα-μιλῆς παιδείας ἢ ἀδύναμης ψυχροσύνθεσης (ἢ κα-λύτερα καὶ τὰ δύο) καὶ στὸ ὄνομα μιᾶς ὑποτιθέ-μενης μεταθανάτιας παραδείσιας «ζωῆς» τὰ ἐπει-θαν νὰ δανείσουν τὸ βίός τους στοὺς «φτωχοὺς». Γιὰ νὰ δοῦμε ὅμως, ποιοὶ ἦσαν οἱ πτωχοί;

Ὁ «Λουκᾶς» (ἢ τίς ἄλλος) στὶς «Πράξεις» Ε' 1-11 γράφει: «Ἀνὴρ δὲ τις Ἀνανίας ὀνόματι σὺν Σαπ-φεῖρῃ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ ἐπώλησε κτήμα καὶ ἐνο-σφίστατο ἀπὸ τῆς τιμῆς, συνειδυίας καὶ τῆς γυναι-κὸς αὐτοῦ καὶ ἐνέγκας μέρος τι παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων ἔθηκεν. Εἶπε δὲ Πέτρος· Ἀνανία, διατί ἐπλήρωσεν ὁ σατανᾶς τὴν καρδίαν σου, ψεύ-σασθαί σε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ νοσφίσασθαι ἀπὸ τῆς τιμῆς τοῦ χωρίου;... Ἀκούων δὲ ὁ Ἀνανίας τοὺς λόγους τούτους πεσὼν ἐξέψυξε, καὶ ἐγένετο φόβος μέγας ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας ταῦτα... ἔπεσε δὲ παραχρῆμα (ἢ Σαπφεῖρῃ) παρὰ τοὺς πό-δας αὐτοῦ (τοῦ Πέτρου) καὶ ἐξέψυξεν.» κ.λπ.

Εἶναι ξεκάθαρο, ὅτι ἀπὸ τὸ 40 μ.Χ. ἕως τὸν 30 αἰ. μ.Χ. συνεχίζεται ἡ ἴδια οἰκονομικὴ τακτικὴ, ποὺ ἀποσκοπεῖ στὸ χρῆμα καὶ τὸν ἐκφοβισμό τῶν πιστῶν. Ἄλλωστε καὶ ὁ πατριάρχης Νέας Ρώ-μης Ἰωάννης ὁ «Χρυσόστομος», γιὰ νὰ κατεδαφί-ζη ναοὺς ἐθνικῶν ἔκανε ἐράνουσ ἐπὶ κυρίες τῆς «καλῆς κοινωνίας» τῆς Κων/πολῆς. Τὴν ἴδια στρα-τηγικὴ δὲν ἐφαρμόζουν ἀκόμη καὶ σήμερα; Ἡ «ἀ-

γία» Ἀθανασία τοῦ Αἰγαλέω, ὁ τάδε μὲ τὶς τοιχο-γραφίες ἀπὸ φυσικέλαιο στὴν Κύπρο μέ... τὸ ἀ-ναψυκτήριο πρὸ τοῦ προσκυνήματος κ.λπ. (Εὐτυ-χῶς τὸν «τσίμπησε» ὁ Χαρδαβέλας.)

Ὁ Χριστιανισμὸς στοὺς πρώτους αἰῶνες δὲν ἐ-ξαπλώθηκε πέραν τῆς Ρώμης, διότι μέχρις ἐκεῖ ἔ-χε διαδοθῇ ὁ Στωικισμὸς, ἀναφέρει ὁ Δ. Λιαντί-νης στὸ βιβλίο του «Στοὰ καὶ Ρώμη». Ὁ Κράτης, γράφει ὁ ἴδιος, σκώπτοντας τὸ μαθητὴ τοῦ Ζήνων-να (ἰδρυτὴ τῆς Στοᾶς) τοῦ λέγει: -Φοινικίδιον!

Ὁ Πέτρος κι ὁ Παῦλος (οἱ δύο γυρολόγοι μὲ τὴ λατέρνα», λέγει ὁ ἴδιος στὸ βιβλίο «Γκέμια»), πά-τησαν ἐπὶ τοῦ Στωικισμοῦ, γιὰ νὰ διαδώσουν τὸ Χριστιανισμό. Γιατί; Διότι:

Ⓐ Οἱ στωικοὶ εἶχαν τὸ ζῆλο, ποὺ ἄρμυζε εἰς θρησκείαν καὶ οὐχὶ σὲ φιλοσοφικὸ ρεῖμα.

Β «Βοηθαί (ὁ Ἕλληνας) πρόθυμα καὶ τὸν ξέ-νο, μὲ τὴν ιδέα μάλιστα, ποὺ χάρις στοὺς μεγά-λους στωικοὺς πάντα τὸν κατέχει, μιᾶς παναν-θρώπινης κοινωνίας. Τοῦ ἁρέσει νὰ δίνη στὸν ἀ-σθενέστερο, στὸν ἀβοήθητο· εἶναι καὶ αὐτὸ ἓνας τρόπος ὑπεροχῆς.» Μενοῦτιου Ἄπιου, «Περὶ Ἑλ-λίνων» σελ. 22, ἔκδ. «Ἐλευσίς».

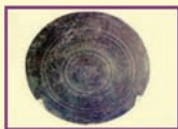
Σ' αὐτὴ τὴν ιδέα λοιπὸν ὁ Γαμαλιὴλ Σαμου-ὴλ ἐπένδυσε, ἐνδύοντάς τη χριστιανικῶς. Κι ὁ-μως, παρ' ὅλα αὐτὰ οἱ Ἕλληνες, γιὰ νὰ ἐκχριστι-ανισθοῦν χρειάστηκε ὁ Ἀλάριχος, ὁ Θεοδόσιος, ὁ Ἰουστινιανὸς κ.ἄ., ἃν καὶ ἀπέτυχαν καὶ αὐ-τοὶ ἐν τέλει, διότι σήμερα ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχουν 1.000.000 πολῖτες, ποὺ δὲν εἶναι χριστιανοὶ (ἐκ τῶν ὁποίων 300.000 ἐθνικοὶ) μᾶς πληροφοροῦν οἱ δημοσκοπήσεις. Πῶς εἶναι δυνατόν ἡ ἐλευθε-ρία νὰ ἡττηθῇ ἀπὸ τὸν φανατισμὸ;

Ἐλπίζοντας σὲ δημοσίευση τῶν σχέψεών μου σᾶς χαιρετῶ.

Μετὰ τιμῆς
Γεώργιος Σαορῆς
Σκάλα Λακωνίας

Δίσκοι

Χρησιμοποιούνται στο αγώνισμα της δισκοβολίας.

M 891. Ενεπίγραφος αναθηματικός δίσκος, ακέραιος.

Διάμετρος: 0.34μ., πάχος: 0.01μ. Κοσμεύεται και στις δύο πλευρές με ομόκεντρους κύκλους. Φέρει επιγραφή και στις δύο όψεις:

α) ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΔΙΕΙ ΟΛΥΜΠΙΩ ΠΟΠΛ[ΙΟΣ]
ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΣ ΠΕΝΤΑΘΛΟΣ ΑCNE

β) ΔΙΙ ΟΛΥΜΠΙΩΙ ΑΛΥΤΑΡΧΟΥ ΦΛ[ΑΒΙΟΥ]
ΣΚΡΕΙΒΩΝΙΑΝΟΥ ΣΥΓΓΕΝΟΥΣ ΣΥΝΚΛΗΤΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΥΠΑΤΙΚΩ ΟΛΥΜΠΙΑΔΟΣ ΥΝΣΤ

Η α' όψη χρονολογείται στην 255η Ολυμπιάδα, δηλαδή το 241 μ.Χ. και η β' όψη στην 456η Ολυμπιάδα.

B 12892. Χάλκινος κυκλικός δίσκος αθλητή.

Διάμετρος: 0.18μ., βάρος 2.725 γρ.

[Πληροφορίες]
[Αρχική Σελίδα]

[Η Ταυτότητα του ΥΠΠΟ.]
[Μουσεία και Αρχαιολογικοί Χώροι]
[Νεότερη και Σύγχρονη Πολιτιστική Δημιουργία]
[Πολιτιστικοί Οργανισμοί]
[Πολιτιστικές Εκδηλώσεις]
[Επιλεγμένα Πολιτιστικά Γεγονότα]
[Αφιέρωμα]
[Ανακοινώσεις-Δελτία Τύπου]
[Οδηγός στο Internet]

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Η ιστοσελίδα του ΥΠΠΟ, πού αναφέρεται στον ενεπίγραφο δίσκο. Είναι αξιοπρόσεκτο, ότι στην μετατροπή της ελληνικής χρονολόγησης (ACNE' και ΥΝΣΤ') των αναφερόμενων δύο Ολυμπιάδων σε αραβικούς αριθμούς υπάρχουν δύο μέτρα: Η πρώτη μετατρέπεται (241 μ.Χ.) ως «ἀκίνδυνη», ή δεύτερη μένει αμετάτρεπτη (1048 μ.Χ.) ως... «ἐπικίνδυνη». (Ηλεκτρονική διεύθυνση: http://www.culture.gr/2/21/211/21107m/cog/gcog_2.html.)

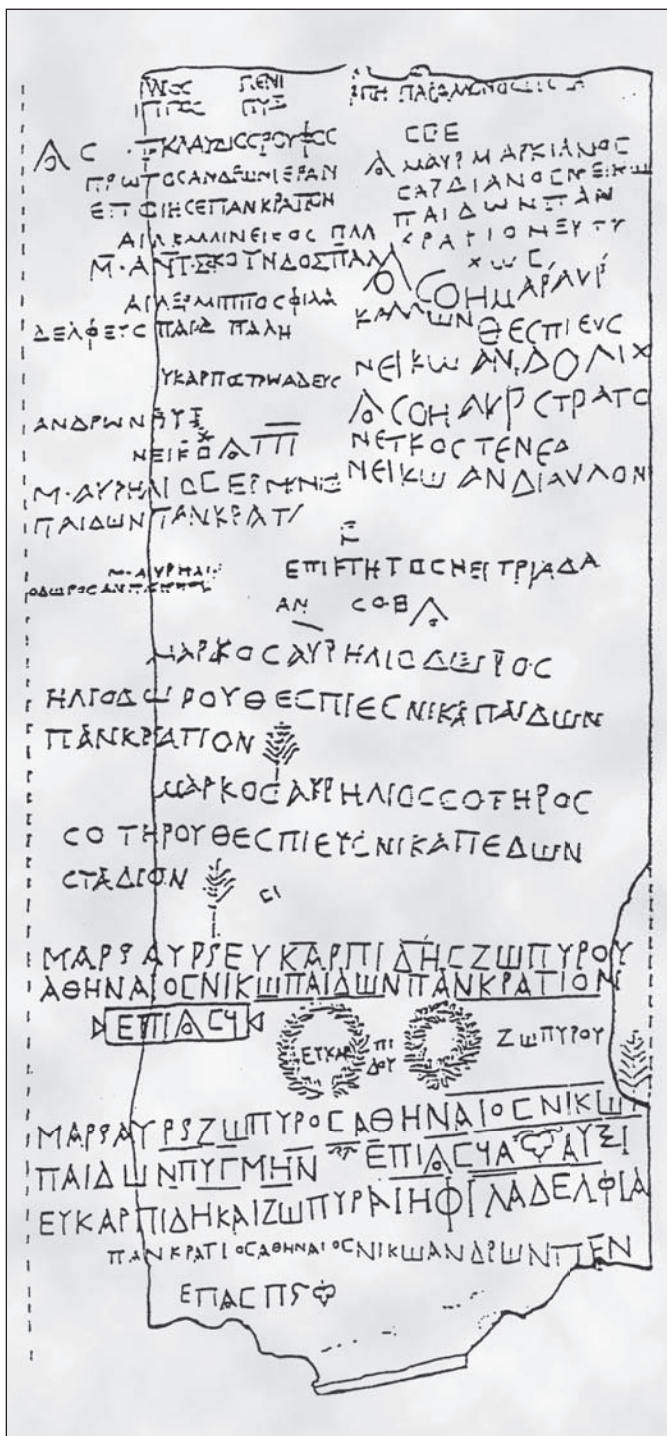
Η ΠΑΡΑΝΟΜΗ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ ΤΟΥ 1048 μ.Χ.

“Ένα νέο εῦρημα ἀνατρέπει τὴν ἱστορία

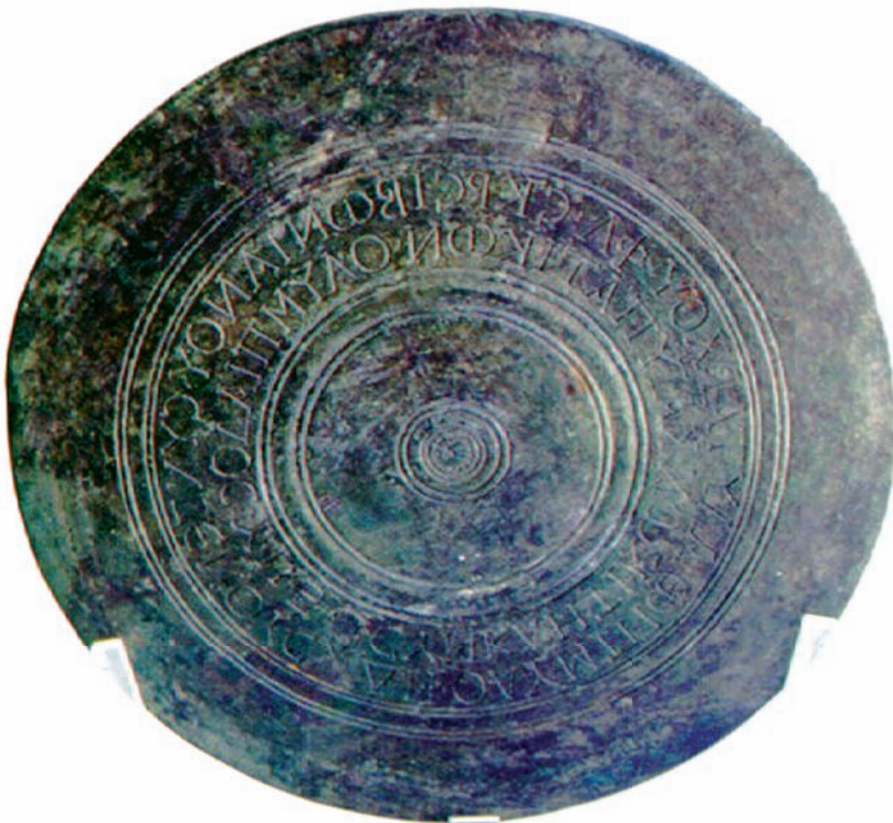
[Ὁ ἀναγνώστης τοῦ «Δ» κ. Βασίλης Σ. Νικόλτσος τυχαῖα ἀνακάλυψε στὴν ἐπίσημη ἱστοσελίδα τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ μία πληροφορία πραγματικὰ ἐκρηκτικῆς σημασίας α) γιὰ τὴν ἱστορία καθ’ ἑαυτὴν καὶ β) γιὰ τὴν συνεχιζόμενη ἀπόκρυψη καὶ διαστρέβλωση τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας καὶ τὴ συντήρηση τοῦ σκότους στοὺς Νεώτερους Χρόνους σχετικὰ μὲ τὸ παρελθὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ.

Ὁ κ. Β. Νικόλτσος μᾶς ἐνημέρωσε ἀπὸ τὴ Νάουσα, ὅπου κατοικεῖ, γιὰ τὴν ἀνακάλυψή του αὐτή, γνωρίζοντας ὅτι δίνουμε γιὰ τὸ ἴδιο θέμα δικαστικὸ ἀγῶνα μ’ ἓναν ἄλλον κρατικὸ φορέα, τὴν ΕΡΤ Α.Ε., ἡ ὁποία τὸν Ἰανουάριο τοῦ 2001 λογόκρινε μὲ μεσαιωνικὰ κριτήρια καὶ ἀπαγόρευσε καὶ στοὺς τρεῖς διαύλους τῆς τὴν μετάδοση πληρωμένου διαφημιστικοῦ μας μηνύματος, μὲ τὸ ὁποῖο ἀναγγέλλαμε ὅτι Γερμανοὶ ἀρχαιολόγοι, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ulrich Sinn, βρῆκαν στὴν Ὀλυμπία ἐνεπίγραφη πλάκα, ποὺ ἀποδείκνυε ὅτι οἱ Ἕλληνες συνέχισαν νὰ τελοῦν παράνομες Ὀλυμπιάδες 350 χρόνια μετὰ τὴν ἀπαγόρευσή τους καὶ τὴν ἰσοπέδωση τῆς Ὀλυμπίας ἀπὸ τοὺς χριστιανοβυζαντινοὺς— ἓνα δικαστικὸ ἀγῶνα, στὸν ὁποῖο ἡ Ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη μὲ ἀπόφαση τοῦ Πολυμελοῦς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν «δικαίωσε» πρωτοδίκως τὴν ΕΡΤ Α.Ε. (δικαίωση» τὴν ὁποία ἐφεισιβάλαμε, καὶ ἡ δίκη στὸ Ἐφετεῖο θὰ διεξαχθῇ στὶς 15 Δεκεμβρίου).

Σ’ ὅτι ἀφορᾷ στὴ νέα εἵδηση, ποὺ ἀγγέλει στὴν ἱστοσελίδα του τὸ ΥΠΠΟ: Πρόκειται γιὰ τὴν ἀνακάλυψη στὴν Ὀλυμπία, ἄγνωστο πότε κι ἀπὸ ποιούς, ἐνὸς δίσκου μὲ χρονολογία τῆς Ὀλυμπιάδας ΥΝΣΤ’= $456\eta \times 4 = 1824$ χρόνια (μετὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ θεσμοῦ τὸ 776 π.Χ.) = 1048 μ.Χ. Δηλαδὴ ἔχομε τὴν ἀρχαιολογικὴ ἀπόδειξη γιὰ μία Ὀλυμπιάδα ποὺ πραγματοποιήθηκε τὸ 1048 μετὰ Χριστόν! Εἶδαμε τὴν ἱστοσελίδα καὶ παρατηρήσαμε, ὅτι, ἀν καὶ δημοσιεύτῃ τὴν πληροφορία ὁ ἐπισημότερος καὶ ἀρμοδιώτερος κρατικὸς φορέας (ΥΠΠΟ), ὅμως καὶ πάλι ἐπιχειρεῖ νὰ τὴ λογοκρίνῃ: ἀριθμεῖ τὴν Ὀλυμπιάδα (456η), ἀλλὰ ἀποκρύπτει τὴ χρονολογία τῆς. Καὶ τοῦτο ἐνῶ στὴν ἴδια σειρὰ τῆς σελίδας του ἀναφέρει ἄλλη «ἀνῶδυνη» Ὀλυμπιάδα (255η) καὶ τὴ χρονολογία διεξαγωγῆς τῆς (241 μ.Χ.), δηλαδὴ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀπαγόρευση καὶ τὴν ἰσοπέδωση τῆς Ὀλυμπίας ἀπὸ τοὺς χριστιανούς (393 μ.Χ.). Πρόκειται λοιπὸν γιὰ πληροφορία πολλὰ πλοῦ (ἐπιστημονικοῦ, ἰδεολογικοῦ καὶ πολιτικοῦ) περιεχομένου μὲ τεράστια μηνύματα γιὰ τὸ ἀληθινὸ Χθὲς ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ Σήμερα τῆς χριστιανοβυζαντινορωμαϊκῆς δικτατορίας τοῦ σκοταδισμοῦ. ►

Τὸ διασωθὲν τμήμα τῆς ἐνεπίγραφης πλάκας. Ἡ καθαρογραφὴ τῆς ἔγινε ἀπὸ τὸν Γερμανὸ ἀρχαιολόγο Ἑμπερτ τὸ 1999. Τὸ σχετικὸ δημοσίευσμά μας ἡ ΕΡΤ Α.Ε. θεώρησε ὅτι στρέφεται ἐναντίον τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ(!!!) καὶ ἐφάρμοσε μεσαιωνικὴ λογοκρισία σὲ σχετικὸ πληρωμένο διαφημιστικὸ μας μῆνυμα, ἀπαγορεύοντας τὴ μετάδοσή του στὰ τρία κανάλια τῆς -ἀπόφαση γιὰ τὴν ὁποία θὰ διεξαχθῇ δίκη κατ' ἐφεση στὶς 15 Δεκεμβρίου κατόπιν ἀγωγῆς τοῦ «Δ» κατὰ τῆς Κρατικῆς Τηλεόρασης. Στὴν ἡμικατεστραμμένη αὐτὴν ἐνεπίγραφη χάλκινη πλάκα, ποὺ οἱ Γερμανοὶ ἀρχαιολόγοι Ulrich Sinn, P. Siewert, Joachim Ebert καὶ Kai Brodersen ἀνεκάλυψαν μέσα σ' ἓναν ὑπόνομο στὴν ἀρχαία Ὀλυμπία, μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τῶν ὀλυμπιονικῶν ποὺ ἀναγράφονται, ἀναφέρεται ὁ Μᾶρκος Αὐρῆλιος Εὐρήνιος, νικητὴς στὸ ἀγώνισμα τοῦ παγκρατίου παίδων στὴν ΤΠ' (=380η) Ὀλυμπιάδα (=742 μ.Χ.), δηλ. 350 χρόνια μετὰ τὴν ἀπαγόρευση τῶν Ὀλυμπιακῶν καὶ τὴν καταστροφὴ τῆς Ὀλυμπίας ἀπὸ τοὺς φανατικούς τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Τὸ νέο εὔρημα: Ὁ περίφημος χάλκινος ἐνεπίγραφος δίσκος ποὺ ἀνακαλύφθηκε στὴν Ὀλυμπία, ἀνάθημα στὸν Ὀλύμπιο Δία τοῦ ἀλυτάρχη τῆς Ὀλυμπιάδας τοῦ 1048 μ.Χ. Φλαβίου Σκρειβωνιανοῦ.

Τὴν ἀνάλυση τῶν γεγονότων, ποὺ ἀκολουθεῖ, ἀνέλαβε ὁ συνεργάτης μας κ. Παν. Κουβαλάκης. Ἐγὼ ὀφείλω ὅχι ἀπλῶς νὰ εὐχαριστήσω, ἀλλὰ νὰ συγχαρῶ ἐκ βαθέων τὸν ἀναγνώστη τοῦ «Δ» κ. Β. Σ. Νικόλτσι, ποὺ διαθέτει τὶς κεραῖες τοῦ «φύσει ὀρεγομένου τὴν ἀλήθειαν» ἀνθρώπου, ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ Ἀριστοτέλης, ὥστε νὰ εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀντιληφθῇ, τί κρύβεται πίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴν «ἀθώα» φαινομενικὰ σελίδα τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ. —**Δ.Ι.Λ.**]

«Οἱ Ἕλληνες συνέχισαν τὴν τέλεση τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων γιὰ τριακόσια καὶ πλέον χρόνια μετὰ τὴν ἀπαγόρευσίν τους ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς.» Αὐτὸ ἦταν τὸ ἀποκαλυπτικὸ καὶ συνάμα συγκλονιστικὸ συμπέρασμα, στὸ ὁποῖο κατέληξαν τέσσερες διαπρεπεῖς Γερμανοὶ ἀρχαιολόγοι κατόπιν τῆς ἀνακάλυψής τους στὴν Ὀλυμπία μιᾶς ὀρειχάλκινης πλάκας, ποὺ κατέγραφε ὀνόματα ὀλυμπιονικῶν, ἐνὸς ἐξ αὐτῶν δὲ τῆς ΤΠ΄ Ὀλυμπιάδος, ἦτοι τοῦ 742

μ.Χ.! Τόσο οί οί έρευνήτєς αὐτοὶ ὅσο καὶ ἡ γερμανικὴ τηλεόραση χαρακτηρίσαν τὴν ἀνακάλυψη ὡς «μὴ ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων ἀρχαιολογικῶν εἰδήσεων τοῦ (εἰκοστοῦ) αἰῶνα».

Τὸ παραπάνω συμπέρασμα ἔγινε ταυτόχρονα θέμα ἄρθρου, ἀλλὰ καὶ διαφημιστικὸ κείμενο τοῦ «Δαυλοῦ», ποὺ πρὶν τέσσερα χρόνια (τεῦχος 229, Ἰανουάριος 2001) προέβαλε τὴν ἀποκαλυπτικὴ αὐτὴ μελέτη τῶν Γερμανῶν ἐπιστημόνων καὶ ἀποφάσισε νὰ διαφημίσει τὴν εἵδηση:

Ἴδου τὸ κείμενο τοῦ διαφημιστικοῦ μας μηνύματος: «Οἱ Ἕλληνες συνέχισαν τὴν "ἐκτὸς νόμου" τέλεση Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων γιὰ τριακόσια πενήντα χρόνια μετὰ τὴν ἀπαγόρευσή τους καὶ τὴν ἰσοπέδωση τῆς Ὀλυμπίας ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς.»

Τὸ διαφημιστικὸ αὐτὸ κείμενο τοῦ «Δαυλοῦ» ὑπέστη βάρβαρη καὶ ἀναίτια λογοκρισία ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ κρατικὴ τηλεόραση, καθὼς τὰ τρία τηλεοπτικὰ της κανάλια ἀπαγόρευσαν νὰ προβληθῇ κατόπιν «ὑπογείων» συνεννοήσεων ἀγνώστων παραγόντων τῆς κρατικῆς ΕΡΤ, ἡ ὁποία τελικῶς –ἀνυπογράφως καὶ ἀνεπισήμως– ὑποστήριξε πὼς τὸ κείμενο αὐτὸ «ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ καὶ τὴν Ἑλληνικὴ Παράδοση»(!). Τὴν ὑπόθεση αὐτὴ ὁ «Δαυλός» ἔστειλε στὴ Δικαιοσύνη, καὶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐκκρεμοδικεῖ. (Ἡ δίκη ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν θὰ διεξαχθῇ στὶς 15 Δεκεμβρίου.)

Ὅπως ἀπὸ τὰ παρακάτω θὰ ἀποδειχθῇ, τὸ ἴδιο τὸ Ἑλλαδικὸ Κράτος, τὸ ἀρμόδιο ὑπουργεῖο ποὺ διοργάνωσε τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ 2004, πληροφοροῦσε καὶ πληροφορεῖ τὴν ἑλληνικὴ, ἀλλὰ καὶ τὴν παγκόσμια (μέσω Διαδικτύου) κοινὴ γνώμη, πὼς διεξήγοντο στὴν Ὀλυμπία «παράνομες» Ὀλυμπιάδες καὶ μάλιστα ὡς τὸ 1048 μ.Χ.! Νὰ λοιπόν, ποὺ καὶ τὸ Ἑλλαδικὸ Κράτος, ὅπως καὶ ὁ... «Δαυλός», «ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ καὶ τὴν Ἑλληνικὴ Παράδοση»... Τί ἔχει νὰ πῇ τώρα ἡ ΕΡΤ;

Ἀλλὰ ἂς προχωρήσουμε στὸ θέμα, θεωρῶντας πὼς ἡ σπουδαιότητά του καθ' ἑαυτὴ εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ τὰ ἄθλια πεπραγμένα μιᾶς «δράκας Ρωμαίων».

Τὸ νέο εὔρημα ποὺ ἀνατρέπει τὴν Ἱστορίᾱ

ἄλλον ἢ Ἱστορίᾱ δὲν εἶπε ἀκόμη τὴν τελευταία της λέξη πάνω στὸ κεφαλαιῶδες ζήτημα τῆς ἑλληνικῆς καὶ ταυτόχρονα τῆς παγκόσμιας «περιπέτειας» τοῦ Πολιτισμοῦ: Ἐνεπίγραφος ἀναθηματικὸς δίσκος, ποὺ ἐκτίθεται στὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο τῆς Ὀλυμπίας, ἀναφέρεται στὴν ΥΝΣΤ' Ὀλυμπιάδα, δηλαδὴ στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ 1048 μ.Χ. !

Ἡ μιὰ ὄψη τοῦ συγκλονιστικοῦ αὐτοῦ εὔρηματος φέρει ἀφιέρωμα στὸν Ὀλύμπιο Δία ἀπὸ τὸν ἀλυστάρχη τῶν ἀγῶνων Φλάβιο Σκρειβωνιανὸ τῆς 456ης (ΥΝΣΤ') Ὀλυμπιάδος, δηλαδὴ τοῦ 1048 μ.Χ.! Ἡ ἄλλη ὄψη τοῦ δίσκου, ἀφιερωματικὴ κι αὐτὴ πρὸς τὸ Δία, χρησιμοποιήθηκε νωρίτερα, κατὰ τὴν 255η (ACNE') Ὀλυμπιάδα τοῦ 244 μ.Χ., ἀπὸ τὸν Κορίνθιο ἀθλητὴ τοῦ πεντάθλου Πόπλιο Ἀσκηπιάδη.

Προκαλεῖ ἐντύπωση τὸ γεγονός, πὼς τὸ ἐν λόγω εὔρημα εἶναι καταχωρισμένο στὸν ἐπίσημο Διαδικτυακὸ Τόπο τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ χωρὶς κανένα ἀπολύτως σχολιασμὸ τῶν ἀποκαλυπτικῶν στοιχείων ποὺ περιέχει. Μάλιστα ὁ συντάκτης τοῦ κειμένου, ποὺ συνοδεύει τὸ εὔρημα, φρόντισε μὲν νὰ ἀποδώσῃ μὲ τὴν σημερινὴ ἀρίθμηση τὴ χρονολογία τῆς 255ης (ACNE') Ὀλυμπιάδας τῆς μιᾶς ὄψης, ἔστω καὶ λανθασμένα (241 ἀντὶ 244

Κωνσταντίνος Θ' ο Μονομάχος. Ένας Έλληνας αυτοκράτορας μέσα στον άνθελληνισμό του βυζαντινού μεσαίωνα. Έπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς βασιλείας του τελέσθηκε κατὰ παραβίασιν τοῦ Θεοδοσιανοῦ Διατάγματος καὶ τῶν Κανόνων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἡ «παράνομη» Ὀλυμπιάδα τοῦ 1048 μ.Χ.

μ.Χ.), ἐνῶ γιὰ τὴν 456η (ΥΝΣΤ' = 1048 μ.Χ.) ἀποφεύγει νὰ τὸ πράξῃ! Αὐτὸ φανερώνει, πὼς κάποιοι προφανῶς γνώριζαν καὶ γνωρίζουν τὴν τέλεση «παράνομων» Ὀλυμπιάδων καὶ ἐπιμελῶς τηροῦν «σιγὴν ἰχθύος».

Παραθέτουμε ἀκέραια τὴ σχετικὴ ἠλεκτρονικὴ σελίδα τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ, ἡ ὁποία, μέχρι τὴ στιγμὴ ποὺ γράφονται αὐτὲς οἱ γραμμές, εἶναι ἀκόμη σὲ χρῆση στὴν ἠλεκτρονικὴ διεύθυνση: www.culture.gr / Μουσεία, Μνημεῖα καὶ Ἀρχαιολογικοὶ Χῶροι τῆς Ἑλλάδας / Ἀλφαβητικὸς Κατάλογος Μουσείων τοῦ Κράτους / Ὀλυμπίας Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο / Συλλογὴ Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων / Δίσκοι

Κωνσταντίνος Θ': Ένας Έλληνας μέσα στὸ ζόφο

Ἐ δεδομένα τόσο τὸν ἐν λόγῳ ἀναθηματικὸ δίσκο ὅσο καὶ τὴν ὀρειχάλκινη πλάκα, ποὺ ἀνέσκαψαν καὶ ἀξιολόγησαν οἱ Γερμανοὶ ἀρχαιολόγοι, ἔχουμε πλέον στὴ διάθεσή μας δύο ἀναμφισβήτητα τεκμήρια τέλεσης Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων γιὰ 650 χρόνια μετὰ ἀπὸ τὴν ἐπίσημη ἀπαγόρευσή τους ἀπὸ τὸν Θεοδοσίο τὸ 393 μ.Χ. καὶ τὴν ἰσοπέδωση τῆς Ὀλυμπίας ἀπὸ τὸν Ἀλάριχο τὸ 396-97 μ.Χ. Καὶ τὸ συμπέρασμα ποὺ ἀβίαστα ἐξάγεται, εἶναι πὼς ἀκόμη καὶ στὴν καρδιά τοῦ Μεσαίωνα δὲν ἔπαψαν νὰ ὑπάρχουν θαυμαστὲς τῶν βαθέων νοημάτων τοῦ Ὀλυμπισμοῦ, νοσταλγοὶ τοῦ δολοφονηθέντος Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, δὲν ἔπαψαν νὰ ὑπάρχουν Ἕλληνες, ποὺ ἀψηφοῦσαν τὰ αὐτοκρατορικὰ διατάγματα τῆς θανατικῆς καταδίκης «ἐπὶ ἑλληνισμῷ».

Ἄλλωστε ἀπὸ τὴν Ὀλυμπιάδα τοῦ 1048 δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς, γιὰ νὰ ξεκινήσῃ ἡ

Αὐτὰ τὰ συντρίμμια ἄφησαν πίσω τους στὴν Ὀλυμπία οἱ φανατικοὶ χριστιανοὶ τοῦ Ἀλάριχου τὸ 397 μ.Χ., ὅταν ὕστερα ἀπὸ δύο χρόνια βανδαλισμῶν «μὲ πέλεναι καὶ ἀξίνα», ὅπως λέει ὁ Παλαμᾶς, ἐγκατέλειψαν τὸν πάλαι ποτὲ λαμπρὸ αὐτὸ χωρὸ τῶν ἀρχιτεκτονικῶν καὶ γλυπτῶν ἀριστοτεχνημάτων. Κι ὅμως κάποιοι νεώτεροι, μέσα στὸ ξόφω καὶ τὴν τρομοκρατία τοῦ Βυζαντίου, τολμοῦσαν καὶ ἔκαναν Ὀλυμπιάδες μέσα στὰ ἐρείπια.

καταγεγραμμένη ιστορικά άνθηση τῶν γραμμάτων μέσα στὸν ἐκβαρβαρισμένο ἀπὸ τὸν Ἰουδαιοχριστιανισμό βυζαντινὸ κόσμο, μιὰ άνθηση ποὺ ὠδήγησε κατὰ τοὺς ὕστερους χρόνους στὸ «ἐλληνίζειν», αἰτία ποὺ ἔστρεψε τὸ θεοκρατικὸ κατεστημένο στὴ σύναψη συμμαχίας μὲ τοὺς Ὁθωμανοὺς.

Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ τὸ 1042 ὡς τὸ 1054 ἦταν ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος, ἄνδρας ὠραῖος καὶ μετριοπαθὴς μὲ ἀριστοκρατικὴ καταγωγή, ποὺ ἀγαποῦσε τόσο τὰ γράμματα ὅσο καὶ τὶς γυναῖκες (γιὰ τὸ τελευταῖο –ἴσως καὶ γιὰ τὸ πρῶτο– χαρακτηρίστηκε ἀπὸ τὸ χριστεπώνυμο λαὸ «ἄσωτος»). Ἦταν ὁ αὐτοκράτωρ, ποὺ ἀναδιωργάνωσε τὸ Πανεπιστήμιο τῆς Κωνσταντινούπολης καὶ ἵδρυσε τὴν Νομικὴ Σχολή. Τὸν κύκλο του ἀπάρτιζαν ἐγγράμματοι ἄνδρες ὅπως ὁ Ψελλός, ὁ Ἰωάννης Μαυρόπουλος, ὁ Λειχούδης, ὁ Ξεφιλίνος καὶ ἄλλοι. Δὲν εἶναι τυχαῖο, ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του τελέστηκε μιὰ ἀκόμη «παράνομη» Ὀλυμπιάδα. Ὁ Φλάβιος Σκρειβωνιανός, ἀλυτάρχης τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων τοῦ 1048, ὅπως ὁ ἴδιος στὸ ἀφιέρωμά του πρὸς τὸν Ὀλύμπιο Δία ἀναφέρει, ἀνῆκε στὸ συγγλητικὸ γένος, ἔχων προφανῶς τὸν τίτλο τοῦ ὑπάτου. Ἡ Σύγκλητος ἐπὶ Βυζαντίου δὲν εἶχε βέβαια τὴν δύναμη ποὺ εἶχε ἐπὶ Ρώμης, ἀλλὰ στὴν δικαιοδοσία τῆς ἦταν οἱ θρησκευτικὲς καὶ μορφωτικὲς ὑποθέσεις, τῶν ὁποίων ἐλάμβανε γνώση ἀπὸ τὴν ἴδια ὁ αὐτοκράτωρ. Εἶναι λοιπὸν πολὺ πιθανό, οἱ Ἀγῶνες τοῦ 1048 νὰ τελέσθηκαν ἐν γνώσει ἢ τῇ ἀνοχῇ τοῦ κύκλου τοῦ αὐτοκράτορος, ἀκόμη δὲ καὶ τοῦ ἰδίου.

Εἶναι ἐντυπωσιακὸ τὸ γεγονός, ὅτι 650 χρόνια μετὰ τὴν ἀπαγόρευση τῶν Ἀγώνων ἢ ἀρίθμηση τῶν Ὀλυμπιάδων διατηρήθηκε, ἀνεξάρτητα ἀν αὐτὲς τελοῦνταν ἢ ὄχι. Αὐτὸ καταδεικνύει ὅτι ἡ χρονολόγηση μὲ βάση τὶς Ὀλυμπιάδες ὑπῆρχε παράλληλα μὲ τὴν ἀπὸ γεννήσεως Χριστοῦ χρονολόγηση. Οἱ τελοῦντες «παράνομους» Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες εἶχαν ἐπίγνωση τῆς παλαιᾶς τους αἰγλης, γι' αὐτό, γιὰ νὰ ἀναδείξουν τὴ δική τους προσπάθεια, ἐχάρασαν τὰ ἀναθήματά τους δίπλα σὲ παλαιότερα πάνω στὸ ἴδιο ἀντικείμενο. Εἶναι ἀξιοσημείωτο, ὅτι ὁ χριστιανὸς Σκρειβωνιανὸς ἀφιερώνει κι αὐτὸς τὸν δίσκο στὸ Δία.

Ἀντὶ ἐπιλόγου

Ὁ Ἑλλαδικὸ Κράτος ἀπὸ καιρὸ διαθέτει καὶ ἀποκρύπτει ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα, ποὺ καταδεικνύουν τὴν τέλεση στὸ χῶρο τῆς ἱσοπεδωμένης ἀπὸ τὸν Ἀλάριχο Ὀλυμπίας Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων μετὰ τὴν ἀπαγόρευσή τους ἀπὸ τὸν Θεοδόσιο. Τὰ παραπάνω ἀποκαλυπτικὰ στοιχεῖα (ἴσως στὸ μέλλον ὑπάρξουν ἀκόμη περισσότερα) δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν ἀπὸ τὴν ἐπίσημη Ἱστοριογραφία (ἄλλοτε λόγῳ ἀγνοίας καὶ ἄλλοτε σκοπίμως).

Δὲν «ἀπέθανον οἱ θεοί» οὔτε τόσο εὐκόλα οὔτε τόσο γρήγορα, ἀλλὰ, ὅπως καταδεικνύεται, οὐδέποτε ἐξέλιπαν ἀπὸ τὸν «λογισμό τῶν διαλεχτῶν» ἀνθρώπων, ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ Κωστής Παλαμᾶς. Στους σκοτεινοὺς αὐτοὺς αἰῶνες ὅσοι κατῴρθωσαν νὰ μείνουν μακριὰ ἀπὸ τὴν ἱουδαιοχριστιανικὴ παράνοια συνέχισαν νὰ νοσταλγοῦν καὶ νὰ διατρανῶνουν ἐμπράκτως τὰ ἐλληνικὰ ιδεώδη, ὅπως ἐκείνο τοῦ Ὀλυμπισμοῦ, ἀψηφῶντας τὸν κίνδυνο καὶ γιὰ τὴν ἴδια τους τὴ ζωή. Οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ ἀποτελέσαν τὶς πλέον συγκινητικὲς μορφές τῆς Ἱστορίας.

Παν. Κουβαλάκης

ημαντικά αρχαιολογικά εύρηματα ήρθαν στο φως στη Σκάλα Έρεσοῦ Λέσβου μετὰ ἀπὸ ἀνασκαφικὴ ἔρευνα, ποὺ πραγματοποιεῖ στὴν περιοχὴ ἡ Κ' Ἐφορεία Προϊστορικῶν καὶ Κλασικῶν Ἀρχαιοτήτων. Σὲ οἰκόπεδο ιδιοκτησίας Γ. Χαχαλᾶ ἐντοπίστηκε τμῆμα ὑστεροαρχαϊκοῦ νεκροταφείου τῆς ἀρχαίας πόλης τῆς Έρεσοῦ. Σύμφωνα μὲ μαρτυρίες τῶν κατοίκων στὸ ἐσωτερικὸ τῶν ταφῶν βρέθηκαν κτερίσματα, νομίσματα καὶ ἀντικείμενα ἀπὸ γυαλί. Τὸ εὔρημα ὅμως ποὺ κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον, εἰδικώτερα μάλιστα ἂν ταυτιστῇ μὲ τὰ συμπεράσματα τῶν ἀρχαιολόγων, ποὺ εἶναι ἀκόμα σὲ ἐρευνητικὸ στάδιο, εἶναι μία στλεγγίδα.

Ὡς γνωστὸ, ἡ στλεγγίδα ἦταν ἓνα ἐπίμηκες σκεῦος, χάλκινο ἢ σιδερένιο, ποὺ χρησιμοποιήθηκε ἀπὸ ἀθλητὲς γιὰ τὸν καθαρισμὸ τοῦ σώματός τους ἀπὸ τὸ λάδι, τὴ σκόνη καὶ τὴν ἄμμο, ποὺ ἀναμειγνυόταν μὲ τὸν ἰδρῶτα κατὰ τὴν ἀθλήσή τους. Μὲ τὸ κοῖλο μέρος τοῦ ἐργαλείου μπορούσαν μὲ εὐκόλο τρόπο νὰ ἀπομακρύνουν τὰ ὑπολείμματα. Ἡ βασικὴ λεπτομέρεια – ποὺ θὰ καθορίσῃ καὶ τὴν σπουδαιότητα τῶν συμπερασμάτων τῶν ἀρχαιολόγων – εἶναι ὅτι ἡ στλεγγίδα ἐντοπίστηκε σὲ γυναικεῖο τάφο!

Τί μπορεῖ ἄραγε νὰ σημαίνει αὐτό; Μέχρι σήμερα ἡ στλεγγίδα ἔχει ἐντοπιστῇ μόνο σὲ ἀνδρικοὺς τάφους. Ἄν τελικῶς ἐπιβεβαιωθοῦν οἱ πρῶτες «ὑποψίες», τότε βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ μία μεγάλη ἀνακάλυψη στὴ Σκάλα Έρεσοῦ, μὲ παγκόσμιο ἐνδιαφέρον: Τὸν ἐντοπισμὸ τοῦ τάφου μιᾶς ἀρχαίας Ἑλληνίδας ἀθλήτριας!

Απὸ τὴν Κ' Ἐφορεία Προϊστορικῶν καὶ Κλασικῶν Ἀρχαιοτήτων Μυτιλήνης – καὶ ὅπως δυστυχῶς συμβαίνει σὲ αὐτὲς τὶς περιπτώσεις – δὲν μπορεῖ νὰ γίνη κάποια ἐπίσημη ἀνακοίνωση, οὔτε ἐπιβεβαιώνεται τὸ εἶδος τῶν εὑρημάτων ποὺ ἔχουν ἐντοπιστῇ, ἂν δὲν ὀλοκληρωθῇ τὸ ἔργο τῶν ἀρχαιολόγων. Σὲ σχετικὴ ἐπικοινωνία μὲ τὴν Διευθύντρια τῆς Ἐφορείας κυρία Ἀγλαΐα Ἀρχοντίδου – Ἀργύρη, μᾶς ἐνημέρωσε ἐγγράφως ὅτι τὰ εὔρηματα ποὺ ἤρθαν στὸ φῶς ἀπὸ τὴν ἔρευνα, ὅπως ἐξάλλου καὶ τὰ εὔρηματα ὅλων τῶν ἀνασκαφῶν, ἔχουν ἰδιαίτερη ἐπιστημονικὴ ἀξία, ἀφοῦ ἀξιολογούμενα ποικιλοτρόπως καὶ συσχετιζόμενα μὲ τὰ ἱστορικὰ στοιχεῖα ἐπιτρέπουν τὴν ἐξαγωγή συμπερασμάτων, ποὺ βοηθοῦν στὴν ἀνασύσταση τῆς εἰκόνας τοῦ ἀρχαίου κόσμου στὴν ἀρχαία πόλη τῆς Έρεσοῦ. Ἐπίσης ὅτι ἡ ἔρευνα βρίσκεται σὲ πρῶμο στάδιο, καθὼς ἡ συντήρηση τῶν εὑρημάτων τώρα ὀλοκληρώνεται. Ἐπομένως – ὅπως σημειώνει ἡ κυρία Ἀγλαΐα Ἀρχοντίδου – Ἀργύρη – ἡ ἐξαγωγή συμπερασμάτων εἶναι στὴν παρούσα φάση ἐπισφαλής. Κάτι τέτοιο ὅμως θὰ γίνη ἀμέσως μετὰ τὴν ὀλοκλήρωση τῆς διαδικασίας συντήρησης τῶν εὑρημάτων στὴ δημοσίευση τῆς συγκεκριμένης ἀνασκαφῆς.

Σὲ ἐρώτημά μας σχετικὰ μὲ τὴν πορεία τῶν ἀνασκαφῶν ἡ διευθύντρια τῆς Κ' Ἐφορείας Προϊστορικῶν καὶ Κλασικῶν Ἀρχαιοτήτων Μυτιλήνης ἀπαντᾷ ὅτι ξεκίνησε πρόγραμμα ἀνάδειξης τῆς Ἀρχαίας Έρεσοῦ. Στὰ πλαίσια τῶν ἐργασιῶν αὐτῶν περιλαμβάνεται καὶ ἡ κατασκευὴ τοῦ νέου Μουσείου Έρεσοῦ, ὅπου θὰ φιλοξενοῦνται εὔρηματα ἀπὸ ὅλη τὴν περιοχὴ τῆς ἀρχαίας Έρεσίας, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν ἀδιάψευστους μάρτυρες τῆς εὐημερίας τῆς περιοχῆς κατὰ τὴν Ἀρχαιότητα.

Ταξιαρχούλα Λαδᾶ

Στὴν ἔναντι σελίδα: Φωτογραφία στλεγγίδος.

ΕΡΕΣΟ: ΕΝΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΟ ΕΥΡΗΜΑ

ΠΟΙΝΕΣ ΔΙΑΜΕΛΙΣΜΟΥ ΖΩΝΤΩΝ «ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ» ΣΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ

ἡ ἀποτρόπαιος μέθοδος ἐπιβολῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ ἄνθισαν στὸ Βυζάντιο, καὶ εἶναι γνωστό, ὅτι ὁ Ἰουστινιανὸς πρῶτος καθιέρωσε τὸν θεσμὸ τῆς Ἱερᾶς Ἐξέτασης καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἐξεταστοῦ στὰ 539 μ.Χ. Ἐκεῖνο ποὺ εἶναι λιγώτερο γνωστό, εἶναι ὅτι ἀρκετὲς φορὲς παρεδίδοντο «αἵρετικοί» κρατούμενοι σὲ κομπογιαννίτες, γιὰ νὰ γίνουν ζωντανὰ πειραματόζωα σὲ θανατηφόρες χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις.

Τὴν πληροφορία μᾶς τὴν δίνει ὁ ἱστορικὸς Θεοφάνης, περιγράφοντας τὸ μαρτύριο κάποιου («Χρονογραφία», σ. 436), «...ὃν ἐν τῷ μῶλῳ τοῦ Θωμᾶ χειροκοπήσαντες καὶ ποδοκοπήσαντες ἤνεγκαν τοῖς ἱατροῖς καὶ τοῦτον ἀνέτεμον ζῶντα ἀπὸ ἧβης ἕως τοῦ θώρακος πρὸς τὸ κατανοῆσαι τὴν τοῦ ἀνθρώπου κατασκευὴν! Μαζικὲς ἐξοντώσεις ἐλληνιστῶν μὲ σαδιστικὸ θάνατο διασφύζονται στὰ «Ἀνέκδοτα» τοῦ Προκοπίου (20, 10-16), ὅπως καὶ εἰδήσεις, σύμφωνα μὲ τὶς ὁποῖες οἱ αἰθουσες βυζαντινῶν δικαστηρίων γίνονταν ταυτόχρονα καὶ αἰθουσες βασιανιστηρίων. Ὁ Νικηφόρος Σκευοφύλαξ καὶ ὁ Ἰωάννης Λυδὸς (6ος αἰὼν) ἀναφέρουν: «ἀπτέσθω πυρά, ἐτοιμαζέσθω στρεβλωτήριον καὶ πρόθεσιν ἅπασαν ἐκνικῶντα καὶ τρόπους μηχανημάτων παρατρέχοντα». (Νικηφόρου Σκευοφύλακος, «Βίος ἐν ἐπιτόμῳ καὶ ἐγκώμιον τοῦ Θεοφάνους τῆς Σιγριανῆς», ἐκδόσεις De Boor, Λειψία σ. 24.) Ὅπως πολλαῖς ἐπεσήμανε ὁ «Δαυλός», τὴν νομικὴ κάλυψη γιὰ ἀκρωτηριασμούς, τύφλωση καὶ κάψιμο στὴν πυρὰ τὴν ἔδωσε ὁ ἴδιος Ἰησοῦς μὲ τό: «ἐὰν σκανδαλίξῃ σε ἡ χεὶρ σου, ἀπόκοψον αὐτήν... ἐὰν ὁ ὀφθαλμός σου σκανδαλίξῃ σε, ἔκβαλε αὐτόν» (Μάρκος θ' 43-47). Ὅπως περιγράφεται στὴν ἔρευνα τοῦ κ. Γ. Φάκου («Δ», τ. 283), ἡ τραγικώτερη ἀναφορὰ γιὰ τὴν ποινὴ τοῦ «καυθῆναι», δηλαδὴ τοῦ καψίματος τῶν ζωντανῶν θυμάτων στὴν πυρὰ, ὑπάρχει στὴν «Ἀλεξιάδα» τῆς Ἄννης Κομνηνῆς μὲ θῦμα τὸν ἀρχηγὸ τῆς αἵρεσης τῶν Βογομίλων Βασίλειο, ποὺ μερικοὶ ἐρευνητὲς ταυτίζουν μὲ τὸν πασίγνωστο ἥρωα Βασίλειο Διγενῆ-Ἀκρίτα.

Οἱ χριστιανοὶ αὐτοκράτορες παρέδιδαν στὴν πυρὰ ἀκόμη καὶ ἀναπήρους (Νικήτας Χωνιάτης, «Χρονολόγια» νῆ 404, 405 καὶ 332). Γιὰ τὴν «ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ» δὲν ἔλειψαν καὶ οἱ ὁμαδικὲς καύσεις στὸν Ἱππόδρομο τοῦ Βυζαντίου: «τοὺς δὲ μεγιστάνας τῶν Ἀρμενίων σωρεύσας ἐν τόπῳ ἐνὶ ζωοκαύστους ἐποίησε» (Θεοφάνης σ. 372, 18). Ὁ Ἰουστινιανὸς μέσῳ τῶν ἱεροεξεταστῶν του ἐξοντῶνει μαζικὰ Ἕλληνες τῆς αὐτοκρατορίας ρίχνοντάς τους ζωντανοὺς στὴν πυρὰ μαζὶ μὲ τὰ βιβλία καὶ τὰ ἀγάλματα: «...μηνὶ ἰνδικτιῶνι τῇ αὐτῇ συσχεθέντες Ἕλληνες περιεβωμίσθησαν, καὶ τὰ βιβλία αὐτῶν κατεκαύθησαν ἐν τῷ Κυνηγίῳ» (Ἰωάννης Μαλάλας «Χρονογραφία», σ. 491). Ὡ, χριστιανοσύνη, τὸ μεγαλεῖον σου! Οἱ Βυζαντινοὶ ἱστορικοὶ μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς τους ἔγραψαν μέχρι ποῦ ἔφθανε ἡ πολυδιαφημισμένη ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸν κόσμο, καὶ οἱ Ἕλληνες ἔχουν χρέος νὰ μελετήσουν αὐτὴν τὴν πτυχή τοῦ παρελθόντος.

Ἀγγελικὴ Ρέτουλα

Η «ΤΥΠΙΚΗ ΛΟΓΙΚΗ», Ο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΑΙ ΤΟ «ΚΟΜΠΛΕΞ» ΤΟΥ ΜΠ. ΡΑΣΣΕΛ

Μπέρτραντ Ράσσελ (1872-1970), Άγγλος μαθηματικός, κοινωνιολόγος και φιλόσοφος, υπήρξε σπουδαίος ειρηνιστής και πολυτάλαντη προσωπικότητα του 20ού αιώνα. Διετέλεσε μέλος της Βασιλικής Έταιρείας (1908) και καθηγητής στο Καίμπριτζ, απ' όπου παραιτήθηκε το 1916 λόγω των ειρηνόφιλων ιδεών του και επανήλθε το 1944. Ταξίδευσε στη Ρωσία και στην Κίνα και δίδαξε πολλά χρόνια στις Ήνωμένες Πολιτείες. Έγραψε πολλά βιβλία σε πολλούς τομείς –απόδειξη της πνευματικής του περιπέτειας, όπως το «Principia Mathematica» με την συνεργασία του Ουάιτχεντ (1903), «Οι γνώσεις μας περί του Έξωτερικού Κόσμου και οι Έπιστημονικές Μέθοδοι» (1914), «Πρός την Έλευθερίαν»: Ο Σοσιαλισμός, η Αναρχία και ο Συνδικαλισμός» (1918), «Μυστικισμός και Λογική» (1918), «Μπολσεβικισμός» (1920), «Τα Άτομα» (1923), «Η Κατάργηση της Εύτυχίας» (1930), «Ιστορία της Δυτικής Φιλοσοφίας» (1946), με την όποια και θα ασχοληθοῦμε.

Στο κεφάλαιο IV για τον Ήράκλειτο γράφει περί της Λογικής των Ελλήνων:

«Όλες οί υπόθεσεις λοιπόν, πού κυριάρχησαν σχεδόν τής νεώτερης Φιλοσοφίας, διατυπώθηκαν από τους Έλληνες για πρώτη φορά. Καθένας με δυσχέρεια θα μπορούσε να βρῇ τὰ ἐγκώμια πού ἀρμόζουν, γιὰ νὰ ἐπαιnéσῃ τὴν εὐφάνταστη ἐπινοητικότητα τους σὲ θέματα τοῦ ἀφρημένου λογισμοῦ. Αὐτὰ πού θὰ ἀναφέρω γιὰ τοὺς Έλληνες θὰ εἰπωθοῦν ἀπὸ αὐτὴν ἰδιαίτερα τὴν ἄποψη καὶ θὰ τοὺς θεωρήσω ὡς θεμελιωτὲς θεωριῶν, πού ἐμφανίστηκαν γιὰ πρώτη φορά καὶ ἀναγνώρισαν ἀνεξάρτητη ζωὴ καὶ ἀνάπτυξη, καὶ παρὰ τὸ γεγονὸς πὺς ἦταν στὴν ἀρχὴ παιδαριώδεις, ἐν τούτοις ἀποδείχθηκαν ἱκανὲς νὰ ἐπιζησουν καὶ νὰ ἀναπτυχθοῦν διαμέσου δύο καὶ πλέον χιλιετιῶν.

» Οἱ Έλληνες, εἶναι γεγονός, πὺς πρόσφεραν καὶ κάτι πρόσθετο, πού ἀποδείχθηκε πολὺν πὺδ μόνιμης ἀξίας γιὰ τὴν ἀφρημένη σκέψη: ἀνακάλυψαν τὰ Μαθηματικά καὶ τὴν Λογικὴ τοῦ παραγωγικοῦ συλλογισμοῦ. Ἡ Γεωμετρία ἰδιαίτερα εἶναι ἐλληνικὴ ἐπιστήμη καὶ χωρὶς αὐτὴν ἡ νεώτερη Ἐπιστήμη θὰ ἦταν ἀδιανόητη. Ἀλλὰ στὰ Μαθηματικά ἀκριβῶς παρουσιάζεται ἡ μονομέρεια τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος: παραγωγικὰ συμπεραίνει ἐκεῖνο πού φαίνεται αὐταπόδεικτο καὶ ὄχι ἐπαγωγικὰ ἀπὸ τὸ ἀντικείμενο τῆς παρατήρησης.

» Ἡ ἐκπληκτικὴ ἐπιτυχία στὴ χρησιμοποίηση τῆς μεθόδου αὐτῆς δὲν ὑπῆρξε παραπληνικὴ μόνο γιὰ τὸν ἀρχαῖο κόσμο, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ νεώτερου. Ἡ ἐπιστημονικὴ μέθοδος, ποὺ ἐπιζητεῖ νὰ φθάσῃ στὶς βασικὲς ἀρχὲς μὲ τὴν ἐπαγωγὴ ἀπὸ παρατήρηση ἐπὶ μέρους γεγονότων, πολὺ ἀργότερα κατώρθωσε τὴν ἐλληνικὴ πίστι στὸν παραγωγικὸ συλλογισμό νὰ ὑποκαταστήσῃ ἀπὸ φωτεινὰ ἀξιώματα, ποὺ προέρχονταν ἀπὸ τὴν φιλοσοφικὴ σκέψη. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ξεχωριστὰ ἀπὸ ἄλλους, θὰ ἦταν σφάλμα νὰ προσβλέπουμε πρὸς τοὺς Ἕλληνες μὲ δεισιδαιμονικὸ δέος. Ἡ ἐπιστημονικὴ μέθοδος, παρὰ τὸ γεγονός, πὼς μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν οἱ πρῶτοι ποὺ ἐπέδειξαν κάποια κλίση πρὸς αὐτήν, ἦταν γενικὰ ξένη πρὸς τὴν νοοτροπία τους καὶ ἡ προσπάθεια νὰ τοὺς δοξολογοῦμε, ὑποτιμώντας τὴν πνευματικὴ πρόοδο τῶν τελευταίων τεσσάρων ἑκατονταετιῶν, ἔχει ἀνασταλτικὴ ἐπίδραση ἐπὶ τῆς νεώτερης σκέψης.»

Καὶ συνεχίζει στὸ κεφάλαιο XXII περὶ τῆς Λογικῆς τοῦ Ἀριστοτέλη:

«Ἄν ἡ ἐπίδραση τοῦ Ἀριστοτέλη ὑπῆρξε μεγάλη σὲ πολλοὺς τομεῖς, ὑπῆρξε μέγιστη στὴ Λογικὴ. Στὴν ὕστερη ἀρχαιότητα, ὅταν κυριαρχοῦσε ὁ Πλάτων ἀκόμη στὴ Μεταφυσικὴ, ὁ Ἀριστοτέλης ἦταν αὐθεντία ἀναγνωρισμένη στὴ Λογικὴ καὶ τὴ θέση αὐτὴ διατήρησε σὲ ὁλόκληρη τὴ διάρκεια τοῦ Μεσαίωνα. Οἱ χριστιανοὶ φιλόσοφοι ἀργότερα, κατὰ τὸ δέκατο αἰῶνα, ἀναγνώρισαν τὴν ὑπεροχὴ του καὶ στὸν τομέα τῆς Μεταφυσικῆς. Ἀπώλεσε τὴν ὑπεροχὴ αὐτὴ κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος μετὰ τὴν Ἀναγέννηση, ἀλλὰ στὴ Λογικὴ ἡ ὑπεροχὴ του ἐπέζησε...

» Οἱ Ἕλληνες γενικὰ μεγαλύτερη σημασία ἀπέδιδαν στὴν παραγωγικὴ δύναμη ὡς πηγὴ γνώσης ἀπ' ὅ,τι οἱ νεώτεροι φιλόσοφοι. Ἀπὸ τὴν ἄποψη αὐτὴ ἔσφαλλε λιγώτερο ὁ Ἀριστοτέλης ἀπὸ τὸν Πλάτωνα, γιατί ἐπανελημμένα ὑποστήριξε τὴ σημασία τῆς ἐπαγωγικῆς μεθόδου καὶ πολὺ προσεκτικὰ ἀφιερώθηκε στὸ ἐρώτημα: πὼς γνωρίζουμε τίς προκείμενες προτάσεις, ἀπ' ὅπου πρέπει νὰ ἀρχίσῃ ἡ “παραγωγή”; Ὅμως καὶ ὁ Ἀριστοτέλης καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἀπέδωσαν στὴ θεωρία του γιὰ τὴ γνώση ὑπερβολικὴ ἀξία στὴν παραγωγικὴ μέθοδο...

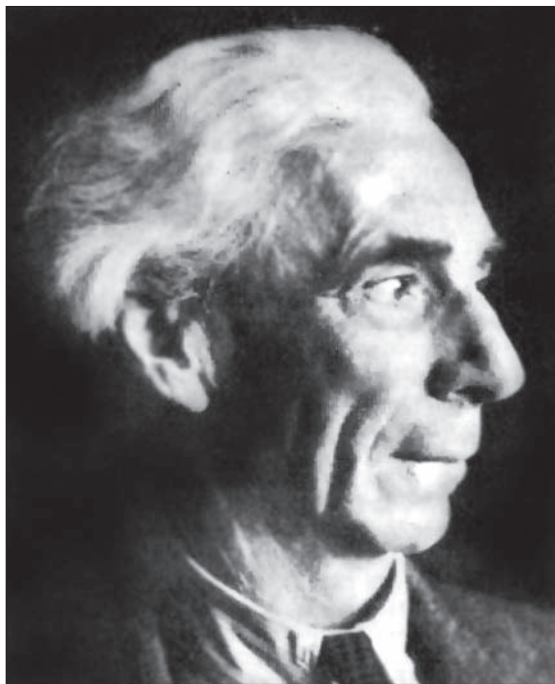
» Τὰ “Ἀναλυτικὰ Ὑστερα” ἀσχολοῦνται κυρίως μὲ ἓνα ζήτημα, ποὺ πρέπει νὰ προκαλῇ σὲ κάθε παραγωγικὴ θεωρία σύγχυση. Συγκεκριμένα: πὼς ἀποκτώνται οἱ προκείμενες προτάσεις; Γιατί ἡ παραγωγή πρέπει νὰ ἀρχίξῃ ἀπὸ κάπου, εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ ἀρχίζουμε μὲ κάτι ἀναπόδεικτο, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι γνωστὸ μὲ ἄλλο τρόπο ἐκτὸς τῆς ἀπόδειξης;

» Τὸ συμπέρασμα μου εἶναι πὼς οἱ ἀριστοτελικὲς θεωρίες, ποὺ ἀσχολήθηκα στὸ κεφάλαιο αὐτό, εἶναι ὅλες ἀπατηλὲς μὲ ἐξαίρεση τὴν τυπικὴ θεωρία τοῦ συλλογισμοῦ, ποὺ καὶ αὐτὴ δὲν ἔχει μεγάλη σημασία. Ὅταν ἡ πρωτότυπη λογικὴ σκέψη ἀναγεννήθηκε, ἡ δισχιστικὴ βασιλεία τοῦ Ἀριστοτέλη ἦταν πιὰ δύσκολο νὰ ἐκθρονισθῇ. Κατὰ τὴ νεώτερη περίοδο, κάθε σχεδὸν πρόοδος στὴν Ἐπιστήμη, τὴ Λογικὴ ἢ τὴν Φιλοσοφία ἔπρεπε νὰ ἀποσπασθῇ μὲ τὰ δόντια παρὰ τίς λυσσαλέες ἀντιδράσεις τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἀριστοτέλη.»

Ἕλληνα ῥέει ὁ Ἀριστοτέλης

ς δοῦμε ὅμως, ἂν αὐτὰ ποὺ γράφει ὁ διανοούμενος τοῦ 20οῦ αἰῶνα Μπέρτραντ Ράσελ εἶναι σωστά. Καὶ ἀσφαλῶς ἀρμοδιώτερος ὢλων νὰ ἀπαντήσῃ εἶναι ὁ πατέρας τῆς Λογικῆς, ὁ Σταγειρίτης φιλόσοφος Ἀριστοτέλης.

**Μπέρτραντ Ράσσελ: Ἀποπειράθηκε
νὰ μηδενίσῃ τὸν Ἀριστοτέλη ἐνεργῶντας
κατὰ τὴ σοφὴ παροιμία:
«Ὅσα δὲν φτάνει ἡ Ἄλεπού τὰ κά-
νει κρεμαστέρα.»**

«Πρῶτα θὰ ποῦμε γιὰ τὸ τί καὶ τίνος εἶναι ἡ σκέψη περὶ τὴν ἀπόδειξη στὰ πλαίσια τῆς ἀποδεικτικῆς ἐπιστήμης.» («Ἀναλυτικά Πρότερα» Α, 24α, 1.) «Ἐπειδὴ δὲ πρέπει καὶ νὰ πιστεῦν καὶ νὰ γνωρίζῃ τὸ πρᾶγμα, ὥστε νὰ ἔχῃ ἓνα συλλογισμό, ποὺ ἀποκαλοῦμε ἀπόδειξη.» («Ἀναλυτικά Ὑστερα» Α, 72α, 25.) «Ἀποδεικτικὴ δὲ ἐπιστήμη εἶναι ἐκείνη ποὺ κατέχομε, ἐπειδὴ ἔχομε ἀπόδειξη. Συλλογισμὸς ἄρα εἶναι ἡ ἀπόδειξη ἀπὸ ἀναγκαῖες (προκειμένες) προτάσεις. Πρέπει ἄρα νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἕκ τινων καὶ ποίων (προκειμένων προτάσεων) εἶναι ἡ ἀπόδειξη.» («Ἀναλυτικά Ὑστερα» Α, 72α, 24.)

«Φανερὸ λοιπόν, πὼς εἶναι ἀδύνατο νὰ ἀντιλαμβανώμαστε μὲ τὶς αἰσθήσεις ἐπιστημονικὰ κάτι ἀπὸ τὰ ἀποδεκτά, ἐκτὸς ἂν κάποιος γνωρίζῃ μὲ τὶς αἰσθήσεις καὶ λέῃ πὼς κατέχομε τὴν Ἐπιστήμη μὲ τὴν ἀπόδειξη.» («Ἀναλυτικά Ὑστερα» Α, 88α, 9.)

Ὁ Ἀριστοτέλης ἐδῶ συνδέει τὸ συλλογισμό μὲ τὴν ἐπιστημονικὴ ἀπόδειξη τῶν προκειμένων προτάσεων βεβαίως πέραν μιᾶς «Τυπικῆς Λογικῆς», ὅπως ὑποτιμητικὰ φαίνεται νὰ λέγεται. Καὶ ἐπίσης συνδέει τὴ γνώση τῶν αἰσθήσεων μὲ τὴν ἐπιστημονικὴ ἀπόδειξη, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ σημερινὸ ἐπιστημονικὸ πείραμα. Στὴ συνέχεια συνδέει διαλεκτικὰ τὴν ἐπαγωγὴ μὲ τὴν ἀπόδειξη καὶ τὴν αἴσθησι καὶ ἀπελευθερώνει ἀπὸ κάθε λογικὸ σχῆμα τὸν ἄνθρωπο, θεωρώντας ἀληθῆ πάντοτε τὰ πορίσματα τῆς Ἐπιστήμης καὶ τοῦ Νοῦ. Καὶ τονίζει ἐμφατικὰ τὴν ἐξέταση τῶν ὑποθετικῶν συλλογισμῶν:

«Εἶναι δὲ φανερόν, ἂν κάποια αἴσθησι ἐκλείψῃ, ὅτι τότε ἀναγκαῖα θὰ ἔχῃ ἐκλείψει καὶ κάποια ἐπιστημονικὴ γνώση, ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ λάβωμε ἢ μὲ τὴν ἐπαγωγὴ ἢ μὲ τὴν ἀπόδειξη. Εἶναι δὲ ἡ μὲν ἀπόδειξη ἀπὸ τὰ καθόλου, ἡ δὲ ἐπαγωγὴ ἀπὸ τὰ κατὰ μέρος, ἀδύνατο δὲ εἶναι νὰ ἀντιληφθοῦμε τὰ καθόλου, ἐκτὸς τῆς ἐπαγωγῆς [ἐπειδὴ καὶ

τὰ λεγόμενα ἀπὸ τὴν ἀφαίρεση (Μαθηματικά) θὰ εἶναι μὲ τὴν ἐπαγωγὴ γνωστά, μὲ τὴν προϋπόθεση πὼς ὑπάρχουν σὲ κάθε γένος μερικὰ πράγματα καί, ἂν ἔστω δὲν εἶναι χωριστά, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ φύση εἶναι τὸ καθόλου. Ἀδύνατο· ὅταν δὲ ἔχουμε αἴσθησι, γίνεται ἀπὸ τὰ καθ' ἑκάστον, γιατί δὲν μπορούμε νὰ ἀντιληφθοῦμε αὐτὰ ἐπιστημονικὰ οὔτε ἀπὸ τὰ καθόλου ἄνευ ἐπαγωγῆς οὔτε μὲ τὴν ἐπαγωγὴ ἄνευ αἴσθησης.» («Ἀναλυτικὰ Ὑστερα» Α, 81α, 35, 15 καὶ 81β,1.)

«Φανερό δέ, πὼς εἶναι ἀναγκαῖο γιὰ μᾶς νὰ γνωρίζουμε τὶς ἀρχὲς μὲ τὴν ἐπαγωγὴ, καὶ γιατί ἔτσι ἡ αἴσθησι δημιουργεῖ τὸ καθόλου. Ἐπειδὴ δὲ περὶ τῶν ἱκανοτήτων τῆς διάνοιας, μὲ τὶς ὁποῖες ἐπαληθεύουμε, οἱ μὲν εἶναι ἀληθεῖς, οἱ δὲ ἐπιδέχονται τὸ ψεῦδος, ὅπως ἡ γνώμη καὶ ὁ λογισμός, ἀληθὴ εἶναι πάντοτε Ἐπιστήμη καὶ Νοῦς.» («Ἀναλυτικὰ Ὑστερα» Α, 100α, 3.)

Συνεχίζει ὁ Ἀριστοτέλης καὶ τονίζει τὴν ὑπεροχὴ τῆς ἐπαγωγικῆς ἔναντι τῆς παραγωγικῆς μεθόδου καὶ ἐπὶ πλέον καὶ γενικὰ καὶ εἰδικὰ ἡ Λογικὴ τοῦ δὲν ὑπῆρξε ἓνα κλειστὸ σύστημα «Τυπικῆς Λογικῆς», ἀλλὰ ἀνοικτὸ στὴν ἐλευθερίᾳ τοῦ πνεύματος: «Ἡ μὲν ἐπαγωγὴ μάλιστα εἶναι ἀρχὴ καὶ πρὸς τὸ καθόλου, ὁ δὲ παραγωγικὸς συλλογισμὸς ἀπὸ τὸ καθόλου. Ὅμως ὑπάρχουν ἀρχές, ποὺ δὲν μπορούν νὰ ἀποκτηθοῦν μὲ τὸν παραγωγικὸ συλλογισμό, τότε εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ἐπαγωγὴ.» («Ἠθικὰ Νικομάχεια» Ζ, 1139β, 33.)

«Τῶν δὲ ἀρχῶν καὶ οἱ μὲν μελετῶνται μὲ τὴν ἐπαγωγὴ, οἱ δὲ μὲ τὴν αἴσθησι, οἱ δὲ μὲ κάποια συνήθειαν καὶ μὲ ἄλλους τρόπους.» («Ἠθικὰ Νικομάχεια» Α, 1098β, 4.)

Καὶ τέλος ἱστορικὰ ὁ Ἀριστοτέλης κατονομάζει τὸν ἐμπνευστὴ τῆς ἐπαγωγῆς, τὸν Σωκράτη, παρ' ὅτι διαφωνοῦσε φιλοσοφικὰ καὶ πολιτικὰ μὲ αὐτὸν καὶ τὸν Πλάτωνα: «Γιατὶ δύο εἶναι ποὺ θὰ μπορούσε κάποιος νὰ ἀποδώσῃ δίκαια στὸ Σωκράτη, ἡ ἐπαγωγὴ καὶ ὁ ὀρισμὸς τοῦ καθόλου, γιατί αὐτὰ εἶναι ἀρχὲς τῆς Ἐπιστήμης.» («Τὰ Μετὰ τὰ Φυσικά, Μ, 1078β, 27.)

Μπέρτραντ Ράσσελ, χρησιμοποιῶντας τὸ ρητορικὸ σχῆμα «ναὶ μὲν, ἀλλὰ», ἐξυψώνει τὸ ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Πνεῦμα τόσο ψηλὰ, ὥστε τὸ ἀφήνει σὲ ἐλευθερὴ πτώση, γιὰ νὰ τὸ ἀπαξιώσει: Οἱ Ἕλληνες ὅλες τὶς ὑποθέσεις διατύπωσαν..., ἀλλὰ τοὺς θεωρεῖ «θεμελιωτὲς θεωριῶν», ποὺ ὑπῆρξαν «στὴν ἀρχὴ παιδαριώδεις». Ὅπως ἐπίσης μὲ «τὴν ἀφρημένη σκέψη: ἀνακάλυψαν τὰ Μαθηματικά καὶ τὴ Λογικὴ τοῦ παραγωγικοῦ συλλογισμοῦ»..., ἀλλὰ «παρουσιάζεται ἡ μονομέρεια τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος», ποὺ ἦταν «παραπλανητικὴ». Καὶ ὅπως «οἱ ἀριστοτελικὲς θεωρίες... εἶναι ὅλες ἀπατηλές», ἀπ' ὅπου ἀποσπᾶσθηκε «μὲ τὰ δόντια» ἀπ' αὐτὲς ἡ νεώτερη Φιλοσοφία, χωρὶς νὰ ἀναφέρεται σὲ κάποιο νεώτερο φιλόσοφο ἢ σὲ κάποια νεώτερη σχολή, ποὺ ἀπεγκλωβίστηκε ἀπὸ τὴν Ἀριστοτελικὴ Λογικὴ!

Ἡ Ἀναγέννησις καὶ ὁ Διαφωτισμὸς εἶναι ἱστορικὰ ἔργα τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιότητος καὶ κυρίως τοῦ Ἀριστοτέλη. Πρέπει ἡ ἀνθρωπότητα νὰ τιμᾷ καὶ τοὺς πρωτεργάτες τοῦ πνεύματος καὶ ἐκείνους ποὺ τὸ ἀνέδειξαν, ἀλλὰ καὶ νὰ καταδικάζῃ τοὺς διαστρεβλωτὲς τῆς Ἱστορίας τῆς Φιλοσοφίας.

Γεράσιμος Καζάνας
Οἰκονομολόγος

ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ

Πληγές Φαραώ-φόβος Θεού-πλούτος

«Αισθάνεσθε κάποια ψυχική αλλαγή μετά τον τυφώνα», ήταν ή («σικέ») έρώτηση ενός Αμερικανού δημοσιογράφου πρὸς μία γυναικούλα, όταν ή «Κατρίνα» κατέστρεψε τή Ν. Όρλεάνη στο τέλος Αύγουστου. «Νά πιστεύω καί νά προσεύχωμαι στο Θεό (Γιαχβέ) μ' ὅλη μου τήν ψυχή», ήταν ή (ίσως «σικέ») ἀπάντηση τής γυναικούλας. Ἐδῶ ἔχομε ἔμμεση πλὴν σαφή βολή κατὰ τής Ἐπιστήμης καί τής Τεχνολογίας, οἱ ὁποῖες δέν μποροῦν νά σέ σώσουν ἀπὸ τίς συμφορές -ἄρα δέν μένει ἄλλη βοήθεια ἀπὸ ἐκείνη πού θά εὐδοκήσῃ νά σοῦ προσφέρει, ἂν προσευχηθῇς σ' αὐτόν, ὁ Γιαχβέ! Ὅμως ποιά ἦταν ή ἐπόμενη εἵδηση τοῦ «Δελτίου»; Ἀνήγγελλε πὼς ἀλληλοποδοπατήθηκαν μέχρι θανάτου ἀπὸ πανικὸ 1.000 περίπου πιστοὶ τοῦ Ἀλλάχ μετὰ τήν προσευχή τους σὲ κάποιο τέμενος τής Βαγδάτης. Καί ή μεθεπόμενη εἵδηση, ποιά νομίζετε ὅτι ἦταν; Μά ή ἐκτίναξη τής τιμῆς τοῦ βασιλεῖοῦ πετρελαίου ἄνω τῶν 70 δολλ., «λόγω τής καταστροφῆς διυλιστηρίων τής Λουϊζιάνας ἀπὸ τὸ πέρασμα τής “Κατρίνα”». Ἀχ αὐτὲς οἱ πληγές τοῦ Φαραώ, ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ὁ πλούτος, πὸν μάζεψε ὕστερα ἀπ' αὐτὲς ὁ Ἰωσήφ! Ὡς πότε θά ταλανίζουν τὸ ἡλίθιο δν πὸν ὀνομάζεται ἄνθρωπος;

Γ.Σ.Π.

Ἀπειλὴ ἐμφυλίου

«Όργανα ξένων δυνάμεων» χαρακτήρισε ὁ κ. Χριστόδουλος στὸ κήρυγμά του τῆς 30ῆς Αὐγούστου, στήν... «Ἀγία Ζώνη», ὅσους φρονοῦν ὅτι πρέπει νά διαχωρισθῇ ή Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ Κράτος. Ἄν κάποιοι τολμήσουν νά τὸ κάνουν, «τότε θά ὑπάρξῃ ἕνας τρανταγμὸς στὸ ἔθνος», πρόσθεσε, «γιατὶ ἀπεργάζονται τὸν ὀλεθρὸ αὐτοῦ τοῦ λαοῦ καί τοῦ ἔθνους». Κανεῖς -κόμματα ή ἄλλοι φορεῖς, πὸν ζητοῦν τὸν διαχωρισμό- δέν κατήγγειλε τήν σχεδὸν ἄμεση αὐτὴ ἀπειλὴ ἐμφυλίου πολέμου. «Ἐρμα γρόσια!», ἔλεγε ὁ Κατοαντώνης, ὅταν τὸν κατακρεουργοῦσαν καί τοῦ ἔσπαγαν με σφυριά τὰ κόκκαλα οἱ δῆμιοι τοῦ Ἀλῆ πασσά στὸν περιβόητο «Πλάτανο τῶν Ἰωαννίνων», ὅταν συνελήφθη ὕστερα ἀπὸ προδοσία ἐνὸς καλόγερου, γιὰ νά τοῦ πάρῃ τὸ «κεμέρι» (πορτοφόλι) του. Τὸ ἴδιο θά μπορούσε νά πῇ κανεῖς καί γι' αὐτοὺς πὸν ἀπειλοῦν, γιὰ νά μὴν χάσουν τὰ «γρόσια» τοῦ μισθοῦ τοῦ Κράτους καί γι' αὐτοὺς πὸν σιωποῦν- γιὰ τὸν ἴδιο λόγο! «Ἐρμα γρόσια!», πόσο αἷμα ἔχει χυθῇ γιὰ σᾶς...

Γ.Σ.Π.

Ἡ Γαλλία, ή Ρωμοσύνη καί ή Κύπρος

2 Αὐγούστου 2005: Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας Ντομνίκ ντε Βιλπὲν δηλώνει: «Εἶναι ἀδιανόητο ν' ἀρχίσῃ διαπραγματευτικὴ διαδικασία με μία χώρα, ή ὁποία δέν ἀναγνωρίζει καί τὰ 25 μέλη τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης. Πρόκειται γιὰ θέση ἀρχῆς, πὸν πρέπει νά προστατενθῇ, καί ή Γαλλία θά τὸ καταστήσῃ σαφές τόσο στήν Τουρκία ὅσο καί στίς υπόλοιπες χώρες.» Μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια σιωπῆς (ὑπακοῆς δηλαδή) καί κραυγῶν τῶν δικῶν μας ἡγετῶν ὁ Γάλλος πρωθυπουργὸς ἐκφέροντας λόγο καθαρὸ καί ἄφοβο βάζει τὰ πράγματα στή θέση τους. Κανένα περιθώριο γιὰ σύγχυση, παρανοήσεις καί ἀτέρμονες «συζητήσεις».

Ἀθήνα, 4 Αὐγούστου 2005. Ἀντιγράφω ἀπὸ τήν ἡμερηίδα τὰ «ΝΕΑ»: «Στὸ ἑλληνικὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπιφυλακτικοὶ καί ἀναφέρουν χαρακτηριστικὰ ὅτι ή Ἀθήνα καί ή Λευκωσία δέν πρέπει νά τοιμήσουν. ΥΠΕΞ: “Προσπαθοῦν νά ὑποχρεώσουν Ἑλλάδα καί Κύπρο νά ζητήσουν ὡς ὄρο γιὰ ἑναρξῇ διαπραγματεύσεων τήν ἀναγνώριση τῆς Κύπρου.”». Δέν χρειάζονται σχόλια.

Α.Γ.

Ἀντιστασιακὸς ὑπὲρ τοῦ Παρθενῶνα...

Σὲ ἐρώτηση δημοσιογράφου «περὶ παρεμβάσεών του στὰ ἐθνικὰ καί πολιτικὰ δρώμενα» ὁ κ. Χριστόδουλος ἀπάντησε διὰ τῆς ἐρωτήσεως: «Θά ἐθεωρεῖτο ἀνεπίτρεπτη παρέμβαση ή ἀντίσταση (ποιά; πότε; καί πού; δέν μᾶς λέει) τῆς Ἐκκλησίας στή μετατροπὴ τοῦ Παρθενῶνα σὲ μαιζο-

νέττες γιὰ τουρίστες ὑψηλοῦ εἰσοδήματος;» («Ελευθεροτυπία» 15-7-05.)

Εἶναι σὲ ὄλους γνωστό, ὅτι ὁ κ. Χριστόδουλος, δὲν ἀντιλαμβάνεται ποτε τὸ τί συμβαίνει γύρω του π.χ. ἐκεῖ ποὺ πάει καὶ ἱερουργεῖ οἱ ἐκκλησίες του εἶναι κτισμένες στὶς ἴδιες θέσεις καὶ μὲ τὰ ἴδια ὑλικά τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν ναῶν, ποὺ γκρέμισαν οἱ Ἑβραιοχριστιανοί. Εἰδικὰ γιὰ τὸν Παρθένωνα τοῦ θυμίζω ὅτι τὸ 535 οἱ ὅμοιοί του τὸν μετέτρεψαν σὲ «Ναὸ τῆς Μαριάμ» (Παναγία Ἀθηνιώτισσα τὴν εἶπαν τὴν Ἑβραία Μαριάμ). Καὶ θάταν σίγουρα «παγκάρι» ὑψηλῆς ἀπόδοσης γιὰ ἐπισκέπτες (τουρίστες) χαμηλοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου.

A.Z.

Ἐπιστολὴ πρὸς χριστιανικὸν ποίμνιον

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Προσοχή! Μὴν ἀφήνετε τίς γάτες νὰ τρῶν τὰ περιστέρια. Κινδυνεύει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης

Δ.

«Ὁλοκαύτωμα τοῦ Χίτλερ»

Διάβασα στὸν «Δαυλὸ» τὶς δύο ἐκδοχὲς τῶν αἰτίων τῆς γιγάντιας προβολῆς τοῦ ἐβραϊκοῦ «ὀλοκαυτώματος» ἀπὸ τὸν Σιωνισμό: **1** Τὴν πιθανὴ ἀτονία τῆς ἐθνικῆς ἐβραϊκῆς συνειδήσεως, λόγῳ ἐπηρεασμοῦ τῆς ἀπὸ τοὺς ντόπιους πολιτισμοὺς (γεγονὸς ἀδιανόητο γιὰ τοὺς Σιωνιστές), ἢ **2** τὴν ἀφύπνισή της, ὥστε νὰ ὠριμάσῃ ἡ ἰδέα (ὅπως καὶ συνέβη) γιὰ ἴδρυσή Ἑβραϊκοῦ Κράτους. Σ' ὅ,τι ἀφορᾷ στὴν β' ἐκδοχή, ὑπενθυμίζω ὅτι ἡ χιτλερικὴ φράση «Die Endgultige Lossung» (Τελικὴ Λύση), ἡ ὁποία ἐρμηνεύτηκε ὡς «ἐξόντωση τῶν Ἑβραίων», βρίσκεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν ἄλλη χιτλερικὴ φράση «Οἱ Ἑβραῖοι ἀνήκουν στὴν Παλαιστίνη» (τὴν εἶπε τὸ 1936 σὲ ὁμιλία του στὴν Πλατεία Ἀλεξάνδρου τοῦ Βερολίνου).

Ἡ συνεργασία Σιωνιστῶν καὶ Χίτλερ γιὰ σφαγὲς ἀπλῶν Ἑβραίων (στὰ πρότυπα, θὰ ἔλεγα, μιᾶς ἀρχαίας τραγωδίας γιὰ λύτρωση, ἐν προκειμένῳ γιὰ ἴδρυσή κράτους) εἶναι ὠμολογημένη καὶ ἀπὸ τοὺς ἐβραιοορθόδοξους καὶ μάλιστα τῆς Θεσσαλονίκης.

A.K.

Ἀριστοφάνους, «Ἀχαρνῆς»

Στὴν «Ελευθεροτυπία» 9-7-05, σ. 38, διαβάζουμε: «ΔΕΛΦΟΙ: «Οἱ Ἀχαρνεῖς» τοῦ Ἀριστοφάνη...». Βλέπουμε ὅτι ἡ κωμωδία τοῦ Ἀριστοφάνους γράφεται «Οἱ Ἀχαρνεῖς», ἐνῶ στὴν Ἑλληνικὴ Γραμματεία καταγράφεται ὡς «Ἀχαρνῆς» (Δωρικὴ γραφή). Παίχτηκε τὸ πρῶτο τὸ 425 π.Χ. στὴν Ἀθήνα, 65 χρόνια μετὰ τὴ μάχη τοῦ Μαραθῶνος τὸ 490 π.Χ. καὶ 6 χρόνια ἀφ' ὅτου ἄρχισε ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος. Ὁ Ἀριστοφάνης μὲ τὸν Δικαιοπολι τάσσεται ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καὶ ἀντιμάχεται τὸν πόλεμο, ποὺ ἐκφράζεται μὲ τὸν σκληρὸ πολεμοκάπηλο, τὸν Λάμαχο. Ἀχαρναὶ καὶ Ἀχάρνη· δημὸς τῆς Οἰνιίδος φυλῆς· ὁ δημότης Ἀχαρναῖος, Ἀχαρνίτης, Ἀχαρνεύς, Ἀχαρνικός· ἐπίρρ. Ἀχαρνῆθεν, Ἀχαρνῆσιν, Ἀχαρνᾶζε. Ἄς διατηρηθῇ ὁ Δωρικὸς τίτλος τῆς κωμωδίας «Ἀχαρνῆς», ὡς τὸν ἔγραψε ὁ Ἀριστοφάνης καὶ τὸν σεβάστηκε ἡ Γραμματεία.

Σ.Φ.

Ἀρχαῖο Θέατρο καὶ τωρινοὶ ἡθοποιοὶ

Εὐτυχῶς ποὺ ἔχομε (ὅσοι διεσώθησαν) τοὺς καταπληκτικῆς γραμμῆς ἀρχαίους ἀμφορεῖς μὲ σκηνῆς ἀπὸ παραστάσεις τραγωδιῶν. Κάποια ἀπὸ τὶς βαρύνγοντα διαφημιζόμενες ἡθοποιούς τὴν ἄκουσα νὰ λέῃ ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἀρχαιότης εἶχε προφητεῦσει τὴν ἔλευση τοῦ Σωτῆρος, ποὺ θὰ μᾶς ἔσωζε –γιατί καὶ ἀπὸ τί νὰ μᾶς σώσῃ; Πῶς θὰ κἀνὴ λοιπὸν ἡ κυρία αὐτὴ τὴν κάθαρση, ὅταν παῖζῃ κάποιο ρόλο τῆς Ἀρχαίας Τραγωδίας; Τὰ ἱερὰ τέρατα τοῦ θεάτρου ἴσως εἶναι κατάλληλα γιὰ τὰ ἐβραιοχριστιανικὰ ἔργα, ἀλλὰ γιὰ ἔργα τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιότητος ὄχι! (Μὲ τὸν Ἀριστοφάνη ὑπάρχουν κάποια περιθώρια, καμμιὰ φορὰ...)

Π.Γ.

Η ΣΙΜΩΝΕΙΑ ΣΤΟΝ ΚΛΗΡΟ ΕΠΙ ΤΟΥΡΚΟ- ΚΡΑΤΙΑΣ

Μαρτυρίες Εύρωπαίων περιηγητών

κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Τουρκοκρατίας, ὅταν τὸ ὑπόδουλο ἑλληνικὸ ἔθνος ἐξαθλιωμένο, ταπεινωμένο καὶ ἀδύναμο ἀπὸ τὴν χιλιόχρο- νη «Βυζαντινὴ» κατοχὴν, ἔσκυβε τὸν τράχηλο στὸν νέο κατακτη- τή του, οἱ κληρικοί, σὲ ῥόλο εἰσπρακτόρων γιὰ λογαριασμὸ τῶν Ὀθωμανῶν, κατοικοῦσαν σὲ μέγαρα, ἀπολάμβαναν πλοῦτο ἀμύθητο καὶ εἶ- χαν πολλοὺς ὑπηρέτες καὶ πανάκριβα ἄλογα. Οἱ περιγραφές τῶν Εὐρωπαίων περιηγητῶν, ποὺ ἔρχονταν στὴν πάλαι ποτὲ Ἑλλάδα, γιὰ νὰ συναντήσουν τὸν μῦθο τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ νὰ γνωρίσουν τοὺς θαυμαστοὺς Ἕλληνες τοῦ παρελθόντος, ἔμεναν ἄναυδοι ἀπὸ τὴν σήψη τῶν κληρικῶν, ἀλλὰ καὶ τὸν ξεπεσμό τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἄς πάρουμε μία γεύση ἀπὸ τὴν ὀπτικὴ τῶν περιηγητῶν, ποὺ φανερώνει τὴν πραγματικὴ ἱστορία τῆς ἐποχῆς, ἡ ὁποία διαφέρει ἀπόλυτα ἀπὸ τὶς ἱστορίες τοῦ Παπαρρηγόπουλου, τοῦ Βι- κέλα καὶ τῶν ἄλλων ἀναβιωτῶν ἱστορικῶν τῆς Ρωμοσύνης, ἐκείνης δηλαδὴ τῆς ψεύτικης ἱστορίας, ποὺ διδάσκεται ἐδῶ καὶ ἐνάμισυ περίπου αἰῶνα στὰ χρυστιανορρωμαίικα σχολεῖα μας.

ΤΟ ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΚΕΙΜΗΛΙΩΝ

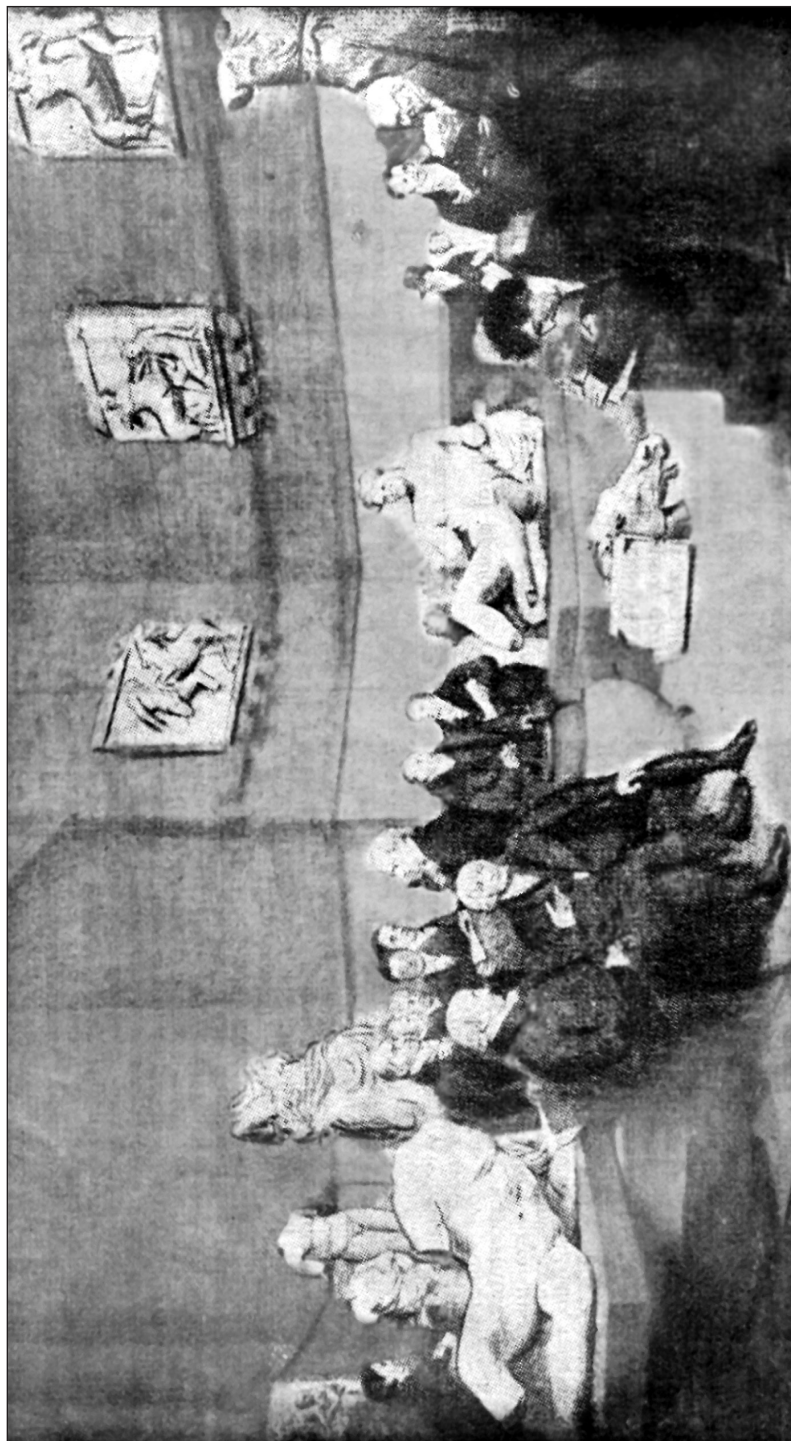
Οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, ποὺ ἐπισκέπτονταν τὴν πολυσκλαβωμένη χώρα μας κατὰ τὴν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας, ἦσαν οἱ φιλέλληνες περιηγητές, ποὺ εἶχαν σκοπὸ νὰ ἐξερευνήσουν τὸν ἀρχαῖο χώρο μας καὶ νὰ καταγράψουν τὰ συμβάντα τῆς ἐποχῆς καὶ οἱ ἀρχαιοκάπηλοι, ποὺ σκοπὸς τοὺς ἦταν ὁ πλου- τισμὸς καὶ ἡ «λαθροθηρία» ἀρχαιοτήτων. Οἱ τελευταῖοι εἶχαν ὀργανώσει ἐκείνη τὴν πε- ρίοδο, μὲ τὴν ἀγαστὴ συνεργασία τῶν κληρικῶν, συστηματικὴ λαφυραγώγησι καὶ λεη- λασία τῶν ἀρχαιολογικῶν χώρων, καθὼς καὶ ἀγορές χειρογράφων καὶ παπύρων ἀπ' τὰ μοναστήρια, διαθέτοντας πακτωλὸ χρημάτων στοὺς κληρικοὺς γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό.

Πολλά έχουν είπωθη και γραφεί για τον Έλγιν και τα «Ελγίνεια» μάρμαρα. Άξιζει εδώ όμως να δούμε τον ρόλο-κλειδί, που έπαιξε ο αρχιεπίσκοπος Αθηνών Γρηγόριος στην κλοπή και μεταφορά των μαρμάρων του Παρθενώνος στην Αγγλία. Το «άλισβερίσι» του αρχιεπισκόπου ξεκίνησε με την πώληση στον λόρδο Έλγιν του μεγαλοπρεπούς μαρμάρινου θρόνου «γυμνασίαρχου», που έφερε τις μορφές του Αρμοδίου και του Αριστογείτονος να θανατώνουν μία λέαινα με μαχαίρια και βρισκόταν στην Αρχιεπισκοπή. Το μνημείο κοσμεί σήμερα μουσείο της Σκωτίας. Έν συνεχεία οι άνθρωποι του Έλγιν, με την άνοχη των Τούρκων και την βοήθεια των κληρικών, απέσπασαν εκατοντάδες σπάνια βιβλία και χειρόγραφα. Και άλλα μὲν έκλεψαν, άλλα αγόρασαν άνοιχτά και άλλα πήραν με δωροδοκίες και πλάγιες ενέργειες, εκμεταλλευόμενοι, εκτός από την άπληστία και την άγραμματοσύνη των μοναχών, την άμάθεια και το μίσος της μεγάλης πλειονότητας των ρασοφόρων κατά του Έλληνικού Πολιτισμοῦ. Η συλλογή των μαρμάρων του Έλγιν άποτέιτο από 2.500 κομμάτια περιίτου.

Η άρπαγή έγινε με την άδιαφορία των τουρκικών άρχων, άλλα και την συμφωνία του ίδιου του αρχιεπισκόπου Γρηγορίου, κάτι τὸ όποιο ὁ Έλγιν διατυμπάνιζε τὰ ύπόλοιπα χρόνια της ζωής του ως στοιχείο της άθωότητός του. Γράφει ὁ Άγγλος άββας Φίλιπ Χαντ στον Έλγιν: «Οί κάτοικοι συναγωνίζονται, ποιός θα πρωτοϊκανοποιήση τις επιθυμίες σας, ὁ βοϊβόδας, ιδίως ὁ μητροπολίτης και ὁ ύποπρόξενος της Άγγλίας Λογοθέτης. Οί τρεῖς δηλαδή πὸν έξουσιάζουν τον τόπο.» («An Account of the Monastic Institution and the Libraries of the Holy Mountain», σελ. 198). Βεβαίως ἡ σύγχρονη Ρωμιούση, καλύπτοντας τον αρχιεπίσκοπο Γρηγόριο και τούς άλλους κληρικούς, κατηγόρησε και συνεχίζει να κατηγορή μέχρι και σήμερα μόνο τον Έλγιν για την άρπαγή των μαρμάρων του Παρθενώνος.

Για τον Βρεταννό άρπαγα και άρχαιοθήρα Στ. Καρλάυλ και τις μεθόδους που χρησιμοποιούσε άναφέρει ὁ περιηγητής Στ. Κλαίρ στο έργο του «Lord Elgin and the Marbles», σελ. 65: «Τὸ παλάτι, πὸν έμενε ὁ πατριάρχης στην Κωνσταντινούπολη (όταν τὸ επισκέφθηκε τὸ 1801 ὁ Καρλάυλ), έμοιαζε στην πολυτέλεια και την χλιδή με τις χίλιες και μία άραβικές νύχτες.» Σὲ έπιστολή του πρὸς τον έπίσκοπο του Λίνκολν της Άγγλίας άναφέρει για τὸ ξεπούλημα των αρχαίων ελληνικών χειρογράφων άπ' τούς ὀρθόδοξους κληρικούς: «Όλες οί άπ' εὐθείας προσφορές για την άγορά χειρογράφων πρέπει να αποκλείωνται, διότι ως τέτοιες άπορρίπτονται άπ' τις κοινότητες των μοναχών. Εἶναι εύκολο όμως ν' άποκτηθῇ ἡ κυριότητα παλαιών βιβλίων και συγγραμμάτων, αν οί διαπραγματεύσεις γίνουν με μυστικότητα και σοβαρότητα. Οί διαπραγματεύσεις μπορούν για παράδειγμα να γίνουν μέσα στα πλαίσια ανταλλαγῆς δώρων και σαν δωρεά πρὸς την Παναγία. Οί ύποδείξεις αυτές είναι εφαρμόσιμες στις πλείστες των περιπτώσεων από έναν ταξιδιώτη, πὸν άναζητεῖ αρχαία ελληνικά χειρόγραφα. Σὲ αρκετές όμως κοινότητες σὲ τούτη την χώρα, τόσο άσχημα βυθισμένες στην άμάθεια και στην βαρβαρότητα, συμβαίνει να επιτρέπουν σ' έναν ταξιδιώτη να βάξη στην τσέπη του ένα τετραβάγγελο ἢ ένα πανάρχαιο χειρόγραφο με την ἴδια σχεδὸν άδιαφορία, σαν να επρόκειτο για ένα μάτσο άχρηστου χαρτιού» (σελ. 224).

Τὸ 1801 ένας άλλος Βρεταννὸς άρχαιοκάπηλος, ὁ Έ. Κλάρκ, έφθασε στην Πάτμο και επισκέφθηκε την βιβλιοθήκη της εκεί μονῆς. «Άνεκτίμητες περιγαμηνές και σπάνια χειρόγραφα ἦταν παραπεταμένα σαν σκουπίδια στο πάτωμα», ὅπως μᾶς άναφέρει στο έργο

Λόρδος Έλγιν: Δαιμονοποιήθηκε ως αποκλειστικός ένοχος της κλοπής των «Μαρμάρων του Παρθενώνα». Ο έξ ισου ένοχος άρχιεπίσκοπος Άθηνών Γρηγόριος (χωρίς την βοήθεια του οποίου δεν θα μπορούσε να αποκτήσει και να φορτώσει σε πλοία ναυλοχούντα στο Φάληρο τα βαρύτατα γλυπτά ό Έλγιν) δέν κατηγορείται από κανέναν κι έτσι ό «Έλληνοαρχαιολογικός» και ό «σωτήριος έθνικός ρόλος της Όρθοδοξίας» ζούν και βασιλεύουν. Στην φωτογραφία ή αίθουσα του Βρετανικού Μουσείου, στην όποία είχαν τοποθετηθή προσωρινά κατά τό 1819 τά «Έλγινεια Μάρμαρα».

του «Travels in Various Countries». «Ἀνάμεσά τους ὁ 24ος διάλογος τοῦ Πλάτωνος, ἔργα τοῦ Πλουτάρχου καὶ ἄλλοι σπάνιοι κώδικες.» Ο Κλάρκ λέει ὅτι «οἱ κληρικοὶ δὲν μποροῦσαν νὰ τὰ διαβάσουν, λόγῳ πλήρους ἀμαθείας, καὶ εὐκόλα δέχθηκαν νὰ τὰ πουλήσουν. Ἀξίωσαν ὅμως ἀπ' τοὺς ἀγοραστὲς νὰ κρατήσουν τὴν συναλλαγὴ μυστική, διότι οἱ Τοῦρκοι θὰ ἔβρισκαν ἀφορμὴ νὰ ἀπαιτήσουν μεγάλα ποσὰ ἀπ' τὸ μοναστήρι» (σελ. 360). Τὴν ἀγωνία του γιὰ τὴν συναλλαγὴ περιγράφει στὴν σελ. 362: «Ὁ ἥλιος βασιλέυει καὶ ἐμεῖς κοιτούσαμε ψηλὰ πρὸς τὸ μοναστήρι. Ἀνησυχούσαμε, καθὼς ζύγωνε ἡ νύχτα, μήπως μᾶς ἐξαπάτησαν. Ξαφνικὰ εἶδαμε νὰ ἔρχεται κάποιος πρὸς τὴν θάλασσα. Ἐκανε σινιάλο φωνάζοντας πὼς ἔφερε «τὰ ψωμιά», ποὺ εἶχε διατάξει ὁ Καπουδὰν Πασᾶς. Ὁ καλόγηρος κουβαλοῦσε ἓνα κοφίνι στὸ κεφάλι του. Τὸ κατέβασε καὶ εἶδαμε μέσα σκεπασμένα τὰ χειρόγραφα. Τὰ κρύψαμε κάτω ἀπὸ τὰ στρώματα.»

Ὅμως ὁ Κλάρκ δὲν σταμάτησε ἐκεῖ, παρὰ ἄρπαξε καὶ ἓνα τεράστιο ἄγαλμα τῆς θεᾶς Δήμητρας ἀπὸ τὴν Ἐλευσίνα. «Ἦταν μισοθαμμένο στὸ χῶμα καὶ κανένας ἀπ' τοὺς χωρικοὺς δὲν ἤθελε νὰ βοηθήσῃ στὸ ξεθαμμὰ του, διότι πίστευαν ὅτι τὸ ἄγαλμα βοηθοῦσε στὴν γονιμότητα τῶν χωραφιών τους. Ἐνας ταῦρος, ποὺ πέρασε τυχαίᾳ τὴν ἴδια στιγμή καὶ τὸ ἄγγιξε μὲ τὰ κέρατά του, ἀναψε τὴν δεισιδαιμονία τῶν χωρικῶν, ποὺ νόμισαν ὅτι ὁ δαίμων ποὺ ὑπῆρχε μέσα του θὰ τοὺς σκοτώνει αὐτοστιγμεί. Ὅμως ἡ ἐπέμβασις τοῦ παπᾶ ἄλλαξε ἄρδην τὰ πράγματα. Γιὰ νὰ ἐντυπωσιάσῃ τὸ ἀμόρφωτο πλῆθος, ἔψαλε μερικὲς εὐχές, γιὰ ν' ἀπομακρυνθῇ ὁ δαίμων, καὶ μ' ἓνα φτυάρι ἄρχισε νὰ ξεθάβῃ τὸ ἄγαλμα. Βλέποντάς τον οἱ χωρικοὶ πῆραν θάρρος καὶ ἔπесαν μὲ τὰ μοῦτρα στὴν δουλειά.» Ἀναφέρει ὁ Κλάρκ γιὰ τὴν μεταφορὰ του: «Σαράντα ἐργάτες μὲ σχοινιά βοηθοῦσαν ἀπὸ κάθε μεριὰ στὸ κατέβασμα τοῦ ἀγάλματος τῆς θεᾶς ἀπ' τὴν Ἐλευσίνα στὴν θάλασσα καὶ πενήντα παιδιὰ μετέθεταν τὰ κυλινδρικά ξύλα, γιὰ νὰ κυλᾷ τὸ βάρος τοῦ μαρμάρου, ποὺ ζύγιζε δύο τόννους. Ἡ μεταφορὰ κράτησε τέσσερις ὥρες.» (D. E. Clarke, «Greek Marbles», σελ. 35-36.) Σύμφωνα μὲ τὰ ὑπάρχοντα στοιχεῖα τὸ ἄγαλμα αὐτὸ κοσμεῖ σήμερα τὸ μουσεῖο τοῦ Λονδίνου.

Ἐνδεικτικὰ θὰ ἀναφέρουμε μερικοὺς ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους ἀρχαιοκάπηλους, ποὺ ἔδρασαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴς τοῦ 16ου αἰῶνος μέχρι τὴν ἐπανάστασι τοῦ '21. Οἱ Βρεταννοὶ Χάουαρντ, Οὐάλπολ καὶ Μόριτς, ποὺ ἐξαγόραζαν χειρόγραφα καὶ ἀγάλματα ἀπὸ ὅλη τὴν ἑλληνικὴ ἐπικράτεια, οἱ Γάλλοι Γάλλαντ, Σέβιν καὶ ὁ καταστροφεὺς καὶ ἐκθεμελιωτὴς τῆς ἀρχαίας Σπάρτης Φουρμόντ, ἀλλὰ καὶ ὁ πρεσβευτὴς τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ' στὴν Κωνσταντινούπολι μαρκήσιος ντὲ Βιλνέβ, οἱ Ρῶσοι Σουχάνωφ, Τισέντωφ καὶ Οὐσπένσκυ, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἀκόμη Γερμανοί, Αὐστριακοί, Ἰταλοί, Ἰσπανοὶ κ.ἄ. Ὅλοι αὐτοὶ ἀσέλγησαν κατὰ τοῦ νεκροῦ σώματος τοῦ Ἑλληνισμοῦ πάντοτε μὲ τὴν μοναδικὴ βοήθεια τῶν κληρικῶν, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ ἀφθονα ὑπάρχοντα ἱστορικὰ στοιχεῖα, ποὺ ἐνδεικτικὰ εἶδαμε παραπάνω.

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΠΑΤΡΙΑΡΧΙΕΣ ΚΑΙ Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ.

ἡ περιπτώσεις χλιδῆς, διαφθορᾶς τῶν κληρικῶν καὶ τὰ περιστατικὰ ἐξαγορᾶς τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου, ἀτιμωτικῶν συναλλαγῶν μὲ τὸν τύραννο ἀποτελοῦν τοὺς καρποὺς τῆς ἐθνικῆς δουλείας καὶ τοῦ ραγιαδισμοῦ τοῦ λαοῦ. Ἡ τουρκικὴ κατάκτησι δὲν ἔθιξε καθόλου τὰ προνόμια τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Μωάμεθ Β' ὁ Πορθητὴς εἶπε στὸν πατριάρχη Γεννάδιο Σχολάριο: «Πατριάρχευε κρατῶντας

ὅλα τὰ προνόμια, τὰ ὁποῖα θέλεις, ὅπως καὶ οἱ πρὶν ἀπὸ ἐσένα πατριάρχες εἶχαν.» Γράφει ὁ Βυζαντινὸς ἱστορικὸς Φραντζῆς: «Ὁ Μωάμεθ ἔδωσε προστάγματα ἔγγραφα στὸν πατριάρχη, μὲ ἐξουσία βασιλική, ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν σουλτάνο, ποτὲ καὶ κανεῖς νὰ μὴν ἐνοχλήσῃ ἢ ἀντιταχθῇ αὐτοῦ καὶ νὰ εἶναι αὐτὸς κυρίαρχος καὶ ἀπόλυτος ἐπὶ παντὸς ἐναντίου. Τέλος καὶ ἀπὸ φόρους ἐλεύθερος νὰ εἶναι καὶ αὐτὸς καὶ οἱ πατριάρχες του αἰωνίως, καθὼς καὶ οἱ ὑπόλοιποι, ποὺ ἀνήκουν σ' αὐτόν, ἀρχιερεῖς.» (Κυριακου Σιμόπουλου, «Ξένοι ταξιδιωτὲς στὴν Ἑλλάδα», σελ. 168.) Γιὰ τὸν Μωάμεθ ὁ κληρὸς θὰ γινόταν τὸ ἀστυνομικὸ ὄργανο καὶ μέσο γιὰ τὴν ὀλοκληρωτικὴ ὑποταγὴ ἐνὸς ἔθνους. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἄλωση οἱ μνηστήρες τῶν θρόνων τῶν πατριαρχῶν καὶ μητροπολιτῶν συναγωνίζονται μετὰξὺ τους μὲ προσφορὲς χιλιάδων φλουριῶν πρὸς τοὺς Τούρκους διοικητές. Οἱ αἰῶνες ποὺ θ' ἀκολουθήσουν ἀποτελοῦν τὴν πιδ μαύρη ἐποχὴ τῶν κληρικῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας, γι' αὐτὸ τὸν λόγο ἀποσιωπῶνται ἀπὸ τὰ βιβλία τῆς ἱστορίας μας. Οἱ ἀγοροπωλησιεῖς τῶν ἀξιωμάτων τῶν κληρικῶν, ταπεινωτικὲς δημοπρασίες γιὰ τοὺς θρόνους, δωροδοκίες, συνωμοσίες καὶ ἐλεεινὴ ἐκμετάλλευση τοῦ ὑπόδουλου χριστιανικοῦ ποιμνίου ἀποτελοῦν μερικὰ ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς. «Οἱ περὶ τὸν πατριάρχη ἀρχιερεῖς οὐδὲν ἄλλο ἐσυλλογίζοντο παρὰ τὸ φατριάζειν περὶ τὸ ἀλλοξοπατριαρχεῖν» γράφει ὁ Ἀθ. Κομνηνὸς Ὑψηλάντης στὸ ἔργο του «Τὰ μετὰ τὴν ἄλωσην», σελ. 85, ἔτος 1870. Παραθέτει δὲ μία σειρὰ ἀπὸ σκανδαλώδεις περιπτώσεις δωροδοκιῶν καὶ ἐξαγορῶν γιὰ τὴν ἀρπαγὴ τῆς χρυσοφόρου ἡγεσίας τῆς Ἐκκλησίας ἀπ' τὸ 1476 ἕως τὸ 1513.

Παραθέτουμε ἐνδεικτικὰ δύο ἐξ αὐτῶν: «1482: Ὁ Συμεὼν ὁ Τραπεζούντιος ἀνήχθη ἐπὶ τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου τίσας δύο χιλιάδας φλωριῶν.» «1486: Ἐλήλυθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐκ τῆς Σερβίας ἱερομόναχός τις, Ραφαὴλ τὸ ὄνομα καὶ κατ' ἄλλους Θεοφάνης, ἀνὴρ χαμερπὴς καὶ μέθυσος ὅλος ἔκδοτος, ὅστις καὶ βλακώδης ὢν, γνωρίζοντας τινὰς τῶν ἐν τέλει ἐκτῆσατο, οἷς προσελθὼν ὑπέσχετο ἔρانون κατ' ἔτος τίειν τῷ βασιλεῶς καίστορι (ταμία) φλωριῶν δύο χιλιάδας, καὶ ἐν τῇ προβλήσει αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου φλωρία πεντακόσια, εἰ πατριάρχη αὐτὸν ἀναδείξουσιν» (σελ. 25-26). Μεταξὺ 1623 καὶ 1700, σὲ διάστημα δηλαδὴ 77 ἐτῶν, ἔγιναν πενήντα ἀλλοξοπατριαρχεῖς!

Γράφει ὁ Γάλλος ντὲ Λακρουὰ στὸ ἔργο του «Memoires contenant diverses relations très curieuses de l' Empire Ottoman», Παρίσι 1680, σελ. 287-288: «Ἡ ἀλλαγὴ πατριαρχῶν εἶναι τόσο γρήγορη, ποὺ ἐγὼ εἶδα μέσα σ' ἓνα χρόνον πέντε νέους πατριάρχες ν' ἀνεβαίνουν στὸν θρόνο: Τὸν Παῖσιο, τὸν Διονύσιο, τὸν Παρθένιο, τὸν Μεθόδιο καὶ τὸν Διονύσιο τῆς Λάρισας. Ὁ ἓνας ἀναθεμάτιζε τὸν ἄλλον μὲ τέτοιες σκανδαλώδεις μεθόδους, ποὺ ὁ βεζύρης Ὁμάρ Κιοπρουλὴ ἀναγκάσθηκε νὰ τοὺς ἐπιβάλλῃ σιωπὴ, γιὰ νὰ κατευνάσῃ τὰ μίσση μετὰξὺ τους.» Στὴν συνέχεια ἀκολουθεῖ ἓνας ἀπίστευτος λυσσώδης ἀλληλοσπαραγμὸς τῶν πατριαρχῶν γιὰ τὴν θέσιν τοῦ μητροπολίτη, ποὺ περιγράφεται μὲ λεπτομέρειες στὸ βιβλίον. Οἱ κληρικοὶ θὰ συγκεντρωθοῦν στὸ παλάτι τοῦ βεζύρη, γιὰ νὰ ἐπικυρώσῃ ἐκεῖνος τὴν ἐκλογὴ τοῦ νέου πατριάρχη. «Ὁ πρωθυπουργὸς (τοῦ βεζύρη), χωρὶς νὰ ρίξῃ οὔτε μίαν ματιὰ στὸν νέον πατριάρχη, στρέφεται πρὸς τοὺς μητροπολίτες τῆς συνοδείας του καὶ τοὺς λέει ἑξάλλος: Ἀνομα καὶ λυσσασμένα σκυλιά, μέχρι πότε θὰ βασιλεῦῃ μέσα σας ἡ διχόνοια καὶ ὁ φθόνος; Δὲν θὰ σταματήσετέ ποτε νὰ δαγκώνετε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον;».

Ὁ ἐπίσης Ἀγγλὸς περιηγητὴς Τζωρτζ Γουέλερ στὸ ἔργο του «A Journey into Greece», Λονδίνο 1862, σελ. 192 ἀναφέρει: «Ὁ ὀρθόδοξος κληρὸς εἶναι τόσο φιλόδοξος, ποὺ οἱ μη-

τροπολίτες ἀγοράζουν τὸν πατριαρχικὸ θρόνον πίσω ἀπὸ τὶς πλάτες τῶν ἀνταγωνιστῶν τοὺς ἀπ' τὸν Μεγάλον Βεζύρη. Κι ἐκεῖνος χαίρεται νὰ τοὺς βλέπῃ νὰ ἀλληλοσπαράσσονται, γιὰ τὸ ποιὸς θὰ τοῦ προσφέρει τὰ περισσότερα πεσκέσια. Γιὰ τὴν ἐξαγορὰ τοῦ ἀξιώματος καταβάλλουν τεράστια ποσά. Καὶ γιὰ νὰ τὰ εἰσπράξουν, καταπιέζουν καὶ καταληστεύουν τοὺς φτωχοὺς χριστιανούς.» Τὸ 1700 τὸ πεσκέσι γιὰ τὴν ἐξαγορὰ τοῦ πατριαρχικοῦ ἀξιώματος εἶχε φθάσει τὰ 60.000 τάλληρα! «Εἶναι θλιβερὸ (γράφει ὁ περιηγητὴς Πιτὸν ντὲ Τορνεφόρτ), νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἐκκλησίας νὰ διορίζεται ἀπ' τὸν σουλτάνο ἢ ἀπ' τὸν Μεγάλον Βεζύρη, ἀπ' τοὺς δυνάστες δηλαδὴ τοῦ λαοῦ καὶ τῆς χριστιανοσύνης. Ἀλλὰ τὸ πιδὶ θλιβερὸ εἶναι, ὅτι οἱ Ρωμιοὶ δημιούργησαν αὐτὴν τὴν κατάσταση. Ἀρχικῶς οἱ Τοῦρκοι εἶχαν ἀξιώσει ἓνα ποσὸ συμβολικὸ κατὰ τὴν ἀνάγκη τοῦ νέου πατριάρχου γιὰ τὴν ἐπικύρωση τῆς ἐκλογῆς. Οἱ ὀρθόδοξοι ἱεράρχες ἔκαναν τὸ ἀξίωμα τοῦ πατριάρχου δημοπρασία, καὶ ἡ τιμὴ τοῦ θρόνου ἔφθασε σήμερον τὰ 60.000 τάλληρα. Ὁ ἓνας πατριάρχης ἐκδιώκει μὲ τὴν δωροδοκίαν τὸν ἄλλον.»

Γιὰ τὴν γλιδὴ καὶ τὸν πλουτισμὸ τῶν κληρικῶν γράφει ὁ Βρεταννὸς περιηγητὴς Γουίλν Τζέλ, ἀρχαιολόγος καὶ τοπογράφος τὸ ἐπάγγελμα, στὴν εἰσαγωγὴ τοῦ ἔργου του «The Itinerary of Greece», λίγο πρὶν τὴν ἐπανάστασι τοῦ '21: «Σήμερα ὁ ἐλληνικὸς λαὸς δουλεύει γιὰ τρεῖς μεγάλες μάλιστα, τοὺς παπᾶδες, τοὺς κοτζαμπάσηδες καὶ τοὺς Τούρκους.» Ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψή του στὸν δεσπότη τῆς Δημητσάνας ἀναφέρει: «Τὰ βάσανα τῶν Ἑλλήνων κατὰ κύριο λόγον ὀφείλονται στὶς ἀσωτείες τοῦ δεσπότη, ποὺ φόρτωσε μὲ τόσα χρῆμα τὴν Ἐπισκοπὴν του, ὥστε, ἂν πεθάνῃ, δύσκολα θὰ βρεθῇ ἀγοραστής. Στὸ μεταξὺ γδέρνει μὲ χρηματικὰ χαράσια τὸ ποίμνιόν του, γιὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ τοὺς βαρύτερους τόκους, ποὺ χρωστᾶει στοὺς Τούρκους. Ὅσο γιὰ τὸ σπῖτι ποὺ κατοικεῖ, θυμίζει παλάτι αὐτοκράτορα» (σελ. 104).

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ὁ Πῶλ Ρισάρ, πρόξενος τῆς Ἀγγλίας στὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ συγγραφέας τῆς «Ἱστορίας τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας», ἀναφέρει στὴν εἰσαγωγὴν του: «Εἶναι νὰ κλαίῃ κανεὶς βλέποντας αὐτὸν τὸν ἄλλοτε ἔνδοξο λαὸ νὰ στενάζῃ κάτω ἀπὸ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἱερωμένων της, ἢ ὅποια ξεριζώνει τὰ σπλάχνα της καὶ τὰ ρίχνει βορὰ στοὺς γύπες, στὰ κοράκια.»

Ὁ Γερμανὸς περιηγητὴς Φρίσμαν γράφει γιὰ τὶς ἀσωτείες τοῦ δεσπότη τῆς Σάμου: «Υπολογίζεται πὼς τὸ ἐτήσιο εἰσόδημα τοῦ μητροπολίτη, ποὺ ἐδρεύνει στὴν χώρα, ἀνέρχεται σὲ δύο χιλιάδες τάλληρα. Σ' αὐτὸ πρέπει νὰ προστεθῇ ἓνα σημαντικὸ ποσὸ, ποὺ παίρνει ἀπ' τὶς εὐλογίες τῶν ὑδάτων καὶ τῶν κοπαδιῶν, ποὺ γίνονται στὶς ἀρχὲς τοῦ Μάη. Ὅλα τὰ προϊόντα ἐκείνης τῆς ἡμέρας τοῦ ἁγιασμοῦ ἀνήκουν στὸν δεσπότη. Παίρνει ἐπίσης ὁ δεσπότης δύο ζωντανὰ ἀπὸ κάθε κοπάδι.» («Description Historique et Géographique» σελ. 86.)

«ΙΕΡΑ» ΛΕΙΨΑΝΑ ΚΑΙ ΚΕΙΜΗΛΙΑ

τὴν τουρκοκρατούμενη Ρωμιοσύνη «ἅγια λείψανα» καὶ «ἱερὰ κειμήλια», τὰ ἐφευρήματα αὐτὰ τῆς καλογερικῆς πανουργίας, περιφέρονταν ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ ἢ ἐπιδεικνύονταν στὰ μοναστήρια μὲ σκοπὸ τὴν πλήρη ὑποταγὴ τοῦ ποιμνίου, τὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ τὸν πλουτισμὸ. Ἡ μεσαιωνικὴ αὐτὴ τύφλωσις κυριαρχεῖ ἀπόλυτα στὴν χώρα μας μέχρι καὶ σήμερον. Λίγα ἔτη πρὶν τὴν πτώσιν τῆς Πόλεως καὶ συγκεκριμένα τὸ 1395 ὁ Γάλλος περιηγητὴς Σινὸρ Ντανγκλοῦρ ἐπισκέφθηκε τὴν

Ἡ ἀμάθεια τοῦ λαοῦ κι ὁ διωγμὸς τῶν διαφωτιστῶν ἦταν ἡ πολιτικὴ τοῦ Φαναρίου ἐπὶ Τουρκοκρατίας. Κι ὅμως στὸ Ρωμαῖκο κράτος μας ἀπὸ τὸ 1850 πλάστηκε ὁ μῦθος τοῦ «Κρυφοῦ Σχολειοῦ», γιὰ νὰ ἐπιβληθῇ τὸ ἐπίσημο ἰδεολόγημα τοῦ «Ἑλληνοχριστιανισμοῦ». Στὴν εἰκόνα ὁ περιβόητος φερώνυμος πίνακας.

Ρόδο. Στὸ ἔργο του «Le saint voyage de Jerusalem», Παρίσι 1878, σελ. 113-114, περιγράφει τὴν ἀπάτη τῶν «ἀγίων κεμηλίων»: «Μᾶς ἔδειξαν πρωτίστως ἓνα μπρούτζινο σταυρό, ποὺ κατασκευάστηκε ἀπὸ τὴν λεκάνη, ποὺ ἔπλυνε τὰ πόδια τῶν μαθητῶν του ὁ Χριστός. Μετὰ μᾶς ἔδειξαν τὸ χέρι τοῦ ἀγίου Βαρθολομαίου, ἓνα χρυσοῦφαντο σεντόνι, ποὺ ὕφανε μὲ τὰ χέρια τῆς ἡγίας Ἑλένης κι ἓνα ἀγκάθι ἀπὸ τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἰησοῦ ἐπαργυρωμένο. Μᾶς εἶπαν δὲ ὅτι αὐτὸ τὸ ἀγκάθι μπουμπουκιάζει μῖα φορὰ τὸν χρόνο, κάθε Μεγάλῃ Παρασκευῇ.» Τὸ 1403 ἐπισκέφθηκε τὴν Κωνσταντινούπολη ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Ἑρρίκου Γ' τῆς Καστίλλης. Οἱ Βυζαντινοί, γιὰ νὰ τιμήσουν τὸν Ἰσπα-

νὸ πρεσβευτὴ ὠργάνωσαν ἐπίδειξι «ιερῶν κειμηλίων», ποὺ ἀποτελοῦσαν τοὺς θησαυροὺς τῶν ναῶν τῆς Πόλεως.

Γιὰ τὰ συγχωροχάρτια, τὴν κοκκαλολατρία καὶ τὰ «τυχερά» τῶν κληρικῶν ἐπὶ Τουρκοκρατίας ὁ Φρίσμαν ἀναφέρει: «Ὁ ἁγᾶς, ποὺ σφραγίζει τὰ συγχωροχάρτια, εἰσπράττει ἓνα τάλληρο ἀπὸ κάθε φορολογούμενο καὶ οἱ παπᾶδες, ποὺ ἀνακατεύονται σὲ ὅλα, ἀναλαμβάνουν τὴν διανομὴ τῶν χαρτιῶν καὶ εἰσπράττουν κι αὐτοὶ δέκα σολδία. Ἡ πιὸ ἀποδοτικὴ ὅμως πηγὴ πόρων καὶ ταυτόχρονα πανίσχυρο μέσον γιὰ τὴν διατήρησι τοῦ λαοῦ σὲ μίᾳ κατάστασι δουλείας, μέσῳ τῶν ἀπειλῶν καὶ τοῦ φόβου, εἶναι ὁ ἀφορισμὸς καὶ τ' ἁγιολεῖψανα» (σελ. 87).

Ὁ Γάλλος Πουκεβίλ στὸ «Voyage dans la Grèce», σελ. 407, βρισκόμενος στὴν Ἄρτα γράφει: «Ὅταν βρέθηκα στὴν Ἄρτα, φιλοξενούμενος φίλων, ξέσπασε μίᾳ φοβερῇ ἐπιδημία πανούκλας. Τότε ἔφθασαν στὴν πόλιν μερικοὶ καλόγεροι ἀπὸ τὴν Θεσσαλία μὲ ἁγιολεῖψανα καὶ ἱερὰ κειμήλια. Ὁ ἓνας κατεῖχε τὴν γλῶσσα τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὁ ἄλλος τὸ ζωνάρι τῆς Παναγίας καὶ ἓνας τρίτος τὰ δόντια τοῦ Βελισάριου. Ἀλλὰ τὰ πολύτιμα αὐτὰ λείψανα δὲν μπόρεσαν γιὰ κανέναν λόγο ν' ἀναχαιτίσουν τὴν ἐπιδημία.»

Αὐτὰ τὰ ἀποσπασματικὰ ἱστορικὰ γεγονότα παραθέτουμε ὡς δείγμα πρὸς ὅλους ἐκείνους τοὺς ταγοὺς τῆς Ρωμοσύνης, ποὺ, μέσῳ τῆς ψευτοπαιδείας ποὺ μᾶς παρέχουν προσπαθοῦν νὰ μᾶς πείσουν μὲ ἀνύπαρκτα γεγονότα (κρυφὰ σχολεῖα, ὅρκους σὲ λάβαρα καὶ σημαῖες, φτωχοὺς συνετοὺς καὶ ἡρωικοὺς ἱερεῖς, ποὺ ἔπесαν πολέμωντας καὶ ἄλλα τερατουργήματα) πὼς οἱ ἱερεῖς τῆς Ὀρθοδοξίας «φύλαγαν Θερμοπύλες», ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρχαία πολιτιστικὴ μας κληρονομία, παρουσιάζοντας τοὺς κληρικοὺς ὡς στυλοβάτες τοῦ ἔθνους κατὰ τὰ δύσκολα χρόνια τῆς τουρκικῆς σκλαβιάς. Ἀντ' αὐτῶν τοὺς θυμίζουμε ἐπιγραμματικὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ἀφορισμοὺς, τὶς κατάρεις καὶ τὰ ἀναθέματα κατὰ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἐπαναστατῶν τοῦ '21, ἀλλὰ καὶ τὰ συγχωροχάρτια καὶ τὶς ἐξαγορὲς τῶν ἀμαρτημάτων, ποὺ εὐδοκίμησαν καθ' ὅλα τὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἡ ἱστορικὴ ἀναφορὴ τῶν ξένων περιηγητῶν γιὰ τὴν μεσαιωνικὴ ἱστορίᾳ τοῦ διπλοσκλαβωμένου ἔθνους μας μαζί μὲ τὰ ἔργα τῶν Ἑλλήνων Διαφωτιστῶν θὰ μποροῦσαν νὰ ἀντικαταστήσουν τὰ ἱστορικὰ ψεῦδη, ποὺ διδάσκονται τὰ παιδιὰ μας σήμερα γιὰ τὸ δῆθεν ὑπερήφανο, μεσαιωνικὸ, χριστιανορωμαῖικο ἔθνος μας. Ὁ Ἰουδαιοχριστιανισμὸς σὰν γάγγραινα κατέφαγε καὶ ἐξαφάνισε γιὰ 1700 περίπου ἔτη τὸ ἑλληνικὸ ἔθνος καὶ τὸν πολιτισμὸ του καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν ἴδια τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμαϊκὴν Αὐτοκρατορίᾳ (Βυζάντιο) ποὺ τὸν ἀνέδειξε, προδίδοντάς τινε στὸς Τούρκους. Σήμερα ἡ Ἐκκλησία συνεχίζει ἀκάθεκτη τὸ καταστροφικὸ τῆς ἔργου ὑποβαθμίζοντας οἰκονομικὰ καὶ πνευματικὰ τὸν λαό, γι' αὐτὸ καὶ ὁ χωρισμὸς τῆς ἀπὸ τὸ κράτος εἶναι ἄμεσα ἀναγκαῖος. Ἡ δὲ κακοποιημένη ἱστορία μας θὰ πρέπει ν' ἀναθεωρηθῇ ἀπὸ τοὺς ἱστορικοὺς τῆς ἀναγεννημένης Ἑλλάδος τοῦ μέλλοντος. Ἄν αὐτὸ δὲν ἐπιτευχθῇ ὁ λαός, ποὺ φέρει (χωρὶς νὰ τὸ ἀποδεικνύη) σήμερα τὸ ὄνομα Ἑλλήνες, θὰ ἐξαφανισθῇ σταδιακὰ μέσα στὴν ἀμάθεια, τὴν δεισιδαιμονία καὶ τὴν παρακμή.

Βασίλειος Μαυρομμάτης

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΟΥΝΕΣΚΟ ΓΙΑ ΤΟ ΧΟΡΟ «ΖΕΥΨ-ΜΠΕΚΙΚΟ»

Ὄργανώθηκε ὕστερα ἀπὸ ἔρευνα τοῦ «Δ»

ία ἐνδιαφέρουσα ἐκδήλωση γιὰ τὸ χορὸ τοῦ Ζεῦμπέκιου, ἀπὸ τὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα ἕως σήμερα, πραγματοποιήθηκε στὶς 17 Ἰουνίου στὸ Ἀμφιθέατρο Ὀρφέας, στὸ Δῆμο Καματεροῦ, ἀπὸ τὸν Ὅμιλο τῆς UNESCO γιὰ τὸν Πολιτισμὸ τῆς Εἰρήνης. Ἕνας χορὸς ἐμπνευσμένος ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες, γεγονὸς ποὺ καταρρίπτει τὴν ἐσφαλμένη ἀποψη, ὅτι προέρχεται ἀπὸ τὴν Τουρκία. Ὁ «Δαυλός» κατὰ τὸ παρελθὸν ἔχει δημοσιεύσει σχετικὰ ἄρθρα γιὰ τὸν ἀρχαιοελληνικὸ ρυθμὸ τοῦ Ζεῦμπέκιου. Ὅπως μᾶς εἶπαν οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Οὐνέσκο, ἡ ἰδέα τῆς ἐκδηλώσεως γεννήθηκε ὕστερα ἀπὸ τὶς ἔρευνες τοῦ «Δ» γιὰ τὸν πανάρχαιο αὐτὸν ἐλληνικὸ χορό.

«Ψυχὴ» τῆς ἐκδηλώσεως ἦταν ἡ πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Ὁμοσπονδίας Ὁμίλων UNESCO καὶ τοῦ Ὁμίλου UNESCO γιὰ τὸν Πολιτισμὸ τῆς Εἰρήνης κυρία Κατερίνα Δημητρίου. Μὲ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον οἱ θεατὲς παρακολούθησαν ἱστορικὴ ἀναφορὰ γιὰ τὴν πορεία τοῦ Ζεῦμπέκιου χοροῦ ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἕως σήμερα καθὼς ἐπίσης καὶ τὶς γεμάτες ἀρμονία χορευτικὲς κινήσεις τοῦ χορευτῆ Παναγιώτη Μπιτάκου.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐπιτυχημένης ἐκδήλωσης ἡ κυρία Κατερίνα Δημητρίου εὐχαρίστησε τὸν «Δαυλὸ» γιὰ τὶς ἔρευνές του καὶ τὴν ἰδέα, ποὺ μέσῳ τῶν ἐρευνῶν αὐτῶν γεννήθηκε.

ΕΡ.: Κυρία Δημητρίου, μόλις παρακολουθήσαμε μία ἐντυπωσιακὴ, θὰ λέγαμε, ἐκδήλωση μὲ ἀντικείμενο τὴν διαδρομὴ τοῦ Ζεῦμπέκιου χοροῦ, ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἕως σήμερα. Ἰσως λίγοι νὰ εἶναι αὐτοὶ ποὺ γνωρίζουν, ὅτι ὁ συγκεκριμένος χορὸς ἔχει τὶς ρίζες του στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα.

ΑΠ.: Γιὰ τὴν συγκεκριμένη ἐκδήλωση, τὸ θέμα ποὺ ἐπελέγη δηλαδή, μὲ βοήθησε πολὺ ὁ «Δαυλός». Ἐμαθα ἀπὸ τὸ περιοδικό, ὅτι ὁ Ζεῦμπέκιος χορὸς ἔχει τὶς ρίζες του

ΔΙΣΚΟΣ
ΤΗΣ ΦΑΙΣΤΟΥ:
Η ΠΡΩΤΗ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑ

ΔΑΥΛΟΣ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ 3 ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥΣ

Ὁ πανάρχαιος

Ζεϋ-μπέκι-κος

ΖΕΥ-

ΒΑΚΧΙ-

ΚΟΣ

χορὸς

τῶν Ἑλλήνων

ΑΝΘΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΣΕ ΠΑΤΕΡΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟ ΕΒΔΟΜΟ

197

ΜΑΪΟΣ 1998

Φωτοτυπία τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ 197 (Μάιος 1998) τεύχους τοῦ «Δαυλοῦ», ὅπου δημοσιεύ-
τηκε ἡ πρωτοποριακὴ ἔρευνα γιὰ τὸ ζεῦμπέκινο, ποὺ ἔδωσε ἀφορμὴ στὴν Οὐνέσκο νὰ
πραγματοποιήσῃ τὴν ὁραία ἐκδήλωση τὴν 17ῃ Ἰουνίου 2005.

Δύο σκηνές από την εκδήλωση της Ουνέσκο για το Ζεϋμπέκικο: Χορεύουν (έπάνω) ο ήθο-
ποιός Ν. Καλογερόπουλος και (κάτω) ο χορευτής Παναγιώτης Μπιτάκος.

στην αρχαιότητα. Ήρθα σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν Νίκο Καλογερόπουλο, ποὺ ἦταν γνώστης τοῦ θέματος. Ἐπρεπε νὰ περάσουμε στὸν κόσμο αὐτὸ τὸ μήνυμα. Ὅλοι νομίζουν ὅτι τὸ Ζεῦμπέκικο προέρχεται ἀπὸ τὴν Τουρκία!

ΕΡ.: *Τὶς προηγούμενες ἡμέρες, στὸ πλαίσιο τῶν τριήμερων ἐκδηλώσεων «Τέχνη καὶ Πολιτισμός», παρουσιάσατε καὶ ἄλλα εἶδη χορῶν, κάνοντας ἐπίσης ἱστορικὴ ἀναδρομὴ γιὰ τὸν κάθε ἕναν ἀπὸ αὐτούς.*

ΑΠ.: Θέλαμε νὰ διοργανώσουμε κάτι, ποὺ νὰ συνδυάξῃ τὴν παράδοση μὲ τὴν ἐπιμόρφωση. Ἔτσι λοιπὸν τὶς δύο πρώτες ἡμέρες τοῦ φεστιβάλ παρουσιάσαμε δημοτικούς χορούς μὲ παράλληλη ἀναφορὰ στὶς ρίζες τους καὶ τὴ σχέση τους μὲ τὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα. Πάντως αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ ἐκδηλώσεις θὰ πρέπει νὰ ἔχουν παγκόσμια βάση. Δηλαδή αὐτὸ τὸ φεστιβάλ ἴσως θὰ ἦταν πολὺ καλύτερο, ἂν μαζὶ μὲ τὰ ἑλληνικά παραδοσιακὰ συγκροτήματα φέρναμε καὶ κάποια ἀπὸ ἄλλες χώρες, γιὰ νὰ γίνῃ ἀνταλλαγὴ κουλτούρας μεταξὺ τῶν λαῶν.

Ο Ν. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΜΙΛΑ ΣΤΟΝ «Δ»

τὴν ἴδια ἐκδήλωση ὁ Ὄμιλος UNESCO βράβευσε τὸν ἡθοποιὸ Νίκο Καλογερόπουλο γιὰ τὸ ἐρμηνευτικὸ, ποιητικὸ, συγγραφικὸ καὶ μουσικὸ ἔργο του καὶ τὸν ἀνακήρυξε ὡς ἐπίτιμο μέλος. Ὁ Νίκος Καλογερόπουλος, ποὺ τὶς ἀπόψεις του ἔχουμε φιλοξενήσει κατὰ τὸ παρελθὸν στὸ «Δαυλὸ», εἶναι ἄνθρωπος σεμνὸς καὶ συγκροτημένος, ποὺ ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια ἀσχολεῖται μὲ τὸ ρεμπέτικο, ἔχοντας συστήσει ἐξαμελὲς ρεμπέτικο σχῆμα, ποὺ φέρει τὸν τίτλο «ΑΠΟΡΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ». Ἀναφέρει χαρακτηριστικὰ ὅτι ὁ ρεμπέτικος εἶναι ὁ χορὸς τοῦ Διὸς. Μᾶς μίλησε γιὰ τὸ χρέος ποὺ νιώθει ὡς Ἕλληνας νὰ μεταδίδῃ συνειδητὰ τὸν πολιτισμὸ τῶν προγόνων του, μιᾶς καὶ ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ πράττουν ντρέπονται ποὺ εἶναι Ἕλληνες, ὅπως ἐπισημαίνει.

ΕΡ.: *Κύριε Καλογερόπουλε, τί σημαίνει γιὰ ἐσᾶς ἡ σημερινὴ βράβευση ἀπὸ τὸν Ὄμιλο UNESCO;*

ΑΠ.: Δὲν ἔχω τελειώσει ἀκόμα τὸ ἔργο μου, ἔτσι ἡ σημερινὴ βράβευση θέλω περισσότερο νὰ σχετίζεται μὲ τὴ στάση ποὺ κράτησα ὅλα αὐτὰ χρόνια. Στάση σιωπηρῇ, ξέρετε, ἡ σιωπὴ κάποιες φορὲς εἶναι βαρύτερη ἀπὸ τὸν λόγο. Ἐγὼ δὲν κυνηγάω βραβεῖα καὶ χειροκροτήματα. Μιὰ ζωὴ, ἐπὶ 33 χρόνια, αὐτὰ ποὺ κάνω τὰ θεωρῶ χρέος μου ὡς Ἕλληνας. Ἔτσι πρέπει νὰ λειτουργῇ ἕνας συνειδητοποιημένος Ἕλληνας, ἀπὸ ὅποιο χωρὸ καὶ ἂν προέρχεται. Καὶ ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ συνειδητοποιημένους Ἕλληνες πολίτες. Ὅσα κάνω εἶναι πολὺ λίγα μπροστὰ σὲ αὐτὰ ποὺ ἔχω καὶ μπορῶ νὰ δώσω. Καὶ εἶναι λίγα, γιὰτὶ ὅποιος δὲν ἔχει ρωμαίικες ιδέες τουφεκίζεται, λὲς καὶ εἶναι λύκος!

ΕΡ.: *Ἀναφέρατε χαρακτηριστικὰ καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐκδήλωσης αὐτὸ ποὺ μᾶς λέτε, ὅτι «κάποιοι ντρέπονται ποὺ εἶναι Ἕλληνες». Πολὺ βαρεῖα κουβέντα.*

ΑΠ.: Μὰ ἔτσι εἶναι! Κάποιοι πραγματικὰ ντρέπονται ποὺ εἶναι Ἕλληνες! Νιώθω τυχερὸς ποὺ γεννήθηκα στὴν Ἑλλάδα καὶ κληρονόμησα ἀπὸ τοὺς προγόνους μου αὐτὸν τὸν πολιτισμὸ. Χρέος μου λοιπὸν εἶναι νὰ τὸν μεταδώσω στοὺς ἐπόμενους.

ΕΡ.: *Τί σημαίνει γιὰ ἐσᾶς ὁ χορὸς τοῦ Ζεῦμπέκικου, μὲ δεδομένο ὅτι τὸν ἔχετε σχετίσει μὲ τὸ ἔργο σας;*

ΑΠ.: Τὸ Ζεῦμπέκικο εἶναι ὁ χορὸς τοῦ Διός. Μὲ ἓναν 15μελῆ θίασο περιοδεύουμε σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ὑπόθεση τοῦ ἔργου ἔχει ὡς ἀντικείμενο τοὺς φιλοσόφους. Στὸ πρῶτο μέρος μᾶς ξεναγεῖ ὁ Μένιππος καὶ στὸ δεύτερο, μὲ τὸν Διογένη ὡς πρωταγωνιστή, ἀκοῦμε ὅ,τι ἔχει σωθῇ ἀπὸ τοὺς Κυνικούς. Θεωρῶ ὅτι κοινωνικὰ οἱ διάδοχοι τῶν Κυνικῶν εἶναι οἱ ρεμπέτες, σὰν στάση ζωῆς, σὰν ἀποψη, μὲ τὴ λιτότητα καὶ τὴν ἀλήθειά τους. Ὅταν αὐτὸ τὸ συνέλαβα, συγκινήθηκα πολὺ καὶ ἔψαξα πιὸ βαθιά, δι-
απιστώνοντας πόσο μεγάλες ἦταν οἱ συγγένειες μεταξὺ τους.

ΕΡ.: *Ἦταν μεγάλη ἡ προετοιμασία μιᾶς τέτοιας παράστασης;*

ΑΠ.: Πολὺ μεγάλη. Τὰ πέντε τελευταῖα χρόνια ἔχω ἀρνηθῇ πᾶν ἀπὸ 20 θεατρικὲς δουλειές, μὲ καλύπτει ἐκείνη τοῦ Ἑθνικοῦ Θεάτρου, στὸ Dogville. Δὲν εἶμαι ἡθοποιὸς ποὺ μὲ ἀπασχολεῖ νὰ μὴν μείνω τὴν σαιζὺν χωρὶς δουλειά. Δὲν μὲ ἐνδιαφέρει, ἔχω μείνει συνειδητὰ κάποια χρόνια χωρὶς δουλειά. Καὶ αὐτό, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ ἔχω χρόνον νὰ γρά-
φω. Ὅταν ἀπέχω ἀπὸ τὴν ἡθοποιία, εἶμαι παρὼν ὡς συγγραφέας· καὶ αὐτὸς ὁ συγγρα-
φέας δὲν μὲ ἀφήνει νὰ κάνω κάποια παρασπονδία, γιὰ νὰ βγάλω μεροκάματο. Ἄν δὲν δουλέψω, δὲν ἔχω ἀπὸ ἄλλου πόρους. Ὅμως ἔχω δάσκαλο τὸν Ἀντισθένη, ὁπότε ξέρω, γιατί κάθομαι ἔξω ἀπὸ τὴ δουλειά. Καὶ ὅταν μπαίνω μέσα, πάλι ξέρω, γιατί τὸ κάνω. Θὰ πρέπει νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἀπὸ πιτσιρικᾶς ἤμουν μέσα στὰ γεγονότα καὶ στὰ δρώμενα τῆς πατρίδας. Δὲν εἶμαι μέλος πουθενά, γιατί θέλω νὰ νιώθω ἐλεύθερο πουλί, εἶμαι μόνο Ἕλληνας. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ὅποια ομάδα κάνει κάτι καὶ εἶναι γιὰ τὸ καλὸ τῆς πατρί-
δας μου, βοηθᾶω καὶ εἶμαι παρὼν. Ἐγὼ πιστεύω σὲ αὐτὸ ποὺ ὁ Διογένης ἐπραξε. Μετὰ τὴν ἐξορία του ἦρθε στὴν Ἀθήνα. Ἐκανε τὴν περαντζάδα του ἀπὸ ὅλες τὶς σχολές καὶ κόλλησε στὸ Κυνοσάργους, στὴ σχολὴ τῶν Κυνικῶν, ποὺ ἦταν δάσκαλος ὁ Ἀντισθένης. Ὁ Ἀντισθένης, καθὼς εἶχε πληροφορηθῇ τὸ ποιόν του, τὸν ἔδωχε, χρησιμοποιώντας ἀκόμα καὶ τὴ μαγκούρα του. Κάθε μέρα τὸ ἴδιο σκηνικόν, τὸν ἔδωχε, ἀλλὰ τὴν ἐπομένη ἦταν πάλι στὴ σχολὴ ὁ Διογένης. Ὡσπου μία μέρα τοῦ λέει τοῦ Ἀντισθένης: «Βάρα, βάρα, βάρα, ἐσὺ θὰ βαρῶς καὶ ἐγὼ θὰ ἔρχωμαι, ὅσο νομίζω ὅτι κάτι μοῦ λές!». Καὶ κατάφερε στὴ φήμη νὰ ξεπεράσῃ τὸν δάσκαλό του. Ὅταν ἔχουμε λοιπὸν τέτοιους δασκάλους, τί τοὺς θέλουμε τοὺς ὑπόλοιπους;

ΕΡ.: *Σᾶς ἔχουμε φιλοξενήσει κατὰ τὸ παρελθὸν στὶς σελίδες τοῦ «Δαυλοῦ». Γνωρίζουμε μάλιστα ὅτι εἴσθε τακτικὸς ἀναγνώστης.*

ΑΠ.: Ἄκου, πῶς γνώρισα τὸν «Δαυλό». Εἶχα τὴν ἐντύπωση ὅτι εἶναι δεξιὸ καὶ φασιστικὸ περιοδικόν. Βρίσκομαι μία ἡμέρα σὲ ἓνα ἱατρεῖο γιὰ κάποια γυρίσματα. Περιοδικὰ διάφορα. Ἀνάμεσά τους καὶ ὁ «Δαυλός». Ἀρχίζω νὰ τὸ ξεφυλλίζω. Πρώτη, δεύτερη, τρίτη σελίδα, διαβάζω ὅλο τὸ τεῦχος, μέχρι νὰ ἔρθῃ ἡ σελίδα μου γιὰ γύρισμα. Ἐνιωσα πολὺ ἄσχημα καὶ λέω: κοίτα τί βλάκας ποὺ ἤμουν καὶ εἶχα ἀποψη γιὰ κάτι ποὺ δὲν τὸ ἤξερα! Κοίταξα καὶ κάποια ἄλλα τεύχη, ποὺ εἶχε στὴ βιβλιοθήκη του ὁ γιατρός. Κατεβαίνω κάτω στὸ περίπτερο καὶ παίρνω τὸ τρέχον τεῦχος καὶ ἀπὸ τότε ἔγινα συνδρομητής. Θέλω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ὅλους, ποὺ εἴσθε ἐκεῖ, γιὰ τὴ δουλειά ποὺ κάνετε καὶ εἰδικὰ τὸν κύριο Δημήτρη Λάμπρου. Νὰ τοῦ μεταφέρῃς τὸν σεβασμό, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐκτίμησή μου.

Ταξιαρχούλα Λαδᾶ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ
ΕΣ Δ/ΝΣΗ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΝ

Αθήναι, 5 Ιουλίου 2005.
Α.Π. 9372.15/14/ΑΣ 376

ΠΡΟΣ: Γεν. Προξενείο Κων/πόλεως

**ΘΕΜΑ: Οικονομική ενίσχυση Οικουμενικού Πατριαρχείου
έτους 2005.**

Αποστέλλομε, συνημμένως, εντός δύο σφραγισμένων φακέλλων, ποσό τριών εκατομμυρίων (3.000.000,00) ευρώ, σε χαρτονομίσματα, το οποίον αποτελεί την 2^η δόση της οικονομικής ενισχύσεως του έτους 2005, προς το Οικουμενικό Πατριαρχείο.

Παρακαλούμε όπως μας γνωρίσετε λήψη του αποστελλομένου ποσού, και προωθήσετε αυτό αρμοδίως.

Ο Διευθυντής

Παναγιώτης Β. Καρακάσης
Πληρεξούσιος Υπουργός Α'

Συνημμένως:

Δύο φάκελλοι με 3.000.000,00 ευρώ

(περιέχουν έξι σφραγισμένες και καταμετρημένες, από την Τράπεζα της Ελλάδος,

δεσμίδες των 500.000 €),

**Φωτοτυπία του επίσημου απόρρητου έγγραφου-ντοκουμέντου του Υπουργείου Έξωτερι-
κων της Ελλάδος προς το Γενικό Προξενείο Κωνσταντινουπόλεως, πού μās ταχυδρομήσε
άγνωστος σ' έμās και άνώνυμος άναγνώστης, προφανώς φίλος της αλήθειας και λάτρης
της ελεύθερης πληροφόρησης.**

ΕΛΛΑΔΑ ΠΡΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ:

**«Σᾶς ἀποστέλλομε
ἐντὸς δύο φακέλλων
ἕξη δεσμίδες
τῶν 500 χιλ. € ἐκάστη»**

**ΑΠΟΡΡΗΤΕΣ «ΕΠΙΒΡΑΒΕΥΣΕΙΣ»
ΤΩΝ... ΔΟΞΑΣΤΩΝ ΤΟΥ ΚΕΜΑΛ**

ὁ ἑλληνικὸ Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν στηρίζει τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως. Στηρίζει τὸ τουρκικὸ αὐτὸ ἴδρυμα, τὸ ὁποῖο, συνεχίζοντας τὴν τουρκικὴ καὶ ἀνθελληνικὴ ἐπὶ αἰῶνες ἱστορικὴ καὶ πολιτικὴ του διαδρομὴ, ταυτίζεται καὶ σήμερα μὲ τὸ Τουρκικὸ Κράτος, ἀκόμη καὶ σὲ ζητήματα ποὺ ἀντιπροσωπεύουν βαρὲα ἱστορικὰ κακουργήματα τῶν Τούρκων εἰς βάρος τῶν Ἑλλήνων, ὅπως ἡ σφαγὴ καὶ ὁ ξεριζωμὸς τῶν ἀμάχων συμπατριωτῶν μας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τὸ 1922 ἀπὸ τὸν Κεμάλ Ἀτατούρκ. **[Βλέπε «Δαυλόν», τεύχος 282, ὅπου δημοσιεύσαμε -καὶ ξαναδημοσιεύουμε τώρα στὴ σελίδα 19074 τοῦ παρόντος τεύχους- τὸ ντοκουμέντο, στὸ ὁποῖο τὸ Πατριαρχεῖο ἐπίσημα ἀποκαλύπτει ὅτι κάθε χρόνο ἐορτάζει ὡς «ἐθνικὴ ἐπέτειός» του τὴν «Ἡμέραν Νίκης τοῦ Ἀρχιστρατήγου», δηλαδὴ τὴν Μικρασιατικὴν Καταστροφὴ καὶ τιμᾷ τὸν νικητὴ ἀρχιστράτηγο (Κεμάλ Ἀτατούρκ) μὲ ἀργία τῶν Πατριαρχικῶν Γραφείων.]** Ἡ ἀντίστοιχη ἑλληνικὴ ἐθνικὴ ἐπέτειος «Νίκης» τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῶν Τούρκων, ἡ 25ῃ Μαρτίου, δὲν ἀναφέρεται πούθενά μεταξὺ τῶν ἀναγραφόμενων στὸ ἐπίσημο «Ἡμερολόγιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου» ἐθνικῶν ἐπετειῶν του. Διότι ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν ἑλληνικὴ νίκη τὸ τουρκικὸ αὐτὸ ἴδρυμα, συνεπὲς πρὸς τὴν μακραίωνη ἀνθελληνικὴ του παράδοση, προσπάθησε νὰ ἀποτρέψῃ μὲ χίλιους τρόπους καὶ τὴν ἀφώρισε τρεῖς φορὲς (βλέπε τὰ πλήρη κείμενα τῶν τριῶν ἀφορισμῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης τοῦ 1821 στὸν «Δ», τεύχη Μαρτίου 2000 καὶ Μαρτίου 2001).

Πῶς τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος «στηρίζει» τοὺς ἑορταστὲς τῆς μεγαλύτερης συμφορᾶς τοῦ Ἑλληνισμοῦ σ' ὁλόκληρη τὴν πολυχίλιετή ἱστορία του; Ἡ καθημερινὴ εἰδησεογραφία μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ἡ στήριξη αὐτὴ γίνεται μ' ὅλους τοὺς τρόπους καὶ ἀπ' ὅλους τοὺς φορεῖς τῆς δημόσιας ζωῆς τῆς Ρωμιοσύνης (πολιτικούς, διπλωματικούς, προπαγανδιστικούς, θρησκευτικούς κ.λπ., κ.λπ.). Σ' ἓναν μόνο τομέα, τὸν οἰκονομικόν, ἡ πληροφόρηση ἀπουσιάζει ἐντελῶς: Πραγματικὰ ποτὲ καὶ πουθενὰ δὲν δημοσιεύθηκε εἰδηση, ποὺ νὰ ἀναφέρει, μὲ πόσα χρήματα τὸ Ρωμαῖκο κρατίδιο ἐπιχορηγεῖ κάθε χρόνο τοὺς δοξαστὲς τοῦ Κεμάλ, χρήματα τὰ ὁποῖα εἰσπράττει ἀπὸ ἀνυποψίαστους φορολογούμενους, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ 1/4 εἶναι τὰ παιδιὰ καὶ τὰ ἐγγόνια ἐκείνων ποὺ κατέσφαξε ὁ Κεμάλ, τῶν Μικρασιατῶν Ἑλλήνων, ἐκείνων ποὺ ξεριζώσε ἀπὸ τὴς προαιώνιες ἐστίες τους καὶ τοὺς ἔστειλε ὡς κοινωνικά, οἰκονομικά καὶ ψυχικὰ ναυάγια στὴν «Ἑλλάδα», γιὰ νὰ δυστυχήσουν, γιὰ νὰ ζήσουν ἐπὶ 10ετίες ἀβοήθητοι σὲ παράγκες, γιὰ «νὰ ἀρχίσουν ἀπὸ τὴν ἀρχή» τὸν ἀγῶνα ἐπιβίωσης, ἐνῶ τὸ ἴδιο τὸ Ρωμαῖκο τοὺς ἄφηγε στὸ χάλι τους, στέλνοντας τὰ δισεκατομμύρια τοῦ Δημοσίου Ταμείου στοὺς ἐλάχιστους τοῦ Φαναρίου –ἀλήθεια, πῶς «τρῶνε» τόσοι λίγοι τόσο πολλὰ καὶ μάλιστα ὅταν αὐτοὶ οἱ λίγοι ἐκμεταλλεύονται τεράστια «χρυσωρυχεῖα», ὅπως εἶναι οἱ Ἀρχιεπισκοπὲς Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς, Αὐστραλίας κ.λπ., κ.λπ.; Ἡ πληροφόρηση αὐτὴ ἦταν πάντοτε καὶ παραμένει «ἀπόρρητον», ὅπως χαρακτηρίζεται τὸ ἔγγραφο, μὲ τὸ ὁποῖο τὸ Ὑπουργεῖο Ἑξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος διαβιβάζει, ὅχι μὲ ἐπιταγὴ ἀλλὰ σὲ «ζωντανὸ χρήμα», «ἔξῃ σφραγισμένες καὶ καταμετρημένες ἀπὸ τὴν Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δεσμίδες τῶν 500.000 €», ὅπως ἀναγράφεται στὸ ἀπόρρητο ἐπίσημο ἔγγραφο. **(Βλέπε φωτοτυπία του στὴ σελίδα 19068.)** (Ἀναρωτιώμαστε: Γιατί ἄραγε «ἀπόρρητον», δηλ. μὴ λεγόμενο, «ἀμίλητο»; Πρόκειται γιὰ κάτι τὸ φοβερό; Ὁχι βέβαια. Ἀπλῶς ἐφαρμόζουν ἐδῶ τὴν παλιὰ παροιμία, «ὅταν τρῶμε, δὲν μιλάμε».) Πρόκειται γιὰ «τὴν 2η δόση τῆς οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τοῦ ἔτους 2005 πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο» – ἀλήθεια, πόσες «δόσεις» ἀποστέλλονται κάθε χρόνο καὶ πόσο εἶναι γιὰ τὸν Ἑλληνα φορολογούμενο τὸ ἐτήσιο κόστος, ποὺ πληρώνει γιὰ τὴν συντήρηση τῆς πνευματικῆς καὶ ἰδεολογικῆς σκλαβιάς του;

M.

ΑΝΤΙΛΟΓΙΕΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΛΟΓΙΕΣ

1

Κύριε διευθυντά,
Διάβασα τὸ ἄρθρο τοῦ Κίμωνα Ἐλευθερίου σχετικὰ μὲ τὸ γεγονός, ὅτι τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως θεωρεῖ τὴν σφαγὴ τῶν Ἑλλήνων ἐθνικὴ ἑορτὴ. Ἐπειδὴ δὲν χρειάζονται ἰδιαίτερες γνώσεις, γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς τί ἀκριβῶς συμβαίνει, ἀπορεῖ μὲ τὴν ἀσχετοσύνη τοῦ ἀρθρογράφου. Τὸ Πατριαρχεῖο δὲν βρίσκεται στὴν Ἑλβετία,

ἀλλὰ στὴν Τουρκία. Θεωρεῖται τουρκικὸ ἴδρυμα καὶ υἱοθετεῖ ὅλες τὶς ἑορτὲς τοῦ κράτους. Ἄν νομίζῃ πῶς οἱ τοῦ Πατριαρχείου ἐπικροτοῦν κάτι τέτοιο, τότε εἶναι ἄσχετος ἐντελῶς καὶ οἱ μόνες του ἐμπειρίες εἶναι τὰ γραπτὰ τοῦ Ρασσιὰ καὶ ἄλλων παρακμιακῶν τραπεζικῶν...

Μετὰ τιμῆς
Παναγιώτης Οἰκονόμου

Σημείωση «Δαυλοῦ»: Δὲν ἀντιλαμβάνομεθα, ποιά εἶναι ἡ ἀντίρρηση τοῦ ἐπιστολογράφου. Ποιὸς εἶπε ὅτι τὸ Πατριαρχεῖο βρίσκεται (σὰν μετανάστης;) στὴν Ἑλβετία; Βρίσκεται στὴ χώρα του, ἐκεῖ ὅπου βρισκόταν ἀπὸ ἰδρύσεώς του, πάντοτε, καὶ παίζει καὶ σήμερον τὸν ἴδιο ἀκριβῶς ρόλο ποὺ πάντοτε ἔπαιζε (ἐπὶ Ρωμίων ἢ ἐπὶ Τούρκων). Σήμερον εἶναι νομικὸ

πρόσωπο δημοσίου δικαίου τοῦ Τουρκικοῦ Κράτους καὶ φυσικὰ ἐορτάζει καὶ θεωρεῖ ὡς «Ἡμέρα Νίκης» τὴν μεγαλύτερη συμφορὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὴν σφαγὴ τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ ὡς Ἀρχιστρατήγὸ τοῦ τὸν Κεμὰλ Ἀτατούρκ. Οἱ φαντασιώσεις περὶ «Ἑλληνικοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου» καὶ περὶ «Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ὡς θρησκευτικοῦ ταγοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ» δημιουργοῦν προφανῶς τὸ πρόβλημα τοῦ ἐπιστολογράφου –καὶ κάθε Ρωμιοῦ–, τὸ ὁποῖο τὸν ἐξωθεῖ στὸν ἐμπαθῆ παραλληλισμὸ τοῦ ἐν λόγῳ δημοσιεύματος τοῦ «Δ» μὲ τὶς θεωρίες ποὺ ἀναπτύσσουν διάφορα ἄτομα, μὲ τὶς ὁποῖες ὁ «Δ» ὅχι μόνον δὲν συμφωνεῖ ἀλλὰ τὶς ἀπορρίπτει ὡς μὴ σοβαρές. Τοῦ εὐχόμεθα –ὅπως καὶ σ' ὁλόκληρη τὴ Ρωμιοσύνη– νὰ ξεπεράσῃ αὐτὸ τὸ πράγματι ὀδυνηρὸ πρόβλημα. –Δ.Ι.Λ.

2

Κύριε Λάμπρου,

Ἐν σχέσει μὲ τὸ ἄρθρο τοῦ κ. Κίμ. Ἐλευθερίου, ποὺ καυτηριάζει τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, διότι θεωρεῖ ὡς «Ἡμέραν Νίκης καὶ Ἀργίας τῶν Πατριαρχικῶν Γραφείων» τὴν 30ὴν Αὐγούστου, ἥτοι ἐπέτειον τῆς νίκης τοῦ «Ἀρχιστρατήγου» (Κεμὰλ Ἀτατούρκ), ἐπιτρέψατέ μου ν' ἀναφερθῶ παραβολικὰ εἰς προσωπικὸ περιστατικόν, ποὺ ἔζησα κατὰ τὴν ἀλησιμόνητη Κατοχή: Τὴν 7-8-1944, ἔφηβος τότε, εἶχα τὴν ἀτυχία νὰ γνωρίσω γιὰ 13 μέρες τὸ τρομερὸ καὶ φοβερὸ Χαϊδάρι ὕστερα ἀπὸ ἓνα μπλόκο τῶν Γερμανῶν κατακτητῶν καὶ τῶν πανάθλιων Ἑλλήνων ἐνόπλων συνεργατῶν τοὺς στὸν συνοικισμὸ τοῦ Βύρωνα.

Μετὰ ἀπὸ ἄλλες δοκιμασίες (ὅπως λ.χ. «παρέλασή» μας πρὸ μασκοφόρου προδό-
τη) καὶ ἀφοῦ ὑπέστημεν ἱατρικὴ ἐξέταση, 165 ἀπὸ μᾶς (σὲ σύνολο πλέον τῶν 1.000) ἀπελύθημεν. Οἱ ὑπόλοιποι ἔλαβαν –δυστυχῶς– τὴν ἄγουσα πρὸς τὸ φορικτὸ στρατόπεδο Μαϊντάνεκ. Πρὶν μᾶς ἀπολύσουν ὅμως, μᾶς συνεκέντρωσαν ἔξω ἀπὸ τὸ «Κτήριο 7» καὶ ὁ (τότε) διοικητὴς τοῦ στρατοπέδου μᾶς ἀπηύθυνε ἓναν «παρηγορητικόν» λόγο, τὸν ὁποῖον βεβαίως μετέφραξε Ἑλληνας διερμηνέας. Ἄν καὶ πέρασαν τόσα χρόνια ἀπὸ τότε, θυμᾶμαι τὸ κλείσιμο τοῦ λόγου

τοῦ κ. διοικητῆ: «...Τώρα ποὺ θὰ πᾶτε στὰ σπίτια σας ἐλεύθεροι, νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι αὐτὸ ὀφείλεται στὴν μεγαλοψυχίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ μας. Ζήτω ὁ Φύρερ!». Καὶ φυσικὰ ὅλοι ζητωκραυγάσαμε: «Ζήτω ὁ Φύρερ!». Ἥμασταν... γερμανόφιλοι; Κάθε ἄλλο! Ὅμως αὐτὸ ἐπεβάλλετο κατὰ κάποιον τρό-
πο νὰ κάνουμε ἐκεῖνη τὴ στιγμή!..

Μήπως κάτι ἀνάλογο κάνει (ἐξ ἀνάγκης!!!) καὶ τὸ Οἰκουμενικὸ μας Πατριαρχεῖο, ἀφοῦ ζῇ καὶ κινεῖται μὲ τοὺς νόμους τοῦ ἐκάστοτε τουρκικοῦ καθεστώτος, καὶ σεῖς τὸ παρεξηγεῖτε ἀδίκως;

Δὲν θέλω νὰ παραστήσω τὸν... λογοκριτή σας, ἀλλὰ θάθελα νὰ σκεφθῆτε γιὰ λίγο καὶ τὴν δεινὴ θέση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖο. Συγκρίνοντας μὲ ψυχραιμία καὶ ἀπροσωπόληπτα τὰ παραπάνω δύο, ἄσχετα μεταξὺ τους, περιστατικὰ, φρονῶ ὅτι θὰ πρέπει νὰ συμφωνήσετε μαζί μου, ὅτι, καμμὶὰ φορὰ, ὅταν «στριμώχνεσαι» ἀπὸ τὰ πράγματα, ἀναγκάζεσαι νὰ παριστάνῃς τὸν θερμὸ ὑποστηρικτὴ τοῦ καταπιεστῆ σου. Γιὰ σκεφθῆτε καλύτερα τὸ πρᾶγμα καὶ ἴσως ἀναγνωρίσετε τὴν ὀρθότητα τοῦ συλλογισμοῦ μου.

Μετὰ τιμῆς

Ἀνδρέας Ε. Ταταρίδης

Ζάκυνθος

Σημείωση «Δαυλοῦ»: Ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» ἦταν τὸ ἐπίσημο περιοδικό, ποὺ ἐξεδίδετο ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἀπὸ τὴν 1η Ὀκτωβρίου τοῦ 1880 μέχρι τὸ 1923, μὲ

Συνεχίζεται στὴ σελ. 19074 ►

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΙΕ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤ/ΠΟΛΕΙ, 19 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1895

ΑΡΙΘ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ο Φιλαδελφείας Στέφανος (πρόεδρος)
Ο Αιτίστης Βασίλειος Τοποτηρητής Μ. Πρωτοσυγκλήτης
Α. Θ. Σανθόπουλος
Ι. Α. Τανταλίδης (γραμματέας)
Αλκιβιάδης Μπαράκας (ταμίας)

Συντάκτης και Διευθυντής
ΙΑΚΩΒΟΣ ΒΑΣΙΛΑΝΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμανικὸν Κράτος μετ' ἑτία ἀργυρᾶ	5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους	3
ἐν τῷ ἑξωτερικῷ ῥόθῳ χρυσᾶ	25
ἐξαμηνιαία τὰ ἡμίση.	

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΕΤΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1 Μαρτίου καὶ τὴν 1 Σεπτεμβρίου

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀφορῶσαν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν ἀπευθυντέον: αὐτῷ Σεβασμ. Μητροπολίτῃ Φιλαδελφείας κ. Στεφάνῳ Προέδρῳ τῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀλήθειας Διευθυνοῦσας Ἐπιτροπῆς. Εἰς τὰ Πατριαρχία· ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΝ.— Αἱ ἀπο-
κρίσεις τῶν συνδρομῶν καὶ λοιπὰ ἔγγραφα τῆς ὕλης διαχειρίσεως φέρουσι τὴν σφραγίδα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀλήθειας καὶ τὴν ὑπο-
γραφήν τοῦ ταμίου. Οἱ τόπον διαμονῆς ἀλλοδαπῶν συνδρομητῶν πρέπει νὰ εἰδοποιῶσι τὴν Διεύθυνσιν, ἵνα μὴ παραπίπτωσι τὰ φυλλάδια

Η Κ' ΕΠΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΡΟΝΟΝ ΑΝΑΡΡΗΣΕΩΣ ΤΗΣ Α. Α. ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝ ΑΠΤΟΥΛ ΧΑΜΙΤ ΧΑΝ ΤΟΥ Β'.

«Χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον εὐτυχίᾳ πατέρος»
(Π.λ. Α' 115)

Χαίρετε καὶ ἀγαλλισθε λαοὶ τῆς ἀχανοῦς ὀ-
θωμανικῆς αὐτοκρατορίας! Χαίρε καὶ συνγαλλοὺ
ἑρβόδοξον τῶν Ρωμαίων ἔθνος! Ὁ καθήμενος ἐπὶ
τοῦ ἐνδόξου θρόνου τῶν Ὁσμανιδῶν, ὁ μεγαλόφρων,
μεγαθύμνος καὶ λαοφιλὴς Ἀναξ Σου, ὁ μεγαλεπή-
φουλος ἐν τῇ διακυβερνήσει τῆς τιμαλφούς σταδιο-
δρομίας πάντων τῶν ὑπὸ τὸ φιλειργινικὸν καὶ φιλό-
λαον σκῆπτρον αὐτοῦ διαδισκούντων λαῶν, ὁ ἀνεξάν-
τλητος ἐν τῇ εὐποιᾷ καὶ τῇ φιλανθρωπίᾳ ἄρχων
καὶ ἡγεμὼν, ὁ θερμουργὸς μογλὸς τῆς προόδου καὶ
προαγωγῆς τῆς χώρας εἰς τὸν ἐμπρέποντα τοῦ πο-
λιτισμοῦ βαθμόν, ὁ Α. Α. Μ. ὁ Κραταιότατος καὶ
Γαληνότατος Μονάρχης Σουλτὰν Ἀπτοῦλ Χαμῆτ
Χὰν ὁ Β' ἄγει σήμερον τὴν εἰκοστὴν ἐπετηρίδα τῆς
εἰς τὸν περικλυτὸν αὐτοκρατορικὸν τῶν Ὁσμανιδῶν
Θρόνον αἰσιωτάτης Αὐτοῦ ἀναρρήσεως. Χαίρετε
πάντες ἐπὶ τῇ εὐσημοτάτῃ τούτῳ γεγονότι, διότι

«χάρμα οὐκ ἀλλότριον εὐτυχίᾳ πατέρος», θνητοῦ
μὲν τῇ φύσει, ἀθνήατου δὲ τοῖς ἔργοις καὶ τοῖς φι-
λανθρωπίαις αἰσθημασιν αὐτοῦ γενομένου.

Πανηγύρισον πιστὸν καὶ ἀρωσιωμένον τῶν
Ρωμαίων ἔθνος ἐπὶ τῇ παναισίῳ ταύτῃ ἑορτῇ τοῦ
σεπτοῦ ἄνακτός σου Σουλτὰν Ἀπτοῦλ Χαμῆτ
τοῦ Β'. καὶ γέρας ἱκέτιδας σὺν τῇ Μητρί σου
Ἐκκλησίᾳ ὕψον πρὸς τὸν Ὑψίστον δεήθητι ὅπως
ἐπὶ μήκιστον χαρίζηται σοὶ τὸν μεγαλοφυᾶ καὶ πε-
ρινοῦστατον Μονάρχην σου, Ὁ εὐμενοῦς στοργῆς
καὶ εὐνοίας θαυσιλῆ καὶ τρανὰ τεκμήρια ἀπέλαυσας
αἰέποτε, ὕγιᾶ καὶ ἀκλόνητον ἐπὶ τοῦ τρισηνδόξου
Θρόνου Αὐτοῦ, ἅψ' οὗ τηλικαῦται ἀκτίνας φιλανθρω-
πων αἰσθημάτων καὶ χαρίτων ἐπὶ πάντας τοὺς
λαοὺς ἐκπέμπονται καὶ φώνησον ἐκ μυχιῶν ψυχῆς
«Θεὶ σῶς τὸν Ἀνακτὰ ἡμῶν Σουλτὰν
Ἀπτοῦλ Χαμῆτ Χὰν τὸν Β' αὐθέντην ἡ-
μῶν».

Ἡ πρώτη καὶ ἡ δευτέρα σελίδα τοῦ ἐπίσημου ὁργάνου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου
«Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» τῆς 19ης Αὐγούστου 1895, ἀφιερωμένου στὴν 20ῇ ἐπέτειο
ἀπὸ τῆς ἀναρρήσεως στὸ θρόνον τοῦ ἡμιπαράφρονος Σουλτάνου Ἀβδούλ Χαμῆτ. Ἡ πρώτη
σελίδα περιέχει ἓνα ἀηδιαστικὸ δοξαστικὸ τοῦ «σεπτοῦ ἄνακτος τοῦ ἔθνους τῶν Ρωμαί-

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΕΝ ΤΩ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΩ ΝΑΩ

Μεγαλοπρεπείστατη καὶ ἐπιβήλλουσα εἴπερ πο-
τε ἐτελέσθη σήμερον ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ
ναῷ ἡ προαγγελθεῖσα δοξολογία ἐπὶ τῷ πανευφρο-
σύνῳ γιγονότι τῆς εἰκοστῆς ἀμφιετηρίδος τῆς εἰς τὸν
αὐτοκρατορικὸν θρόνον ἀναρρήσεως τῆς Α. Α. Μ. τοῦ
τριτετάτου ἡμῶν ἀνακτος ἡμῶν Σουλτὰν Ἀπτοῦλ
Χαμητ Χάν τοῦ Β'. Ὀλίγον πρὸ τῆς ὁρισθείσης ὥρας
προσῆλθον εἰς τὰ Πατριαρχεῖα πάντες οἱ σεβασμιώ-
τατοι ἄγιοι συνοδικοί, οἱ παρεπιδημοῦντες μητρο-
πολίται, οἱ πανοσιολογίωτατοι ἀρχιεπίσκοποι ἀντι-
πρόσωποι τῶν ἁγίων Ὑψων, οἱ Σχολάρχαι τῆς Θεο-
λογ. καὶ Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, φέροντες πάντες τὰ πρέ-
σμεκα αὐτῶν, πᾶμπολλοὶ ὁμογενεῖς βεθμοῦχοι καὶ λι-
γᾶδες ἐν μεγάλῃ στολῇ καὶ τὰ μέλη τοῦ Δ.Κ.Μ. Συμ-
βουλίου. Οἱ προσερχόμενοι ὠδηγοῦντο ὑπὸ ἐπὶ τούτῳ
διορισθέντων τελεταρχῶν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Μ.
Συνοδικοῦ, ἐνθα διεῖξεν μὲν τῆς Α. Θ. Πανηγυρίστου
παρεκλήσαν πάντες οἱ σεβασμιώτατοι ἀρχιερεῖς,
ἀριστερὰ δὲ οἱ βεθμοῦχοι καὶ λογᾶδες τοῦ Γένους.

Τῆς ὥρας ἐπιστάσης ἡ ἐπίσημος συνοδὴ, ἡγου-
μένου τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου
Ἀνθίμου τοῦ Ζ', κατήλθεν εἰς τὸν πάνσεπτον ναόν,
ὃς ἦδη εἶναι ὑπέριπλος ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἐν μέ-
σῳ ἐπιβαλλούσης ἐκκλησιαστικῆς εὐπρεπείας ἤρξατο
ἡ δοξολογία κατὰ τὸ ἐπόμενον πρόγραμμα.

Ἡ δοξολογία

- Ὁ Μ. Ἀρχιδ. Εὐλόγησον Δέσποτα.
- Ὁ Πατριάρχην, Εὐλόγητός ὁ Θεός. . . .
- Ὁ Δευτερεύων, Τὸ Τρισάγιον.
- Ὁ Πατριάρχην, Ὅτι Σοῦ εἰσὶν. . . .
- Ὁ Α' χορὸς, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου τοῦ Νεοῦ.
- Ὁ Β' χορὸς, Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς. . . .
- Ὁ Μ. Ἀρχιεπίσκοπος, Ἐλέησον ἡμεῖς ὁ Θεός.
- Ὁ Δευτερεύων, Ἐτι δέομεθα ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν.
- Ὁ Τριτεύων, Ἐτι δέομεθα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπι-
σκόπου ἡμῶν.
- Ὁ Διάκονος, Ἐτι δέομεθα ὑπὲρ τῶν ἁγίων ἀρ-
χιερέων.

Ὁ Πατριάρχης,

Ἐτι δέομεθα ὑπὲρ τοῦ Γαλινοτάτου Κραταιο-
τάτου καὶ Εὐσεπλατχνικωτάτου ἡμῶν Ἀνακτος Σουλ-
τὰν Ἀπτοῦλ Χαμητ Χάν, Αὐθέντου ἡμῶν, Ὁρ
Κύριος ὁ Θεὸς κραταῖος ἐπὶ τοῦ θύρου καὶ ἐνδόξου
αὐτοκρατορικοῦ αὐτοῦ θρόνου, ἀποστείλῃ εἰς ἀγίου
αὐτοῦ κατοικητηρίου Ἀγγέλων φύλακα τῆς πολυτίμου
αὐτοῦ ζωῆς, καὶ ἐνίσχου ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ
ὁπὲρ τῶν πιστῶν καὶ ἀφωσιωμένων αὐτοῦ ἀποστόλων,
βιοῦ εἰρηνικόν, τρισόλβιον καὶ μακροχρόνιον αὐτῷ
δωρόμενος.

Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος ἐπάργεις Χρι-
στὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ Σὺ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν

σὺν τῷ ἀνάρχῳ Σου Πατρὶ καὶ τῷ παραγίῳ καὶ ἀ-
γαθῷ καὶ ζωοποιῷ Σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἶτα ἡ Α. Θ. Π. ἀπήγγειλε τὴν ἐπομένην προτρώνησιν.

Ἡ προσφωνήσις

Ἀεὶ μὲν, μάλιστα δὲ ἐν τῇ ἐπισήμῳ ταύτῃ ἡ-
μέρᾳ, εὐκαιρὸν ἐπιτελεῖσαι τὸ ἱερὸν καὶ ἐκτελεστέον
ἡμῖν τοῖς πιστοῖς καὶ ἀφωσιωμένοις ἀποστόλοις τῆς
Θεότητος ταχθείσης ἐφ' ἡμᾶς κραταιᾶς βασιλείας καθή-
κον τοῦ δέσθαι πρὸς τὸν Ὑψιστον θεὸν τοῦ λαοφι-
λοῦς ἡμῶν Ἀνακτος. Διό, θόρον εὐγνωμοσύνης πρὸς
σεπτὸν Μοράρχην, ἀλλὰ δὲ καὶ πρὸς μέγαρ εὐεργέ-
την ἀποτίνοντες, ἀθροοὶ συνήλθομεν ἐν τῷ οἴκῳ
τούτῳ τοῦ Κυρίου, δοξολογήσομεν τὸν Ὑψιστον
ὅτι ἐν τῇ ἀπάτῳ αὐτοῦ εὐσεπλατχνία καὶ τῇ ἀκοι-
μήτῃ προνοίᾳ νυθίσκησεν διαφυλάξαι καὶ κατὰ τὸ ἔτος
τοῦτο ἀσπὶν ἀπὸ παντὸς ἀνταρᾶς, θανάτου, κραταίου,
ἐρετμοῦ καὶ ἐνδοξοῦ, τὸν φιλόλαον καὶ λαοφιλή Ἀ-
νακτα Σουλτὰν Ἀπτοῦλ Χαμητ Χάν Αὐθέντην ἡ-
μῶν, ἡμεῖς δὲ ἀξιώσαι ἵνα ἐν ἀγαλλίσει παρηγορή-
σωμεν καὶ ταυτηρὶ τὴν εἰκοστὴν ἀμφιετηρίδα τῆς εἰς
τὴν περιδοξοῦ Ὀσμανικὸν θρόνον αἰσίας αὐτοῦ ἀναρ-
ρήσεως. Αἰοὶ, ἔσθρη, γλώσσαι καὶ φωναὶ τῆς ἀχα-
ροῦς αὐτοῦ αὐτοκρατορίας δικαίως ἀγαλλίσσονται καὶ
ἐνθαλασσοῦται σήμερον ἐπὶ τῷ παναίσιμῳ τούτῳ γεγο-
ρότι. Καὶ ἡμεῖς δὲ σὺν πᾶσι τούτοις φαιδρυνό-
μενοι, τὸ μὲν τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ ὀρθοδόξου
ἡμῶν Γένους ἐκδηλοῦμεν, ἐφ' οἷς αἰέκοιτε ὁ Αὐ-
τοῦ αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος ὁ σεπτὸς ἡμῶν
Ἀναξ ἐπιβραβεύσας ἡμῖν ἀγαθῶς, καὶ τὴν χαρὰν
ἡμῶν ἐκφράζομεν ὅτι εἰς πληθὺς εἴστιν ἡ ἀγαθότης
αὐτοῦ καὶ εἰς περίσσειαν ἡ πρόνοια αὐτοῦ, τὸ δὲ
χεῖρας ἐκτέλεας πρὸς τὸν οὐράνιον ἡμῶν Πατέρα
ὁψόντες θερμὰς ἀναπέμπομεν δεήσεις καὶ εὐχὰς καθι-
κατεύοντες ἵνα χαρίζεται τῇ αὐτοῦ Μεγαλειότητι
ὁρατὰ ἀμετάπτωτος, ἰσχυρὴ καὶ δοξὰ ἀμάραν-
τος ὅπως ἐπὶ πλείυτας ὅσας ἐτῶν περιόδους κο-
σμητὴ καὶ λαμπρὴν τὸν περίεπτον Ὀσμανικὸν θρό-
νον καὶ κατεργάζεται ἐν εἰρήρῃ τὴν πρόδοον καὶ
εὐημερίαν τῶν ἐπὶ τὸ ἀγλαὸν αὐτοῦ σκηπετρον λαῶν.

Τοιούτων τοίνυν αἰσθημάτων καὶ εὐχῶν πεπλη-
ρωμένοι τὴν καρδίαν ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ ἐν ἐνό-
ητι πνεύματος ἀναφωνήσωμεν·

Ζήτω ἡ αὐτοῦ αὐτοκρατορικῆς Μεγα- λειότητος ὁ Σουλτάνος ἡμῶν! Ζήτω!

Ὁ χορὸς, τὸν πολυχρονισμὸν τοῦ Σουλτάνου.

Ὁ Πατριάρχης, τὴν ἀπολύειν.

Ὁ χορὸς, τὸν Δισπότην καὶ Ἀρχιερέα. . . .

Τὸ τέλος τῆς προσφωνήσεως τῆς Α. Θ. Π. τοῦ
Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐκλύψαν ζωπρόταται καὶ
ἐπαναληφθέντι ζήτωπραγῆσις ὑπὲρ τοῦ σεπτῷ Ἀ-
νακτος καὶ τῆς Α. Θ. Πανηγυρίστου, αἰτίνες, τῆς

ων» καὶ ἡ δευτέρα τὸ ρεπορτάζ τῶν ἐορτασμάτων ἀπὸ τὸν πατριάρχη Ἀνθιμον τὸν Ζ', τὴν
Τετὰρ Σύνοδο κ.λπ. καὶ τὰ κείμενα τῶν λόγων τους, ἀκόμη πιδ ἐμετικά, ποὺ ἀηδιάζουμε καὶ
ἐμεῖς στὸ τέλος νὰ τὰ σχολιάσωμε. Διαβάστε τα λοιπὸν χωρὶς σχόλια!

ΗΜΕΡΑΙ ΑΡΓΙΑΣ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

Α. Κατά τὰς ἐθνικάς ἑορτάς

- 23 Ἀπριλίου: Ἐπέτειος τῆς Ἐθνικῆς Κυριαρχίας.
 19 Μαΐου: Ἑορτὴ τῆς Νεολαίας καὶ τοῦ Ἀθλητισμοῦ.
 30 Αὐγούστου: Ἐπέτειος τῆς Νίκης τοῦ Ἀρχιστρατήγου
 καὶ Ἑορτὴ τῆς Ἀεροπορίας.
 29 Ὀκτωβρίου: Ἑορτὴ τῆς Δημοκρατίας.
 31 Δεκεμβρίου μ.μ.: 1 Ἰανουαρίου: Πρώτη τοῦ ἔτους.

τὸ ὁποῖο ἡ «Μπέρα Ἐκκλησία» ἐξέφραζε ἐπὶ παντὸς τῆς θέσεως της. Ἔτσι στὸ πρῶτο κιόλας τεῦχος τοῦ καταγράφεται ἡ πληροφορία, ὅτι ἡ Κωνσταντινούπολη παραδόθηκε ὕστερα ἀπὸ συμφωνία (ἐνν. τοῦ Κλήρου) μὲ τοὺς Τούρκους. Στὸ τεῦχος αὐτὸ (τῆς 1ης Ὀκτωβρίου τοῦ 1880) στὴ στήλη: «Μνημείων Γραπτῶν Περισυναγωγῇ (Δωρητήριον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Α΄ 1539)», ἀναφέρεται ὅτι ἐπὶ πατριαρχείας τοῦ Ἰωακείμ τοῦ Γ΄ ἐδόθη ἐντολὴ νὰ γίνῃ συγκέντρωση τῶν ἱστορικῶν γραπτῶν στοιχείων τῶν μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Πόλεως. Κατὰ τὴ μελέτη λοιπὸν αὐτῶν τῶν στοιχείων βρέθηκε κι ἓνα «δωρητήριον» τοῦ πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Α΄ πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, μὲ τὸ ὁποῖο δώριζε τὴν ιδιόκτητη κατοικία του σ΄ αὐτό. Μὲ τὸ νὰ καταπιασθῇ ὁμως μὲ τὸν Ἱερεμίαν τὸ ἐπίσημο περιοδικὸ τοῦ Πατριαρχείου σημειώνει τοῦτο: **«Ἐπὶ πατριαρχείας τοῦ Ἱερεμίου τοῦ Α΄ κλύδων δεινὸς ἐξηγέρθη κατὰ τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ἀπειληθείσης νὰ ἀπορφανισθῇ τῶν ἀπομεινάντων εὐκτηρίων της, ἔτει δωδεκάτῳ τῆς βασιλείας τοῦ Σουλτὰν Σουλεϊμάνου Α΄ τοῦ Κιανουνῆ, τοῦ Μεγαλοπρεποῦς ἐπωνυμιουμένου... Καὶ προσπσάμενος (ὁ Ἱερεμίας) δύο Μωαμεθανοὺς ἡλικίας ἐτῶν 102, καταθέσαντας ἐνὸρκως ὅτι ἅπανα ἡ Κωνσταντινούπολις δὲν ἐγένετο δορυάλωτος, καίτοι πολιορκηθεῖσα, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ αὐτῆς ἐκουσίως παρεδόθη εἰς τὸν πορθητὴν μετὰ συμφωνιών, ἔλαβε δικαστικὴν ἀπόφασιν, ἐφ΄ ἧς ὁ Σουλτὰν Σουλεϊμάνης ἐξέδωσε διάταγμα, διακελεύον νὰ τηρηθῶσιν ἀνέπαφοι αἱ τῶν Χριστιανῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησίαι».**—**Ἀτταβύριος**

«Ἐκουσίως» λοιπὸν τὸ Πατριαρχεῖο **«μας»**—ὅπως τὸ ἴδιο ὁμολογεῖ ἐπίσημα, ἢ μᾶλλον καυχᾶται— παρέδωσε **«τὸ ἥμισυ τῆς Κωνσταντινουπόλεως»** στὸ τότε Τουρκικὸ Κράτος, τοῦ ὁποίου καὶ τῆς νεώτερες νίκες ἐορτάζει τῶρα προσπκόντως καὶ «φυσιολογικά», θὰ λέγαμε. Αὐτὰ τὰ: «Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου **μας**» καὶ τοῦ «Πατριάρχου **μας**» ποῦ «κολλάνε» στὴ σκέψη καὶ τὴ γραφίδα τοῦ ἐπιστολογράφου—καὶ σχεδὸν ὁλόκληρης τῆς σημερινῆς Ρωμιοσύνης; Ὅπως ποῦ «κολλάει» ἡ (ἐκούσια) προδοσία ἐνὸς κράτους τὸ 1452 ἀπὸ τὸ Φανάρι μὲ τὴν αἰχμαλωσίαν ἀπὸ τὸν κατακτητὴ τους 1.000 (βιαίως) κατακτημένων ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς Ἑλλήνων τὸ 1941;—**Δ.Ι.Λ.**

ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

Δύο λέξεις, που τις βρώμισαν

Υπάρχουν δύο λέξεις, που επαναλαμβάνονται καθημερινά από όλους και παντού, χωρίς να γνωρίζουμε πόσο κακό έκαναν στην κοινωνία και κάνουν στον καθένα μας. Κακό βέβαια, αφού μās βρώμισαν τη διάνοια, τον τρόπο ζωής μας. Μά, φταΐνε οί λέξεις; «Δέν υπάρχουν βρώμικες λέξεις, αλλά βρώμικοι άνθρωποι» εΐπε ό ποιητής. Έτσι δύο λέξεις, που άλλο νόημα είχαν στην αρχαιότητα, αφού βρέθηκαν μεταχριστιανικά στο επίκεντρο του δόγματος, έγιναν βασικά στοιχεία της κοινωνικής συμπεριφοράς μας. Καί όχι τυχαΐα, μὰ σκόπιμα, με μέθοδο, για έπιβολή συστήματος αντι-αξιών. Κάποιοι «άνεπαισθήτως μ' έκλεισαν από τον κόσμο έξω» (Καβάφης «Τείχη»). Πώς; τότε; γιατί;

ΠΑΜΠΟΛΛΕΣ ΟΙ ΛΕΞΕΙΣ. Μαθαίνοντας –μ άλλον αναθυμούμενοι– την αρχαΐα Έλληνική Γλώσσα διαπιστώνουμε ότι ακόμα και τον «δύσκολον» Όμηρο, τον «αρχαιοτάτον» των αρχαίων Έλλήνων (Διόδωρος + Διονύσιος Άλ.), τον κατανοοΐμε μετά από λίγη εξάσκηση/έξοικείωση. Όντως τó 60% του εκ = 12.000 λέξεων λεξιλογίου του¹ έχουν διατηρηθί άτόφεις. Όχι μόνον οί γνωστές θάλασσα, ξεΰγος, άγρότης, αλλά και άλλοδαπός < άλλυδις-άπός = από άλλου → Λατ. allud.

Άλλες λέξεις (20%), έν άχρηστία πλέον, εύκολα κατανοοΐνται είτε ❶ από παρόμοιες άλλοιωμένες λέξεις θρήνος → θρανίο, τέγος → στέγη, λέχος (=κρεβάτι) → λεχώνα, ψωμός (=μπουκιά) → ψωμί ή ❷ από τὰ σύνθετά τους λ.χ. κύων → κυνό-δοντας ή ❸ από τὰ συμφραζόμενα, όπως «χειμέριαι άέλλαι» (=θύελλες). Οί λοιπές 20% δέ χρησιμοποιοΐνται ή/και αντικαταστάθηκαν λ.χ. φάσγανον (=ξίφος), άριστον → πρόγευμα.

[Σημ.: Η συνέχεια της γλώσσας –την άμφισβητοΐν «καθηγητάδες»– βεβαιώνεται και από την σύνταξη, αλλά και από ζωντανές μέχρι σήμερα έκφράσεις,² καθαρά ελληνικές π.χ. στον Όμηρο «περιδινέει φρήν» → «γυρίζει τó μυαλό μου», «κατατήκομαι ήτορ» → «μου ΄λυωσε την καρδιά», «κλέπτε νοΰ» → «μου πήρε τὰ μυαλά».]

Βέβαια κάποιες λέξεις, ένΰ παρέμειναν μέχρι σήμερα, έχασαν τη σημασία τους, ή αυτή αλλοιώθηκε. Εΐναι έπόμενο σε μία μητέρα –γλώσσα άπλωμένη στο χώρο (παγκόσμιο κάποτε) και στο χρόνο (δεκάδες αΐνες). Λ.χ. ή λέξη (λ.) θυμός (=βάση των νοητικών/συναίσθηματικών λειτουργιών, ήτοι βούληση, νόηση, μήμη/θυμός, χαρά, φόβος) έχασε όλες τις σημασίες της πλὴν του «θυμού». Σε άλλες λέξεις αλλάζει τελεί-

ως τὸ νόημα, ὅπως *ἀνεψιὸς* (=ἀρχαῖα ξάδελφος) καὶ *ὑβρις* (=ὑπεροψία) → βρισιά.

Παρέκβαση: Τὸ Ἰσραὴλ ἐπέβαλε –πρὸς τιμὴν του– τὴν ἀρχαία Ἑβραϊκὴ ὡς ἐπίσημη γλῶσσα. Ἡ νέα μας γλῶσσα εἶναι ἡ ἀρχαία, ἐμπλουτισμένη· δὲν χρειάζεται ἐπιβολή, μόνο ἐκμάθησι. Μήπως ὅμως ὑπάρχουν καὶ λέξεις, τῶν ὁποίων τὸ νέο νόημα ἐπεβλήθη «διὰ ροπάλου»;

ΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ. Ὅπως κάθε κοινωνικὴ ομάδα ἡ ἐπιστήμη ἔχει τοὺς εἰδικούς της ὅρους, ἔτσι καὶ ὁ Χριστιανισμὸς ἔχει τὸ λεξιλόγιό του. Ποῦ τὸ βρῆκε;

Φωτ. 1. Ἀριστερά: Ἑλληνιστικὴ ζωγραφιὰ (Φαγιούμ): Παρ' ὅλο πὺν εἶναι νεκρικὴ, δείχνει εὐθυμῇ. Δεξιά: Εἰκόνα ὁσίου Δανιήλ, πὺν ἀντιγράφει τὴ μορφὴ, ἀλλάζοντας τὸ περιεχόμενον (ἀνστηρότης). Ἔτσι καὶ ὁ Χριστιανισμὸς χρησιμοποίησε ἑλληνικὰς λέξεις ἀλλάζοντας τὸ περιεχόμενον (σὲ μεταφυσικό), ὅπως λ.χ. «πνεῦμα» (=φύσημα) → (=θεϊκὴ ἄυλη οὐσία).

Ἐδῶ θὰ κάνω μία παρέκβαση. Σὲ πρόσφατη διάλεξη «μεγαλοκαθηγητῆς», νεοορθόδοξος πρότεινε τὸ φρεσκαρισμένο δόγμα καὶ ἰδοὺ τὸ ἰδεολόγημα: Ἐπὶ Μ. Ἀλεξάνδρου ὅλοι οἱ ἐξελληνισμένοι λαοὶ ἔμειναν «ἀνεξέλικτοι» (;) λόγῳ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου! «Ὁ ἄνθρωπος παραμένει ἄνθρωπος.» Ἐμφανίζεται λοιπὸν ὁ Χριστιανισμὸς μὲ τὴν Μεταφυσικὴ (;) του, τὸν ἄυλο κόσμον, τὸν ἐξωσυμπαντικὸ Θεὸ (Κύριον) καὶ λύνει (;) τὸ ἀδιέξοδο συνθέτοντας Λόγῳ + Πίστη, Φύση + Μεταφύση, δίνοντας τὴν δυνατότητα σὲ κάθε ἄτομον («πρόσωπον») ὅχι μόνο νὰ ἀμειφθῇ μεταθανάτια, ἀλλὰ καὶ νὰ θεωθῇ (!) ζῶν, νὰ βρῇ τὸ «ἄκτιστον φῶς». Ὅλα αὐτὰ (δῆθεν) ἀβίαστα, χωρὶς ξεθεμελιώματα,

καψίματα ἢ σφαγές. (Δὲν θὰ τὸ ἀνέφερα, ἐὰν δὲν ἐτόνιζε ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα ἐσώθη (;) ἀπὸ τοὺς χριστιανούς καὶ ἔγινε τὸ πολιτιστικὸ ἐργαλεῖο τους γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ Νεοέλληνα-Ρωμιοῦ.)

Πράγματι ἡ ἑβραϊκὴ ἐμπνεύσεως μεσσιανικὴ (=χριστιανικὴ) [Messiah = Χριστὸς (Ἰωάν. Α.42)] θρησκεία, πᾶμπτωχὴ ἀπὸ φιλοσοφικοὺς ὅρους καὶ μὲ ἀπλοϊκὴ θεολογία, ἔπρεπε, γιὰ νὰ «πείσῃ» τοὺς «δύσκολους» ἔθνικοις (=Ἕλληνες), νὰ ἐκφρασθῇ μὲ τὴν τέλεια καὶ παγκόσμια Ἑλληνικὴ Γλῶσσα καὶ νὰ ἐπενδυθῇ μὲ ἑλληνικὰς λέξεις ἀλλὰ μὲ νέο νόημα!

Ὅντως οἱ «Πατέρες» τῆς Ἐκκλησίας, σπουδάσαντες στὶς ἑλληνικὰς σχολὰς (Ἀθηνῶν κ.ἄ.), δημιουργοῦν τὸ «φιλοσοφικόν» λεξιλόγιον τῆς χριστιανικῆς θεολογίας παίρνοντας ἑλληνικὰς λέξεις καὶ ἀλλοιώνοντας τὸ νόημά τους ἠθελημένα καὶ συστηματικά.

Βέβαια οί βασικὲς λέξεις προϋπῆρχαν στὴν Καινὴ Διαθήκη (Κ.Δ.), ἀλλὰ τὶς διεύρυναν καὶ τὶς ἐμπλούτισαν.

[**Σημ.:** Ἡ Φιλοσοφία καὶ ἡ Θεολογία/Θρησκεία εἶναι ἀδύνατον νὰ συνυπάρξουν, ἀφοῦ ἀλληλοαναιροῦνται, ὅπως καὶ ἡ Ἑλληνικότης καὶ ὁ Χριστιανισμός.]

Παραδείγματα: ❶ Ἀμαρτία = ἡ ἀποτυχία στόχευσης εἶναι ἡ ἀρχικὴ ἑλληνικὴ ἔννοια τῆς λέξης (ἐ.ἔ). Στὸ χριστιανικὸ λεξικό (χ.λ.) = παρὰ βᾶση θείας ἐντολῆς ἡ θρησκευτικοῦ κανόνος, ἀκόμα καὶ μὲ τὴ σκέψη!

❷ Θεοί. Ἡ λ. προέρχεται ἀπὸ τὸ ρ. θέω = (συν)-τρέχω/συνδρά(μ)ω → [παρακαλῶ γιὰ βοήθεια/ἀρωγὴ λ.χ. νὰ καρποφορήσῃ (τὴν «θεά» Γαῖα, τὸν «θεό» Οὐρανὸ νὰ βρέξῃ κ.τ.λ.]. Ἀργότερα οἱ «θεοί» τῶν Ἑλλήνων γίνονται πιδ ἀφηρημένες ἰδέες λ.χ. *ὕγεια* = Ἀπόλλων, καὶ ζητεῖται ἡ βοήθειά του = («ἐπικούριος»). Ἐπομένως οἱ Ἕλληνες «θεοὺς ἐποιοῦν κατ' εἰκόνα αὐτῶν», ὅπως ἀναφέρουν ≈ 50 συγγραφεῖς λ.χ. Ἀλέξανδρος (2ος αἰ.): (Ἕλληνες) «θεοὺς λέγοντες καὶ τοὺτους ἀνθρωπομόρφους ποιοῦντες, ἀνθρώπους αἰδίους (=ἀθάνατους) ἐποιοῦν» [Μεταμ. 197.15] καὶ ἀλλοῦ «ἀνθρωποειδεῖς θεοὺς ποιήσαντες» [710.12 Μετ.].

Καὶ οἱ ἑβραιοχριστιανοί; Ἀφοῦ πῆραν τὸν Γιαχβὲ (=Κύριον) τὸν θεόν, τὸν προσωπικόν(!) τοῦ Ἀβραάμ: «ὁ δὲ Κύριος εἶπε πρὸς Ἀβραάμ... θέλω σε εὐλογῆσαι... θέλω σε κάνει εἰς ἔθνος μέγα» (Π.Δ. «Γένεσις» 18.3) καὶ φυλετικὸν τῶν Ἑβραίων «Κύριος ὁ θεὸς τῶν Ἑβραίων συνήνητησεν ἡμᾶς» («Ἐξοδος» 3.18), τὸν ἔκαναν «Ἐναν θεὸν πατέρα, παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων³». [Ἐκθεσις τῶν 318 ἁγίων Πατέρων. ACO (Concilia Oecumenica) Ἐφέσου 431 μ.Χ. i 1.7.65.16.]

Ὁ Χριστὸς Παντοκράτωρ ὡς ἐκφραστὴς τοῦ Γιαχβέ.

Ἡ ἀλλοίωση λοιπὸν τῆς ἔννοιας τῶν ἑλληνικῶν λέξεων ἔγινε ἐσκεμμένως καὶ ἐπεβλήθη διὰ τῆς βίας, ὥστε καὶ νὰ χαθοῦν οἱ ἀρχικὲς σημασίαι καὶ νὰ δημιουργηθοῦν οἱ νέες (πρὸς ἀποδοχὴν) ἰουδαϊκὲς ἔννοιαι τῆς Ἠθικῆς, ὅχι τοῦ Ἡθους Ἑλλήνων.⁴ Ἀνάμεσα σὲ αὐτὲς καὶ οἱ λέξεις «*πνεῦμα*» καὶ «*ψυχή*», ποὺ τὶς λέρωσαν μὲ νέο περιεχόμενο. Πῶς ὅμως οἱ λέξεις γενικῶς ἔχουν τὴ δύναμη (μέσα σὲ δύο χιλιετίαι) νὰ μᾶς ἐπηρεάζουν τόσο πολὺ σὲ ὅλες τὶς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς;

ΤΟ DNA ΚΑΙ ΤΟ ΥΠΟΣΥΝΕΙΔΗΤΟ. Ἡ μάθησις, δηλ. ἡ ἀπόκτησις γνώσεων γίνεται μὲ ❶ τὶς αἰσθήσεις (δράσι/ἀντίδρασι) καὶ ❷ μὲ τὸν λόγο (λειτουργία τοῦ νοῦ). Μαθαίνουμε ἢ μὲ φευγαλέα ἀντίληψη ἢ μὲ βαθειὰ (=ἐπίγνωσις). Πέραν τούτων ὑπάρχουν οἱ *ἐτοιμὲς γνώσεις* (ἐπιστημονικὲς κ.ἄ., ὑποθέσεις/θεωρίαι, καλοπροαίρετες μὲ δυνατότητα μεταβολῆς) καὶ τὰ *ιδεολογήματα* (=ἐπινοήσεις μιᾶς κυρίαρχης ὁμάδας

για ἐπιβολή της στους πολλούς). Αὐτὰ εἶναι ἄλογες ιδέες, ποὺ μὲ τὴν πίστη γίνονται εὐρέως ἀποδεκτές.

Παλαιότερα ἀποδεχόμεθα τὶς ἐπιρροές τους ἐπὶ σειρὰ γενεῶν καὶ τὶς ἐγγραφές στὸ ὁμαδικὸ ὑποσυνείδητο (C. Jung). Σήμερα ἀποδεικνύεται στὴν Βιολογία ἡ δυνατότητα ἐγγραφῆς ἢ διαγραφῆς μηνύματος/πληροφορίας στὸ DNA πρὸς **α** παραγωγὴ πρωτεϊνῶν (αὐξηση ὑπαρχουσῶν ἢ δημιουργία νέων) καὶ **β** βελτίωση λειτουργιῶν σώματος.

Ἀπὸ τὰ δισεκατομμύρια γονίδια τοῦ συνόλου τῶν χρωμοσωμάτων μας (γονιδίωμα) μικρὸ ποσοστὸ εἶναι ἐνεργό. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὰ ἐγκεφαλικά μας κύτταρα· ἐλάχιστα μετέχουν στὴν αἴσθηση/νόηση ὡς στοιχεῖα «κέντρων».

Οἱ ἐγγραφές/διαγραφές στὸ DNA γίνονται ἐργαστηριακὰ στὴν Βιολογία μὲ τὴν Γενετικὴ Μηχανικὴ. Γίνονται ὅμως –τώρα– πειράματα διαγραφῆς/ἐγγραφῆς στὸ γονιδίωμα μας μόνον μὲ τὸν Λόγον (βούληση + γνώση). Τὰ παραδείγματα ἀμπόλλα: Αὐτοϊασεις ἀκόμα καὶ «ἀνιάτων» νοσημάτων, ἔλεγχος αἰσθήσεως τοῦ πόνου (λ.χ. αὐτοτραυματισμοί, ἀνώδυνος τοκετός), διαγραφὴ φοβιῶν (λ.χ. ὑποφοβία). [Παλαιότερα τὸ ἔλεγαν πλύση ἐγκεφάλου.] Σημ.: Τὰ ζῶα δὲν ἔχουν δυνατότητα ἐπεμβάσεως, λόγῳ ἐλλείψεως λόγου, λειτουργοῦν δὲ μόνον μὲ τὸ ἐνστικτο (μόνιμες ἐγγραφές DNA).

Ἔτσι ὁ Ἕμφρων Ἀνθρωπος, ἀφοῦ ἀντιληφθῇ μὲ τὴν Ἐπίγνωση τὶς ἐπικίνδυνες γιὰ τὸ «ζῆν» του καὶ κυρίως γιὰ τὸ «εὔ ζῆν» ἐγγραφές τοῦ DNA του, μπορεῖ μὲ τὴν βούληση νὰ τὶς διαγράψῃ. Ἐπομένως καὶ δισχιλιετίς λέξεις μὲ ἀλλοιωμένο περιεχόμενο, ποὺ γράφτηκαν ἀπὸ θρησκεία, κρατικὴ ἐξουσία, «ἐπιστήμη» ὡς ιδεολογήματα, μποροῦν νὰ διαγραφοῦν ἢ νὰ ἀλλάξουν πρὸς τὴν ἀρχικὴ τους ἔννοια, ἀποκαθαιρόμενες ἀπὸ τὴν βρωμιὰ.

Παραδείγματα: **❶** Λέξι (λ.) «δημοκρατία» σημαίνει πλέον «κοινοβουλευτισμός»,⁶ ἥτοι «δικτατορία τοῦ κόμματος» καὶ δὴ τοῦ ἀρχηγοῦ. **❷** Λ. «φάρμακον» σημαίνει «μονόδρομος ὑγείας». **❸** Λ. «νόσος» < νῆ + ὄσιος < νῆ + *Fόσιος* = μὴ ἰσορροπημένος/μὴ κατὰ φύσιν. Τώρα ταυτίζεται μὲ τὸν «ἐξωγενῆ παράγοντα»⁷ (μικροβία κ.ἄ.). **❹** «Γένεσις» (κατασκευὴ τοῦ Σύμπαντος). Κάποιος πάτησε τὸ κουμπὶ καί... Big-Bang! **❺** «Ἐκκλησία» σημαίνει «ναός» καὶ «ἱερατεῖο/κλήρος», ἀντὶ τῆς «συνέλευσης πολιτῶν». Μέσα στὶς βρωμισμένες λέξεις εἶναι καὶ οἱ λ. «ψυχὴ» καὶ «πνεῦμα», ποὺ ταλανίζουν τὸν δημόσιο καὶ ιδιωτικὸ μας βίον. Ἀπὸ ποῦ προῆλθαν καὶ τί σημαίνουν;

Η ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΑ. **❶** *Πνεῦμα*: Προέρχεται ἀπὸ τὸ ρῆμα «πνέω», ποὺ σημαίνει «φυσῶ», «ἀναπνέω», ἐν τέλει «ζῶ». Πνεῦμα = φύσημα, ζωὴ → Γοτθ. *fnepan* → Γερμ. *wehen*. **❷** *Ψυχὴ* < ψύχω = πνοὴ («λύθη ψυχὴ τε μένος τε» = διελύθη ἡ πνοή του καὶ ἡ δύναμη = πέθανε), ἀλλὰ καὶ διάθεση, συναίσθημα, νοῦς/ἀντίληψη. Ἐπομένως οἱ δύο ἔννοιες σχεδὸν ταυτίζονται μὲ τὴν «ἀναπνοή» ὡς ἐνδειξὴ ζωῆς. Πῶς κατάντησαν στὴ σημερινὴ θολούρα;

Η ΑΡΧΑΙΑ ΕΝΝΟΙΑ. Ἐπειδὴ οἱ λέξεις «πνεῦμα» καὶ «ψυχὴ» ἐμφανίζονται συχνὰ στὴν ἀρχαιότητα, ἐπειδὴ ἡ Ἑλλ. Γραμματεία –παρ’ ὅλο ποὺ ἀπέμεινε μόνον τὸ 0,1%– διαθέτει ~ 1 ἑκατομμύριο σελίδες (!) καὶ οἱ συγγραφεῖς της εἶναι ~ 2.000, εἶναι δύσκολο νὰ

έντοπίσουμε τις πλέον ενδιαφέρουσες αναφορές τους. Θα βοηθηθούμε με τη στατιστική.

Α ΠΝΕΥΜΑ. Ἡ λέξη καὶ τὰ παράγωγά της ἀπαντᾶται ≈ 69.000 φορές! Ὅμως στὰ π.Χ. ἐλληνικά συγγράμματα ὑπάρχει μόνο 2.000 καὶ μάλιστα μετὰ τὸν 5ο αἰῶνα. Κυρίως σὲ ἰατροὺς (Ἱπποκράτης, 430, Ὀρειβάσιος, 300 π.χ.) καὶ φυσικοὺς (Θεόφραστος, 240). Ἔτσι οἱ Ὅμηρος, Ἡσίοδος καὶ Ἡράκλειτος τὴν ἀγνοοῦν, ἐνῶ ἀπὸ τοὺς φιλοσόφους οἱ κυρίως χρηστές της εἶναι ὁ Ἀριστοτέλης (720) καὶ ὁ Πλάτων (50 φορές).

Ἐξετάζοντας πολλὰς ἀναφορὰς τῆς λ. «πνεῦμα» διαπιστώνουμε, ὅτι ὅλες ἔχουν τὴν σημασία «πνοὴ ἀνέμου» ἢ «ἀναπνοή» π.χ. «πνεῦμα, κίνησις ἀέρος περὶ τὴν γῆν». (Πλατ. Ὅροι 4ii καὶ «πνευματώδης ὁ ἀήρ», Ἀριστοτ. Μετεωρ. 366.)

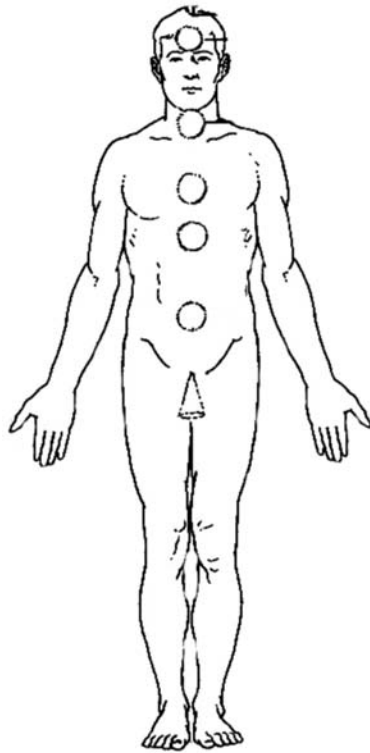
Σημ.: Καὶ οἱ μ.Χ. Ἕλληνες συγγραφεῖς, λ.χ. Γαληνὸς (1800 λ.), Πλούταρχος (330) δίδουν τὸ ἴδιον ὄνομα, πλὴν ὀλίγων ἐμφανῶν διορθώσεων τῶν καλογῆρων, ὅπως λ.χ. «Περικλέους... ἀειθαλὲς πνεῦμα καὶ ψυχὴν ἀγῆρων τῶν ἔργων ἐχόντων.» (Πλούτ. Περ. 13.) Πῶς φτάσαμε ἀπὸ μία καθαρὰ φυσικὴ ἐννοία στὸ σημερινὸ ἐξωπραγματικὸ ἰδεολόγημα;

Β ΨΥΧΗ. Καὶ αὐτὴ ἡ λέξη ἀπαντᾶται συχνὰ καὶ μάλιστα διπλάσια τῆς λ. «πνεῦμα» (113.000 φορές!) μαζὶ μὲ τὰ παράγωγά της, ποὺ εἶναι ἀάπειρα, π.χ. ἄ-ψυχος, δί-ψυχος, ευ-, κακι-, λιπο-, μεγαλο- κ.τ.λ. Ὅμως, ὅπως καὶ προηγουμένως, οἱ πρὸ Χριστοῦ ἀναφορὰς εἶναι μόνο 10%, ἥτοι 10.500. Ἀλλὰ ἐμφανίζονται νωρὶς, ἤδη ἀπὸ τὸν 8ο αἰῶνα στὸν Ὅμηρο (90) καὶ Ἡσίοδο (10). Τὸν 7ο αἰ. στοὺς «ἐπτὰ σοφοὺς», τὸν 6ο συνολικὰ 220 φορές, ἐξ ὧν 10 στὸν Ἡράκλειτο. Τὸν 5ο αἰ. παρουσιάζεται 3.150 φορές, κυρίως στοὺς Πλάτωνα (1270), Ἱπποκράτη (830), Δημόκριτο (86), Διογένη καὶ Ἐμπεδοκλή. Τὰ ἴδια καὶ τὸν 4ο αἰ., μὲ κύριους χρηστές τοὺς Ἀριστοτέλη (2.050), Θεόφραστο (350) Δημοσθένη καὶ Ἐπίκουρο (40).

Τὸν 3ο μειώνονται σὲ 1.050 μὲ τὸν στωϊκὸ Χρύσιππο νὰ τὴν ἀναφέρει 600 φορές. Τέλος τὸν 2ο 500 φορές καὶ τὸν 1ο αἰ. 2.700, σχεδὸν ὅλες ἀπὸ Ἰουδαίους π.χ. Φίλων.

[Ἀπὸ τίς ὑπόλοιπες 103.000 χρήσεις μ.Χ. τῆς λ. «ψυχὴ» ἐλάχιστες ἀνήκουν σὲ Ἕλληνες φιλοσόφους λ.χ. Πλούταρχο (1.520) καὶ ἰατροὺς (Γαληνὸς, 5.500). Οἱ λοιποὶ Χριστιανοί.]

Ὅπως ἀντιλαμβάνεσθε, ὁ τεράστιος ἀριθμὸς ἐδαφίων τῶν περιεχόντων τὴν λ. «ψυχὴ» καθιστᾷ ἀνέφικτὴ τὴν πλήρη διερεύνηση. Ὅμως ἀπὸ χαρακτηριστικὰ παραδείγματα τῶν ὡς ἄνω, διαφόρου νοοτροπίας, συγγραφέων θὰ φανῇ ἡ σημασία τῆς λ.

Φωτ. 2. Ἡ prāna θετικὴ/ἀρνητικὴ ἐνέργεια.

❶ **Ὅμηρος**: «σεῖ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν τανυήκει χαλκῶ» (=κι ἄφοῦ σοῦ πήρε τὴ ζωὴ μὲ κοφτερὸ κοντάρι) (Ω75A). ❷ **Ἡσίοδος**: «χρήματα γάρ, ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν» (=γιατὶ τὰ χρήματα εἶναι ἢ ζωὴ τῶν ψοφοδῶν ἀνθρώπων) (E+H.686).

❸ **Ἐπτα σοφοὶ** (Κλεόβουλος): «Εὖ τὸ σῶμα ἔχειν καὶ ψυχὴν» (=Νᾶχης καλὰ τὸ σῶμα καὶ συναίσθημα.) ❹ **Πυθαγόρας**: «ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν»⁸ (=στὸν, ποὺ μᾶς ἐμπιστεύθηκε (τὸ μυστικὸ) τῆς τετρακτύος). ❺ **Ἡράκλειτος**: «θυμῶ... ψυχῆς ὠνεῖται» (=ὁ θυμὸς τρέφεται ἀπὸ τῆ ζωῆ μας/αἰσθήματα) (85), «...καὶ βαρβάρους ψυχὰς ἐχόντων» (=ποὺ ἔχουν χυδαῖα αἰσθήματα/ζωή) (107), «καὶ ψυχὴν ὑγρὰν, ψυχρὰν, ξηρὰν»!

❻ **Ἱπποκράτης**: «ψυχὴ σύγκρισιν ἔχουσα (=ἀνακατεμένη μέ) πυρὸς καὶ ὕδατος (031.25), «αἱ γὰρ αἰσθήσεις τῆς ψυχῆς δι' ὅψιος καὶ ἀκοῆς αἰσθῆσαι» (031.35). ❼ **Δημόκριτος**: «ἡ ψυχὴ (=ἡ ζωὴ) διάγει μὴ ταρπτομένη φόβου ἢ πάθους (108), «ταυτὸν ψυχὴν καὶ νοῦν... κινεῖσθαι ὑπὸ τῆς ψυχῆς τὸ σῶμα» (=λόγος/αἰσθημα) (101.2). ❽ **Ἐπίκουρος**: «φθαρτὴν εἶναι τὴν ψυχὴν ἐπὶ τὰ πάθη... ὅτι ἡ ψυχὴ σῶμα ἐστὶ» (10.65), «τὴν τοῦ σώματος ὑγείαν καὶ τῆς ψυχῆς (=συν-αἰσθήματος) ἀταραξίαν» (12.128).

❾ **Διογένης**: «ἡ ψυχὴ (=ζωϊκὴ ἐνέργεια) ἄηρ θερμότερος μὲν τοῦ ἔξω, ἡδονὴ τῶν ζώων (=ἐχόντων ζωὴ). ⓫ **Δημοσθένης**: «πόλεως εἶναι τὴν ψυχὴν (=ζωτικὴ δύναμις) τοὺς νόμους, ὥσπερ τὸ σῶμα στερηθὲν ψυχῆς πίπτει» (Fr.13). ⓬ **Ἀριστοτέλης**: Τὸν ἄφησα τελευταῖον –πρὸ τοῦ Πλάτωνος– ἐπειδὴ τὸ «Περὶ ψυχῆς» του εἶναι τὸ μοναδικὸ (παρόμοιο ὁ «Φαίδων», Πλάτ.) ὁλοκληρωμένο ἔργο, ποὺ ἀπέμεινε ἀπὸ τὴν καταστροφή, παρ' ὅλο ποὺ γνωρίζουμε ἑκατοντάδες συγγραφεῖς, ποὺ ἔγραψαν σχετικὰ (Ἡρακλείδης, Θεμιστιος κ.ἄ.).

Ὁ Ἀριστ. προτείνει τὸν ὀρισμὸ τῆς ψυχῆς, ἀφοῦ προηγουμένως ἀναλύει τὴν ἔννοια τῆς οὐσίας (=ὑπαρξίς τοῦ ὄντως ὄντος): «ἡ ψυχὴ ἐστὶ ἐντελέχεια (=τελικὴ μορφή/ἐκφραση/κίνηση/ἐνέργεια), ἡ πρώτη (=βασικὴ) σώματος φυσικοῦ *δυναμει ζῶν* ἔχουσα, ὃ ἂν ᾗ (=καὶ νᾶναι) ὀργανικόν (!) (412.b) καὶ «οὐκ ἐστὶ ἡ ψυχὴ χωριστὴ τοῦ σώματος... ὃ δὲ ὕπνος τὸ ἔχειν (=δυναμικὴ ἐνέργεια) ἡ δὲ ἐγρήγορσις τὸ θεωρεῖν (=ἐνεργεῖν κινητικῶς) (413a). «Ψυχὴ ὥριστα *θρεπτικῶ, αἰσθητικῶ, διανοία, κινήσει* (=ἐκφράζεται μὲ ὀργανικὲς λειτουργίες, τίς αἰσθήσεις, τὴν διάνοια, τὴν συγκίνηση... (413.b), ἀφοῦ «τῶν δὲ ψυχῶν... ὑπὸ τῶν αἰσθήσεων (σύν) *κινῆσθαι*» (406.b).

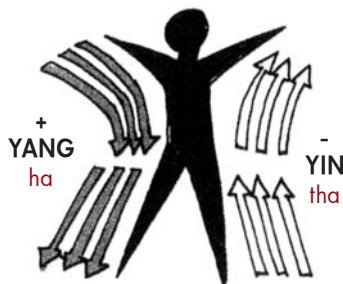
Ὁ Ἀριστ. λοιπὸν ξεκαθαρίζει τελεσίδικα ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι στοιχεῖο τοῦ σώματος (ἀνθρώπου) ὡς ἐνέργεια ζωϊκὴ, ποὺ ἐκφράζεται συν-κινήσιακά.

❿ **Πλάτων**: Στὸν διάλογό του «Φαίδων» ἢ «Περὶ Ψυχῆς», ὁ Πλ. προσπαθεῖ καὶ αὐτὸς νὰ τὴν καθορίσῃ: «(θεωροῦμεν) *τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγὴν*» (64.c.). Τί ἐννοεῖ ἄραγε μὲ τὴν διφορούμενη αὐτὴ φράση; Ἀπλῶς τὸν θάνατο/ἐξαφάνιση τῆς ζωτικῆς ἐνέργειας ἢ τὴν «ἀπολύτρωση» τῆς «θείας» ψυχῆς ἀπὸ τὸ «ρुπαρό» σῶμα; Ἡ πρώτη ἐξηγήση εἶναι ἡ ἑλληνικὴ ιδέα, ἡ δευτέρη τὸ χριστιανικὸ δόγμα. Εἶναι λοιπὸν ὁ Πλάτων «χριστιανὸς πρὸ Χριστοῦ» (!) ἢ ἡ πρότασις εἶναι «πειραγμένη» (=διορθωμένη) ἀπὸ «εὐσεβῆ» ἀντιγραφέα-καλόγερο,⁹ ὅπως πολλὰ σημεῖα τοῦ ἔργου του;

Ἄλλο παρόμοιο: «ἡ μὲν ψυχὴ τῷ θεῷ [ποιοί;] *τὸ δὲ σῶμα τῷ θνητῷ*». [Σημ. 1: Οἱ (δὴθεν) ιδέες αὐτὲς τοῦ Πλ. φαίνεται νὰ ἐνισχύουν τὴν περιφνημὴ ἐτυμολογία τῆς λ. «ψυχή» στὸν «Κρατύλο» του (400 c): «σῶμα γὰρ σῆμα (=τάφος!) *τινὲς φασὶν* (δλδ. οἱ

Σχ. 1. Σπείρες καὶ μαϊάνδροι.

Σχ. 3. Τὸ chi (yang + yin).

Σχ. 2. Καρδιές/αἰδοῖα [κόσμημα].

Σχ. 4. Prāna (ha + tha).

Ὁρφικοί) αὐτὸ εἶναι τῆς ψυχῆς ὡς τεθαμμένην ἐν τῷ νῦν παρόντι» (στὴν παρούσα ζωή)... δεσμοπηριον εἰκόνα (=μοιάζει μὲ φυλακή). Δὲν εἶναι ἔτσι! Ὁ Σωκράτης φανερὰ εἰρωνεύεται τοὺς Ὁρφικοὺς «μῦστες» μὲ αὐτὸ τὸ λογοπαίγνιο, ὅπως λίγο πρὶν κοροῖδεύει «χοντρά» τὸν ψευδο-σοφιστὴ Εὐθύφρονα, ὅτι δῆθεν ἡ λ. «θεῖον» καὶ «θεός» προέρχεται ἀπὸ τὸ «φυσέχει»=φύσιν ὀχεῖ καὶ ἔχει! [Σημ. 2: Μόνο στὸν Πλάτωνα (περιέργως) οἱ λέξεις «θεῖον» καὶ «θεός» ἐμφανίζονται ὑπερβολικὰ συχνά: «θεῖον» = 370 καὶ «θεός» (=ὁ μοναδικός) = 530. Διόρθωσις;]

Ἄς δοῦμε ὅμως καὶ τὸν διαφορετικὸ Πλάτωνα: «ψυχὴ παντὸς ἀνθρώπου... ἅμα τε αἰσθῆναι ἢ λυπηθεῖναι σφόδρα» (!) (83.c.). Ἐδὼ μιλάει καθαρὰ γιὰ συγκινησιακὴ φόρτιση. Ποιὸς εἶναι ὁ πραγματικὸς Πλάτων;

Συμπέρασμα: Οἱ φιλόσοφοι ὅλοι, παρὰ τὶς διαφορὲς στὴ διατύπωση, συμφωνοῦσαν ὡς πρὸς τὴν ἔννοια τῶν λέξεων «πνεῦμα»=πνοὴ ἀνέμου καὶ «ψυχή»=(συν)-κίνηση ἢ συν-αἰσθημα, ἀλλὰ καὶ ζωϊκὴ ἐνέργεια (ζωή), ποὺ ταυτίζεται μὲ τὸ ka τῶν Αἰγυπτίων, τὸ chi τῶν Κινέζων (Σχ. 3), τὸ ha (prāna) τῶν Ἰνδῶν (Σχ. 4 + Φωτ. 2.). [Σημ. 1: Οἱ λέξεις ka/yang/ha, προέρχονται ἀπὸ τὸν ἐλληνικὸ ἐπικὸ τύπο «καγ γᾶ»=κατὰ γῆς=ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω! «Ἐρως» (=ἐνέργεια)... εἰσιν (=ὄρμη) ἐπ' ἀνθρώποις σπέρμα φέρον καγ γῆς» (!) Θεόγνις, ἐπ. 2.1277.] [Σημ. 3: Ὅλα τὰ σύμβολα (Σχ. 3) προέρχονται ἀπὸ τὸ κηρύκειον Ἑρμοῦ, τὶς σπείρες, μαϊάνδρους (Σχ. 1) καὶ τὶς καρδιές/αἰδοῖα τῶν μυκηναϊκῶν περιδεραίων (Σχ. 2).]

Η ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ-ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΝΝΟΙΑ: Ἡ παραφθορὰ τῶν ἐννοιῶν «πνεῦμα», «ψυχή» εἶναι φανερή. Ὅλοι ἔχουμε μέσα μας ἐμφυτευμένο τὸ νέο νόημά τους. Πνεῦμα = κάτι ἄυλο, πάνω ἀπὸ τὸν νοῦ καὶ ψυχὴ = ἡ ἄυλη «ἀνώτερη» ὑπαρξὴ μας, ποὺ πάει στὸν παραδείσιο μετὰ θάνατον.

Τὰ λεξικά¹⁰: Πνεῦμα: ἡ ψυχικὴ καὶ ἠθικὴ ὑπόσταση σὲ ἀντίθεση πρὸς σάρκα, ὕλη
 ἢ ὅ,τι ἄυλο καὶ μὴ ἀντιληπτὸ ἀπὸ τῆς αἰσθήσεως (!) Ψυχὴ: ἄυλη οὐσία, ποὺ ἐνωμένη μὲ τὸ σῶμα ἀποτελεῖ τὸ κύριο στοιχεῖο τῆς ζωῆς.

Οἱ ὡς ἄνω σημασίες καθιερώθηκαν ἀπὸ τὸν Ἑξουσιασμό βάσει τῶν «ιερῶν βιβλίων» Παλ. + Καιν. Διαθήκη.

❶ **ΠΝΕΥΜΑ** Ⓢ **Π.Δ.** (380 φορές), Γέν. 1.2: «Πνεῦμα θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος.», 41.88: «ἄνθρωπον ὃν ἔχει πνεῦμα ἐν αὐτῷ», Ἑξοδ. 31: «Ἐλάλησεν Κύριος... ἐνέπλησα (=γέμισα) αὐτὸν πνεῦμα θεῖον σοφίας.», Ἀρ. 24: «καὶ ἐγένετο πνεῦμα θεοῦ ἐναντίον» (ἢ «Κυρίου»), Ψαλμ. 30.6 + Κ.Δ.: «Εἰς χεῖρας σου παραθήσομαι τὸ πνεῦμα μου» (!) Καὶ Ὡδαὶ 8.86: «ἐὐλογεῖτε πνεύματα καὶ ψυχὰί, δοῦλοι Κυρίου τὸν Κύριον» (!)

❷ **Κ.Δ.** (400) Ματθ. 1.18: «Μαρία... ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκ πνεύματος ἁγίου.», 5.3: «Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι.», 28.19: «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς υἱοῦ καὶ ἁγίου πνεύματος», Ἰω. 4.24: «Πνεῦμα ὁ θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι.», Λουκ. 4.18: «πνεῦμα δαμιονίου ἀκάθαρτον», Πράξ. 7.59: «Κύριε Ἰησοῦ δέξαι τὸ πνεῦμα μου.», Παῦλ. Κορ.: «Τὸ ψυχικὸν καὶ ἔπειτα (=ἀνώτερο) τὸ πνευματικόν.»

❸ **ΨΥΧΗ** Ⓢ **Π.Δ.** (1000) Γέν. 2.7: «Καὶ ἔπλασεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἐνεφύτευσεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσα.», Ἑκ. 1.5: «ἦσαν πᾶσαι αἱ ψυχὰί (=ἀπόγονοι) ἐξ Ἰακώβ», Λεβ. 11.44: «οὐ μιάνετε τὰς ψυχὰς ὑμῶν... ταπεινώσατε ταύτας», Δευτ. 10.12: «Καὶ λατρεύειν Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου...», Ψαλμ. 15.10: «Ὅτι οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχὴν μου εἰς Ἀδην.»

❹ **Κ.Δ.** (115) Ματθ. 10.28: «φοβεῖσθε μᾶλλον (=πολύ) τὸν δυνάμενον καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀπολέσαι ἐν γενένη (=κόλαση!», Παῦλ. Θεσσ. Α 5.23: «ὁ Θεός.. καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀμέμπως ἐν τῇ Παρουσίᾳ τοῦ Χριστοῦ τηρηθεῖ (θὰ σᾶς διατηρήσῃ!», Ἰακ. 1.21: «δέξασθε τὸν ἐμφυτ(ευμέν)ον λόγον τὸν δυνάμενον σώσαι τὰς ψυχὰς ὑμῶν», Πέτρ. 1.9: «τέλος (=ἀποτέλεσμα) τῆς πίστεως ὑμῶν, σωτηρίαν ψυχῆς.»

Ἐδῶ ἐμφαίνεται ἡ ἐξέλιξη τῶν δύο λέξεων ἀπὸ τὴν ἑλλ. κοσμοθέαση ἕως τὴν ἔβραιοχριστιανικὴ νοοτροπία. Ἀπὸ τὸ ξεκάθαρο φυσικὸ νόημα: «πνεῦμα»=ἀέρας καὶ «ψυχὴ»=συγκίνηση/αἴσθημα-ἐνέργεια/ζωή, μετατρέπονται σὲ ἀφύσικα ἐργαλεῖα ἀποπροσανατολισμοῦ μας ἀπὸ τὸ «εὖ ζῆν» στὸ τρομῶδες «ζῆν».

Ἐξέλιξη ὑπάρχει ἀκόμα καὶ μεταξὺ Παλαιᾶς καὶ Κ. Διαθήκης. Ἔτσι ἡ λ. «πνεῦμα» ξεκινᾷ ὡς ἐνέργεια θεϊκὴ, ἐκτρέπεται στὴν Κ.Δ. σὲ «θεῖον δῶρον» διδόμενον, ἀνώτερο τῆς ψυχῆς. Καὶ ἡ «ψυχὴ» ἀπὸ «πνοὴ ζωῆς» ἢ «ἄτομο» φθάνει νὰ σημαίνει στὴν Κ.Δ. «ἄυλη οὐσία, ποὺ μετὰ θάνατον πρέπει νὰ (δια)σωθῇ».

ΤΡΑΓΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ. Τὸ ἰδεολόγημα λοιπὸν τῆς ἐμφύτευσης ἀπὸ κάποιον ἐξωσυμπαντικὸ Θεὸ (Γιαχβέ=Κύριος=Ἀλλάχ=Βράχμα) μιᾶς θεϊκῆς οὐσίας σὲ χαρισματικούς ἀνθρώπους τοῦ πνεύματος (ἢ «πονηροῦ» ἀπὸ τὸν Διάβολο<Ἐβρ. Satan) καὶ μιᾶς ἄλλης ὑπόστασης τῆς «ψυχῆς» μέσα σὲ ἓνα «ἀκάθαρτον» σῶμα-φυλακὴ («Τὰ ἔργα σαρκὸς ἀκαθαρσία», Γαλάτ.) δημιουργεῖ ὅλην αὐτὴ τὴν ἀπαξία τῆς ζωῆς στὶς μ.Χ. θρησκευτικὲς κοινότητες.

Ἀποτέλεσμα τῆς πλήρους ἀποδοχῆς ὑπαρξῆς φανταστικῶν «οὐσιῶν» (μὴ ὄν) εἶναι τὸ ξεστράτισμα τοῦ νοῦ-λόγου ἀπὸ τὴ στόχευση τοῦ «ἀληθοῦς» στὸ ἄ-λογο/ἄ-φύσι-κο. Ἔτσι ἀπὸ τὸ πνεῦμα/ψυχὴ ἐφευρέθησαν ὅροι, γενικῶς καὶ ἀσυζητητὶ παραδεκτοὶ ὅπως: «ἀπόκοσμος-μεταφυσικός-ἄ-φύσικος-ὑπερφύση-παρὰ φύσιν-ὑπεραισθητός-ὑπερ-πέραν (!) -ὑπερούσιος». Ἐπίσης «ἰδεαλισμός-ἐσωτερισμός (!) -ψυχισμός-μεταφυσική-παραψυχολογία-ἀποκρυφισμός-μυστικισμός-ἀνατολισμός» κ.ἄ.

Ἀπὸ αὐτοὺς ὁρμῶνται οἱ ὑποπτοι καὶ ὀμιχλῶδεις ὁρισμοί, ὅπως λ.χ. «ἀλληγορία», «συμβολισμός», «παραβολή», «μεταφορικῶς» (ὁμιλεῖν). Καὶ τὰ ἐπίθετα «μυστηριώ-δες, αἰνιγματικὸ, ἀκατανόητο, σιβυλλικόν, παράλογο, παράδοξο» κ.ἄ. Καὶ βέβαια οἱ ἐπιστήμες (;) «Θεολογία» [σημ.: ἡ λέξις π.Χ. δὲν ὑπάρχει, οἱ δὲ μεταγενέστεροι χαρ-ακτηρισμοὶ γιὰ Πλάτωνα, Ἡσίοδο σημαίνουν «μυθολόγοι»], Θεοσοφία, Ψυχιατρικὴ, Ψυχολογία ἐξ ὧν καὶ ἑκατοντάδες λ. σύνθετες: εὐ-ψυχία, ψυχογενής.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ. Ἀντὶ ἡ ἀνθρωπότητα νὰ ἔχῃ τὴν ἐλληνικὴ νοοτροπία («τρόπος»), ποὺ στηρίζεται στὴν τετρακτύν⁸ «ἦθος, τέχνη, Ἐπιστήμη, Φιλοσοφία», στὸν διάλογο, τὴ συζήτηση, στὸ ἐπιχείρημα («τεκμήριον»), λειτουργεῖ μὲ τὴν «πίστη, τοὺς πνευματικούς ταγόνες τοῦ ἔθνους καὶ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς». Ἔτσι ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος δὲν εἶναι πλέον πραγματικὰ δημιουργικὸς (ὅπως ὁ ἀρχαῖος Ἕλληνας) μὴ ἔχων Λόγον, ἀφοῦ συνθλίβεται ἀπὸ τὰ ἰδεολογήματα λ.χ. «Πνεῦμα, ψυχὴ» τοῦ Ἐξουσιασμοῦ καὶ τῶν θρησκείων τῆς ἐρήμου (καὶ ἐρημώσεως).

Ἄς ξεφύγουμε ἀπὸ τὴ θολούρα, ἃς ἀποκαθάρσουμε τὶς λέξεις, ποὺ μᾶς βρώμισαν. Ἄς ξεκινήσουμε λ.χ. χρησιμοποιοῦντας τὴν τετρακτὺν «σῶμα, συγκίνηση, νοῦς, ἐπίγνωση» ἀντὶ τῆς τριάδος «σῶμα, ψυχὴ, πνεῦμα». Καὶ παραλλάσσοντας τὸ ρητό, λέγω: «ἀρχὴ σοφίας ὀνομάτων κάθαρσις».

Βιβλιογραφία

1. Εὐ. Κοφινιώτης, «Λεξικὸν Ὀμηρικόν».
2. Κ. Καρμιράντζος, «Ἐκφράσεις ἀρχαῖες στὴ Νεοελληνικὴ», «Δ», τ. 207.
3. Μ. Μαρμανέας, «Διατρέβλωση ἐλληνικῶν ἐννοιῶν ἀπὸ τὸν Χριστιανισμό», «Δ», τ. 205.
4. Κ. Καρμιράντζος, «ἦθος Ἑλλήνων», «Δ», τ. 242.
5. Κ. Καρμιράντζος, «Ἀνώδυνος τοκετός», «Δ», τ. 249.
6. Κ. Καρμιράντζος, «Δημοκρατία καὶ Κοινοβουλευτισμός», «Δ», τ. 257.
7. Κ. Καρμιράντζος, «Ὁ λέμφος καὶ τὸ σφρίγος», «Δ», τ. 262.
8. Κ. Καρμιράντζος, «Τετρακτὺς», «Δ», τ. 239.
9. Κ. Καρμιράντζος, «Ἄριστοτ. + λαθροχειρία», «Δ», τ. 280.
10. «Ἑλληνικὸ Λεξικόν», Τεγόπουλου.

Κωστής Καρμιράντζος
Ἀρχιτέκτων Ε.Μ.Π.

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΣΠΗΛΑΙΟΥ

Ὁ πιὸ γνωστὸ ἴσως κομμάτι –καὶ τὸ πιὸ πολυφημισμένο– τῆς φιλοσοφικῆς παρακαταθήκης τοῦ Πλάτωνα βρίσκεται στὸ ἕβδομο κεφάλαιο τῆς «Πολιτείας» του, τὸ ὁποῖο ἔργο ὀνομάζεται καὶ «Περὶ δικαίου πολιτικὸς (λόγος)». Στὴ νεώτερη βιβλιογραφία/γραμματεία καὶ χάριν συντομίας τὸ κομμάτι τοῦτο ἐπικράτησε νὰ ὀνομάζεται «Ὁ Μῦθος τοῦ Σπηλαίου», τὸ ὁποῖο σωστότερα θὰ ἔπρεπε νὰ λέγεται «Ἡ ἀλληγορία τοῦ Σπηλαίου».

Ὁ Πλάτων παροτρύνει τὸν ἀναγνώστη τοῦ βιβλίου Ζ΄ τῆς Πολιτείας του, νὰ φανταστῇ ἓνα μεγάλο σπήλαιο, τὸ ὁποῖο συνδέεται μὲ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμον μ' ἓνα μακρὸν διάδρομο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ μέσα στὸ σπήλαιο οὔτε μία ἡλιαχτίδα φωτός. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκοτεινὸ σπήλαιο ὑπάρχει μία μεγάλη σειρὰ ἀνθρώπων –οἱ φυλακισμένοι– οἱ ὁποῖοι εἶναι γυρισμένοι πρὸς τὸν ἀπέναντί τους τοῖχο καὶ δὲν μποροῦν νὰ δοῦν πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ σπηλαίου. Ἐπιπλέον ὅλοι τους εἶναι ἀλυσσοδεμένοι, ἔτσι ποὺ δὲν μποροῦν νὰ κοιτάξουν οὔτε δεξιὰ, οὔτε ἀριστερὰ ἀλλὰ οὔτε καὶ πίσω τους. Στ' ἀλήθεια δὲν μποροῦν νὰ δοῦν οὔτε καὶ τοὺς ἑαυτούς τους. Βλέπουν μόνο τὸν τοῖχο μπροστά τους. Σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση βρίσκονται ὅλη τους τὴ ζωὴ καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο ποὺ γνωρίζουν καὶ τίποτε ἄλλο.

Μέσα στὸ σπήλαιο καὶ πίσω τους ὑπάρχει μία ἀναμμένη λαμπερὴ φωτιά. Ὅ,τι γίνεται πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη τους ἀναπαρίσταται ἐν εἵδει σκιᾶς στὸν ἀπέναντι τοῖχο. Βλέπουν σκιὲς ἀνθρώπων νὰ πηγαινοέρχονται καὶ οἱ φωνές τους φτάνουν ὥς ἡχὼ στὰ αὐτιά τῶν ἀλυσσοδεμένων. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ διαβαίνουν μεταφέροντας πράγματα στὰ κεφάλια τους. Εἶναι πράγματι μιὰ καταπληκτικὴ εἰκόνα δοσμένη μὲ μία πολὺ δυνατὴ καὶ δημιουργικὴ φαντασία.

Ἔρχεται ὁ Πλάτων μετὰ καὶ συμπληρώνει: Ἡ μοναδικὴ ἐμπειρία, ποὺ βιώνουν καθ' ὅλη τὴν διάρκειά τῆς ζωῆς τους οἱ φυλακισμένοι αὐτοὶ ἄνθρωποι, εἶναι οἱ σκιὲς τοῦ σπηλαίου καὶ ἡ ἡχὼ τῶν φωνῶν. Αὐτὰ τὰ δύο εἶναι ἡ δική τους πραγματικότητα, ὅλη ἡ ζωὴ τους. Ἐὰν ὅμως κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀλυσσοδε-

μένους σπάση τις άλυσίδες του καί, άφοϋ άνέβη άπό τὸ σπήλαιο στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, δὴ τὰ πράγματα κάτω άπό τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, τότε θά καταλάβῃ τὴν πλάνη στὴν ὁποία ζοῦσε ὅσο ἦταν κάτω στοῦ σπήλαιο άλυσσοδεμένος. Θά άντιληφθῇ ἐπίσης ὅτι οἱ συνάνθρωποί του, οἱ ὁποῖοι βρίσκονται ἀκόμη άλυσσοδεμένοι στοῦ σπήλαιο, ζοῦν βυθισμένοι μέσα στὶς παραισθήσεις τους ἀλλὰ καὶ στὶς ψευδαισθήσεις τους. Ἐάν γύριζε πίσω στοῦ σπήλαιο, τὸ σκότος θά τὸν τύφλωνε καὶ πάλι καὶ ὅ,τι θά ἔλεγε στοὺς φυλακισμένους γιὰ τὶς ἐμπειρίες του κάτω άπό τὸ φῶς τοῦ ἡλίου θά ἦταν ἀκατανόητο, γιὰτὶ αὐτοὶ οἱ φυλακισμένοι γνωρίζουν μόνο τὴν γλῶσσα τῶν σκιῶν καὶ τῆς ἡχοῦς, ὅπως περιγράφηκε παραπάνω. Οὔτε κἂν θά ἤθελαν νὰ τὸν ἀκούσουν.

Γιὰ νὰ καταλάβουμε τὴν ἀλληγορία αὐτὴ τοῦ σπηλαίου, πρῶτα πρέπει νὰ δοῦμε ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε φυλακισμένοι μέσα στὰ σώματά μας. Ἔχουμε ὡς συντροφιά τοὺς ἄλλους συνανθρώπους μας καὶ ὅλοι μας εἴμαστε ἀνίκανοι νὰ διακρίνουμε τοὺς ἑαυτούς μας. Κατὰ τὸν Πλάτωνα ὁ ἀπελευθερωμένος δεσμώτης άπό τὸ σκοτεινὸ σπήλαιο εἶναι ὁ φιλόσοφος, ὁ ὁποῖος εἶναι σὲ θέση νὰ συλλάβῃ τὰ πραγματικὰ ὄντα καὶ τὶς ιδέες καὶ ὅχι μόνο τὰ εἶδωλα, ποὺ βλέπουμε μέσα στοῦ σπήλαιο. Οἱ ἄνθρωποι στοῦ σπήλαιο ζοῦν –χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζουν– μέσα στοῦ ψεῦδος καὶ στὴν αὐταπάτη. Οἱ άλυσίδες συμβολίζουν τὶς αἰσθήσεις μας, μὲ τὶς ὁποῖες ὑποχρεωνόμαστε νὰ ἀντιλαμβανώμαστε μόνο τὰ ἀντίγραφα καὶ τὰ ἀπατηλὰ εἶδωλα τῶν πραγματικῶν ὄντων.

Γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὴν ἀλήθεια –σύμφωνα μὲ τὸν Πλάτωνα– πρέπει νὰ ἀπαλλαγοῦμε άπό τὴν ἐπιρροὴ τῶν αἰσθήσεών μας καὶ νὰ βασιστοῦμε μόνο στὶς ἀποδείξεις, ποὺ μᾶς προσφέρει ὁ νοῦς ἢ ὁ λόγος. _

Σημείωση: Ἡ ἀλληγορία τοῦ μύθου τοῦ σπηλαίου διδάσκεται σ' ὅλα τὰ Λύκεια τῆς Πολιτείας τῆς Βικτώριας τῆς Αὐστραλίας ὡς ἡ πρώτη φιλοσοφικὴ προσέγγιση στοῦ ἔργου τοῦ Πλάτωνα. Ὁ σκοπὸς τοῦ μαθήματος τῆς Φιλοσοφίας στὰ Λύκεια εἶναι νὰ ἀφυπνίσῃ τοὺς μαθητές, στοῦ πῶς νὰ ἀπαλλαγοῦν άπ' ὅλα τὰ δόγματα, ποὺ φυλακίζουν τοὺς ἀνθρώπους σὰν τοὺς τροφίμους τοῦ μύθου τοῦ σπηλαίου. Ἡ ἀλληγορία τοῦ μύθου τούτου στὴ ζωὴ μας ἀναφέρεται στὴ ζωὴ τόσο στὴν ἐποχὴ τοῦ Πλάτωνα ὅσο καὶ στὴ δικὴ μας σήμερα.

Θωμᾶς Ἡλιόπουλος

Η «ΑΓΑΠΗ»... ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

Ἡ Μονὴ Καισαριανῆς καὶ ἡ σχιζοφρένεια
τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ ἰδεολογήματος

πὸ τοὺς κλασικούς, τοῦλάχιστον, χρόνους μέχρι καὶ τοὺς βυζαντινοὺς ἡ ἱστορία τοῦ Ὑμηττοῦ συνδεόταν μὲ τὴν θρησκευτικὴ λατρεία. Στὰ διάσπαρτα στῆς πλαγιὲς τοῦ βουνοῦ βυζαντινὰ μοναστήρια ὑπάρχουν ἐντοιχισμένα μάρμαρα ἀπὸ ἀνάγλυφα κι ἐπιτύμβιες στήλες, κομμάτια ἀπὸ κίονες, κιονόκρανα, ἀγάλματα καὶ βάθρα, ἐνῶ στὰ θεμέλιά τους διακρίνονται τὰ ἀπομεινάρια τῶν ἀρχαίων ναῶν, ποὺ γκρέμισαν οἱ χριστιανοὶ καταπατητές. Ἡ μονὴ Καισαριανῆς ἀποτελεῖ ἓνα χαρακτηριστικὸ παράδειγμα.

Τὸ μεγάλο πλῆθος τῶν ἀρχαιολογικῶν εὐρημάτων στὸ χῶρο τῆς μονῆς (ὠρισμένα ἐξ αὐτῶν φαίνονται στῆς δημοσιευόμενης φωτογραφίης) καταδεικνύουν ὅτι τὸ προϋπάρχον ἱερὸ ἦταν ἀφιερωμένο στὴ θεὰ Δήμητρα. Ὁ πιθανὸς χρόνος κατεδάφισής του εἶναι ὁ στ' αἰῶνας μ.Χ., ὅταν κτίστηκε ἡ πρώτη ἐκκλησία.

Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Ἀρχάδιος διέταξε τὸ περίφημο «ἐς ἔδαφος φέρειν» καὶ γιὰ πολλοὺς αἰῶνες μετὰ γίνονταν συστηματικὲς καταστροφὲς ὅλων τῶν ἐλληνικῶν μνημείων. Τὰ ἐλληνικὰ γλυπτὰ οἱ χριστιανοὶ τὰ ἔσπαζαν ἢ τὰ «ἐκχριστιάνιζαν» λαξεύοντας σταυροὺς ἀνάμεσα στὰ παριστανώμενα φυτά, στὰ ζῶα ἢ στοὺς ἀνθρώπους. Ναοὺς, βιβλιοθήκες, ἀρχαῖα κτήρια τὰ ἔκαψαν καὶ τὰ ἰσοπέδωσαν· ὁλόκληρες πόλεις ἔχασαν τὸ χρῶμα καὶ τὴν ταυτότητα

Στὴν ἐναντι ἀριστερὰ σελίδα: Ἡ εἰκόνα τῆς καταστροφῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς στὴ Μονὴ Καισαριανῆς: Πλῆθος σπασμένων μαρμάρων ἀπὸ τὸν κατεδαφισθέντα ἀρχαῖο ἐλληνικὸ ναὸ βρίσκονται ἀτάκτως πεταμένα στὸν περιβάλλοντα χῶρο, ἐνῶ ἄλλα ἔχουν ἐνσωματωθῇ στὴ δόμηση τοῦ χριστιανικοῦ ναοῦ (σημειώνονται μὲ κόκκινα βέλη). Παρατηρήστε στὴν κάτω δεξιὰ φωτογραφία τὴν ἄσχημη καὶ μὲ τὴ χρῆση πολλῆς λάσπης συναρμογὴ τῶν μικρῶν λίθων τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῖχου τοῦ κυρίως ναοῦ (γαλάζιος κύκλος). Ἡ κατασκευὴ τοῦ τρούλου εἶναι πολὺ καλύτερη, διότι χρησιμοποιήθηκαν οἱ ὑπάρχοντες μεγάλοι καὶ τετραγωνισμένοι λίθοι τοῦ ἀρχαίου ναοῦ (πράσινος κύκλος). Ἡ ἀμέσως ἀπὸ πάνω φωτογραφία εἶναι ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ναοῦ, ὅπου τοὺς ἀρχαίους κίονες δὲν τὸν πείραξαν, καθ' ὅτι δὲν εἶχαν τῆς τεχνικῆς δυνατότητας νὰ σπρίξουν τὴ στέγη καὶ τὸν τρούλο. Αὐτοὺς εἶναι ὁ λόγος, ποὺ πολλοὶ παλαιοὶ χριστιανικοὶ ναοὶ ἔχουν κίονες μέσα· εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ναοὺς ποὺ γκρέμισαν. Τοὺς κίονες τοὺς ἔχουν κρατήσει γιὰ τεχνικοὺς λόγους κι ὄχι διότι ἀγαποῦσαν τὴν ἀρχαιοελληνικὴ Ἀρχιτεκτονική, ὅπως διατείνονται οἱ ἑλληνορθόδοξοι. Στὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ Ἀρχιτεκτονικὴ ὑπῆρχαν εὐθύγραμμα τρίγωνα κι ἀετώματα, ὄχι καμπύλες καὶ τρούλοι.

τους κι απέκτησαν άλλη –τὴν βυζαντινή. (Βλέπετε ἄρθρα γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη, «Δ», τ. 272-273 καὶ γιὰ τὴν Βέροια, «Δ», τ. 275.)

Κηρύχθηκε τὸ μίσος γιὰ κάθε τι ἑλληνικό. Ὅμως, ἡ ἐπίσημη προπαγάνδα τοῦ κράτους ποὺ ζοῦμε διδάσκει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Στὴ σελίδα 9 τοῦ βιβλίου, ποὺ ἐξέδωσε τὸ 2001 τὸ Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ, μὲ τίτλο: «Στὰ Ἴχνη τῆς Βυζαντινῆς Ἀθήνας», διαβάζουμε ὅτι, σύμφωνα μὲ τὸν ἀκαδημαϊκὸ Γ. Χατζηδάκι: «ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν ἀρχαιότητα πιστοποιεῖται μὲ τὴ χρήση ὑλικοῦ ἀπὸ παλαιότερα κτήρια»! Ἀπίστευτη δήλωση, ἐξαιρετικά βολικὴ ὅμως γιὰ τὴν προπαγάνδα τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ ιδεολογήματος. Ἄν κατεδαφίσω δηλαδὴ τὸ σπίτι σας καὶ χρησιμοποιήσω τὰ ὑλικά τῆς κατεδάφισης, γιὰ νὰ κτίσω μ' αὐτὰ στὸν ἴδιο χώρο ἕνα δικό μου, αὐτὸ –σύμφωνα μὲ τὸ Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ καὶ τοὺς ἑλληνοχριστιανούς– σημαίνει ὅτι ἐγὼ ἀγαποῦσα τὸ σπίτι σας.

«Εναπόκειται στὴν εὐαισθησία ὅλων μας νὰ διατηρήσουμε τὰ μνημεῖα αὐτὰ (τὰ βυζαντινὰ μοναστήρια τοῦ Ὑμηττοῦ) ὡς μέρος τῆς πολιτιστικῆς μας κληρονομίας, γιὰ νὰ μᾶς θυμίζουν τὴ μακραίωνη ἱστορία αὐτοῦ τοῦ τόπου, μάρτυρες ἐνὸς πολιτισμοῦ, ποὺ σιωπηλὰ διατηρήθηκε μέχρι τὶς μέρες μας.» Αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα, ποὺ εἶναι γραμμένο σὲ μία ἀπὸ τὶς πολλὲς ἀφιερωμένες στὶς μονὲς τοῦ Ὑμηττοῦ ἱστοσελίδες, καταδεικνύει τὸν τέλειο ἀποπροσανατολισμὸ καὶ τὴ σύγχυση, ποὺ ἔχει ἐπιφέρει στοὺς ἐγκεφάλους τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων ἡ συστηματικὴ κι ἐπὶ αἰῶνες ἐπίσημη ὑποστήριξη καὶ προώθηση τῶν σκοπίμων λαθῶν, τῶν παραποιήσεων καὶ τῶν διαστρεβλώσεων τῆς ἱστορίας τῶν ἑλληνορθόδοξων προπαγανδιστῶν.

Ἡ μονὴ Καισαριανῆς, ποὺ δὲν λειτουργεῖ στὶς μέρες μας, ἔχει ἀνακηρυχθῆ διατηρητέο χριστιανικὸ μνημεῖο καὶ τελεῖ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς «Ἐφορίας Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων». Σὲ πολλὲς περιπτώσεις χρηματοδοτοῦνται προγράμματα ἀναστήλωσης – ἀποκατάστασης τῶν φθορῶν τῶν βυζαντινῶν ναῶν καὶ μοναστηριῶν, ὅπως γιὰ παραδειγμα τῆς μονῆς Δαφνίου ἢ τῆς Ἀχειροποιήτου Θεσσαλονίκης· καὶ στὶς δύο περιπτώσεις κάτω ἀπὸ τὰ βυζαντινὰ κτίσματα ὑπάρχουν ἀρχαῖοι ἑλληνικοὶ ναοί, τοὺς ὁποίους προτιμοῦν θαμμένους.

Παράδοσή μας δὲν εἶναι τὰ ἄτεχνα κατασκευάσματα τῶν ἀμόρφωτων καὶ φανατικῶν βυζαντινῶν καὶ τῶν ἄλλων ὁπαδῶν τῆς θρησκείας τῶν κατακτητῶν. Παράδοσή μας εἶναι οἱ ἀρχαῖοι ἑλληνικοὶ ναοί, τὰ ἀρχαῖα θέατρα, τὰ στάδια, τὰ βουλευτήρια, οἱ σχολές, αὐτὰ δηλαδὴ ποὺ μὲ μανία κατέστρεψαν οἱ κάθε εἶδους διαχρονικοὶ Ἀλάριχοι.

Ὅταν αὐτὸ γίνῃ συνείδηση τοῦ ἀποπροσανατολισμένου ἑλληνικοῦ λαοῦ –καὶ πρὸς τὰ ἐκεῖ πρέπει νὰ ἐπικεντρωθοῦν οἱ προσπάθειες τῆς ὑγιοῦς (μὴ ἐξαρημένης ἀπὸ ἐξουσιαστικὰ χριστιανικὰ κέντρα) πνευματικῆς ἡγεσίας τοῦ τόπου–, τότε θὰ μπορέσῃ νὰ ἀναπτυχθῇ ἡ πολιτικὴ βούληση, ἡ ὁποία θὰ ὀδηγήσῃ τὸ Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ στὴν ἀπόφαση γιὰ:

- τὴν ἀπομάκρυνση ἀπὸ τοὺς ἀρχαιολογικοὺς καὶ τοὺς γύρω χώρους ὅλων τῶν μεταγενέστερων βυζαντινῶν κτισμάτων,
- τὴν ἐκπόνηση προγραμμάτων ἀναστήλωσης τῶν γκρεμισμένων ἀρχαιοελληνικῶν ναῶν κι ὅχι τῶν χριστιανικῶν, ποὺ κτίσθηκαν στὴ θέση τους, στὰ ὁποῖα θὰ μπορούσε νὰ συνεισφέρει οἰκονομικὰ κι ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση.

Παρακολουθώντας στὴν τηλεόραση τοὺς γνωστοὺς ἑλληνορθόδοξους παρουσιαστὲς νὰ ὀρῶνται γιὰ τὴν δῆθεν ὁμαλὴ συμπόρευση τοῦ Ἑλληνισμοῦ μὲ τὴν Ὁρθοδοξία, σκεπτόμενος δὲ τὶς καταστροφὲς στὴ μονὴ Καισαριανῆς καὶ στ' ἄλλα μοναστήρια τοῦ Ὑμηττοῦ, μοῦ ἔρχεται στὸ νοῦ τὸ προσωπύμιο, μὲ τὸ ὁποῖο εἶναι γνωστὸ τὸ βουνό: «Τρελλός»...

Κίμων Ἐλευθερίου

«ΘΕΟΣ»: ΕΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ἀπὸ τοὺς Πεῖθασγούς ἕως ἡμᾶς σήμερα

ἄνθρωπος, αὐτὸ τὸ τέλειον ζῶον ἀπὸ ἀπόψεως σωματικῆς καὶ πνευματικῆς κατασκευῆς, ὀρθίας στάσεως, διαλογιζόμενος καὶ ὁμιλῶν, εἶναι τόσο ἀρχαῖος, ποὺ ἀκόμη καὶ ὁ ἴδιος δὲν θυμᾶται καὶ δὲν ἔχει καταγράψει τὴν ἑναρξὴ τῆς παρουσίας του ἐπὶ τῆς γῆς. Οἱ σφζόμενες μέχρι σήμερα παραδόσεις καὶ τ' ἀμέτρητα συγγράμματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων, τῶν κατὰ περιόδους ἐρευνῶν καὶ τῶν ἀρχαιολογικῶν ἀνασκαφῶν ἔδωσαν τὸν ἀνάλογο ἀριθμὸ στοιχείων, γιὰ τὴν πραγματοποίησιν διαφόρων μαθηματικῶν ὑπολογισμῶν, τ' ἀποτελέσματα τῶν ὁποίων δημοσιεύτηκαν στὸ βιβλίο μου «Ἡ Ἀναχρονολόγησις τῆς Προϊστορίας μὲ βάση τὰ ἀστρονομικὰ καὶ τοπογραφικὰ στοιχεῖα τῶν ἀρχαίων συγγραφέων», ποὺ ἐκδόθηκε ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Δαυλός» τὸ 1999. Ἐπίσης στὸ ἄρθρο μου «Χρυσοῦν, Ἀργυροῦν, Χαλκοῦν, Σιδηροῦν Γένη τῶν Ἀνθρώπων», «Δαυλός» τ. 232. Ἐνα ἐκ τῶν ἐξαγομένων τούτων ἀναφέρεται στὴ χρονολογία τοῦ 27.810 π.Χ., κατὰ τὴν ὁποία ὁ νοήμων ἄνθρωπος παρουσιάστηκε στὸν Ἑλληνικὸ χῶρο καὶ μάλιστα στὴν Ἀρκαδίᾳ τῆς Πελοποννήσου, ἀνήκων στὴν φυλὴ τῶν Πελασγῶν.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, σὰν ἀλαφιασμένο ἄγριο ζῶο, ἔτρεχε νὰ βρῇ κατὰ πρῶτον τροφή, ἔστω καὶ βελανίδια, ποὺ τρώγανε καὶ τὰ γουρούνια. Κατὰ δεύτερο λόγῳ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ κυνήγι τῶν ἄλλων, πιδ ἰσχυρῶν σαρκοφάγων ζώων καὶ κατὰ τρίτῳ λόγῳ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τ' ἀκραιά κι ἐπικίνδυνα φυσικὰ φαινόμενα. Δὲν εἶχε περιθώρια καὶ ἀνάλογες ἱκανότητες νὰ σκεφθῇ, ἀπὸ ποῦ προήρχετο ἡ ἀστραπή, γιὰτὶ ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια του τ' ἀποτελέσματά της, τὴν φωτιά, τὴς καταιγίδες καὶ τὴς καταστροφές. Δὲν εἶχε τὸ νοητικὸ ἐπίπεδο καὶ τὴν ἐμπειρία, γιὰ ν' ἀναλύσῃ τὴς ἀλλαγές τῶν ἐποχῶν ἀπὸ τὴν παγωνιά στὴ ζέστη κι ἀπὸ τὴν βροχὴ στὴν ξηρασία. Εἶχε ὅμως τὸ ἐνστικτὸ νὰ κρυφθῇ κάπου καὶ κατὰ πρῶτῳ λόγῳ στὴν φυσικὴ σπηλιά, ἀφοῦ τὸν ἔσφζε ἀπὸ τοὺς τόσοις διώκτες του, κι ἀργότερα στὴν κατασκευασμένη μὲ τὰ χέρια του σπηλιά, κατὰ τὸ πρότυπο τῆς Φυσικῆς, γιὰ τὴν προστασία τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τῶν ἀπογόνων του.

Με την πάροδο των χρόνων είδε και κατάλαβε, ότι χρειαζόταν έναν ισχυρό βοηθό, που ν' αντιμετωπίσει και νά διευθύνει μόνος του τὰ ἐπερχόμενα ἐκ τ' οὐρανοῦ φυσικὰ φαινόμενα. Αὐτὸν τὸν βοηθὸν τὸν ὠνόμασε «θεό» κι' ἐδέχθη ὅτι ὁ «θεός» του ἦταν καὶ «πατέρας» του, δηλαδή δημιουργός του. Με τὸ πέρασμα τῶν χρόνων κατάλαβε, ὅτι ἓνας θεὸς δὲν μπορούσε ν' ἀνταποκριθῇ σὲ ὅλες τὶς ἀνάγκες βοηθείας ποὺ παρουσιάζονταν καθημερινὰ καί, γιὰ νὰ μὴν κουράξῃ συνεχῶς τὸν «ἕνα», στρατολόγησε, σύμφωνα μὲ τὸ προσωπικὸ του συμφέρον, περισσότερους θεοὺς τοῦ ἑνός. Τοὺς ὠνόμασε παιδιὰ τοῦ ἑνός θεοῦ, ὅποτε τοὺς χαρακτηρίσε ὡς ἀδελφούς του, ἀφοῦ ἦσαν παιδιὰ τοῦ ἑνός θεοῦ, ὅπως ἦταν καὶ ὁ ἴδιος. Ἔτσι ἐδημιούργησε μὲ τὴ σκέψη του καὶ τὴν φαντασία του κατ' ἀρχὰς ἓνα θεὸ καὶ στὴ συνέχεια τοὺς αὖξῃσε σὲ δώδεκα κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσή του. Ὅπως ἔγραψε πολὺ ἀργότερα ἓνας μεγάλος Προσωκρατικός, «ἂν οἱ ἵπποι ἀποφασίζαν νὰ ἀποκτήσουν τὸν θεὸ τους, αὐτὸς σίγουρα θὰ εἶχε 4 πόδια, οὐρά, χεῖρες κ.λπ.». Διῶρισε γιὰ ἀρχηγὸ τὸν «Ζηνέα» (Ζηνεύς), ὁ ζῶν καλῶς, ποὺ ἀργότερα μετετράπη σὲ «Ζεύς», χωρὶς νὰ ἔχη καμμία σχέση μὲ τὸν μετέπειτα ὀνομαζόμενο «Δία». Αὐτοὶ πλέον εἶχαν ὑποχρέωση νὰ φροντίζουν γιὰ ὅλα ὅσα ὁ ἴδιος δὲν μπορούσε νὰ κάνει.

Εἶναι γνωστό, ὅτι τὰ ὀνόματα τῶν θεῶν τὰ ἔδωσαν σ' αὐτοὺς οἱ Πελασγοί, οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ἀρκαδίας, ὅπως γράφει ὁ Ἡρόδοτος στὴν «Κλειῶ» (παρ. 56), στὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα, ἡ ὁποία «ἀνέκαθεν» ὠμιλεῖτο στὴ χώρα μας, ὅπως πάλι λέγει ὁ Ἡρόδοτος (στὴν «Κλειῶ», παρ. 57). Δηλαδή οἱ Πελασγοὶ ἀπὸ τὸ ἔτος 27.810 π.Χ. ἔγιναν νονοὶ τῶν θεῶν καὶ τοὺς κληροδότησαν στὶς ἐπόμενες γενεὲς τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐδέχοντο ἀδιαμαρτύρητα, γιὰτὶ ἦσαν προῖον τῶν προγόνων τους. Τὶς ιδιότητες καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν κατασκευασθέντων θεῶν ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος στὰ ἔπη του, καὶ ἔχουν ὡς ἑξῆς:

- α. «Δὲν εἶναι κανεὶς οὔτε θηλυκὸς οὔτε ἀρσενικὸς.» (Ἰλιάδα Θ 7.)
- β. «Τὸ φύλο τῶν θεῶν ποτὲ δὲν εἶναι ὅμοιο μὲ τὸ τῶν ἀνθρώπων, ποὺ βαδίζουν στὴ γῇ.» (Ἰλιάδα Ε 441-443.)
- γ. «Οἱ θεοὶ δὲν τρῶνε σιτάρη, οὔτε πίνουν κρασί καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔχουν αἷμα καὶ λέγονται ἀθάνατοι.» (Ἰλιάδα Ε 340-342.)
- δ. «Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει σ' αὐτοὺς εἶναι ἄφθαρτο.» (Ἰλιάδα Δ 394.)
- ε. «Οἱ θεοὶ εἶναι ἐπικίνδυνοι, ὅταν φανερωθοῦν ζωντανοί.» (Ἰλιάδα Υ 139.)
- ζ. «Οἱ θεοὶ ποτὲ δὲν φανερόνται ζωντανοὶ σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.» (Ὀδύσεια π 161.)
- η. «Οἱ θεοὶ εἶναι ἐπουράνιοι καὶ αἰώνιοι.» (Ἰλιάδα Ζ 527.)
- θ. «Διαμένουν στὸν Ὀλυμπο, ὅπου, λένε, ὑπάρχει ἡμόνιμη καὶ αἰώνια κατοικία τῶν θεῶν οὔτε ἄνεμοι τὴν ταράζουν οὔτε βροχὴ τὴν μουσκεύει οὔτε κι' ἀπὸ χιόνι σκεπάζεται, ἀλλὰ μία ξαστεριά χωρὶς σύννεφα ἐπικρατεῖ, μὲ μιὰ λευκὴ λάμψη ἐκεῖ οἱ μακάριοι θεοὶ χαίρονται ὅλες τὶς ἡμέρες.» (Ὀδύσεια ζ 41-45.)

Δὲν ἔχουν ἀνθρώπινη σωματικὴ ὑπόσταση. Δὲν φανερόνται ζωντανοὶ στοὺς ἀνθρώπους. Ὅποτε καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς δῇ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ μάτια του. Εἶναι λοιπὸν κατασκευάσματα τῆς φαντασίας τοῦ πνεύματος τῶν πρῶτων ἀνθρώπων καὶ ἀνήκουν στὴ σφαῖρα τῶν ἄλλων, τῶν κατασκευῶν τῆς ἀνθρωπίνης διάνοιας.

«Οἱ θεοὶ εἶναι ἐπικίνδυνοι, ὅταν φανερόνται ζωντανοί.» Ἡ ζωντάνια τους παρουσιάζεται τακτικὰ μὲ τὰ ἀκραῖα φυσικὰ φαινόμενα, ὅπως τὰ λέμε σήμερα, τὰ ὁποῖα

ἐξακολουθοῦν νὰ τρομάζουν τοὺς ἀνθρώπους, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ κάνουν τίποτα γιὰ νὰ τὰ ἀποφύγουν. «Πάν ὅ,τι ἀνήκει σ' αὐτοὺς εἶναι ἄφθαρτο.» Τὸ βλέπουμε γύρω μας καὶ ἀποτελοῦμε μέρος του, χωρὶς νὰ τὸ συνειδητοποιοῦμε. Εἶναι ἡ φύση-θεός, ποὺ μᾶς περιβάλλει καὶ μᾶς συντηρεῖ ἀδιαμαρτύρητα. Εἶναι τὸ ἡλιακό μας σύστημα. Εἶναι τὸ Σύμπαν τοῦ ἐνάστρου κόσμου, ποὺ εἶναι μὲν γενικὰ ἄφθαρτο, ἀλλὰ σήμερα γνωρίζουμε τὴν συνεχῆ μετάλλαξή του. Ἄρα οἱ θεοὶ ἀντιπροσωπεύουν ὁλόκληρη τὴν φύση τοῦ Σύμπαντος, μὲ ἓναν ἀρχηγό, τὸν Ζῆνα, ὁ ὁποῖος εἶναι «Παντογνώστης» (Ίλιάδα Θ 250), «Σοφός» (Ίλιάδα Γ 320), «Παντοδύναμος» (Ὀδύσεια δ 235), «Υψιστος» (Ίλιάδα Β 134), «Πατὴρ ἀνδρῶν καὶ θεῶν» (Ίλιάδα Α 544, Ε 426 καὶ Ὀδύσεια α 28), «Ὁ θεσπίσας τοὺς νόμους τοῦ δικαίου» (Ίλιάδα Α 238), «Ὁ συνάγων τὰ νέφη» (Ίλιάδα Α 511), «Ὁ κεραυνοβόλος» (Ίλιάδα Α 508), «Ὁ Πάνδοξος» (Ίλιάδα Γ 276), «Ὁ Πάνσοφος» (Ίλιάδα Α 508), «Ὁ προστάτης ἐπαιτῶν καὶ ἱκετῶν» (Ίλιάδα Α 175) καὶ τόσα ἄλλα κοσμητικὰ ἢ ἐνεργητικὰ ἐπίθετα, σὰν νὰ ἦταν ἓνας καὶ μοναδικὸς θεός.

«Οἱ θεοὶ εἶναι ἐπουράνιοι καὶ αἰώνιοι καὶ κατοικοῦν στὸν Οὐράνιο Ὀλυμπο», ὁ ὁποῖος φυσικὰ δὲν ἔχει καμμία ἀπολύτως σχέση μὲ τὸ σημερινὸ γνωστὸ ὄρος Ὀλυμπος, ποὺ τὸ δέρονουν οἱ ἄνεμοι, τὸ μουσκεύει ἡ βροχὴ καὶ τὸ σκεπάζει τὸ χιόνι. Ὁ χῶρος ποὺ κατοικοῦν οἱ θεοὶ εὐρίσκεται πέραν τῆς ἀτμόσφαιρας, στὴν περιοχὴ τοῦ κενοῦ, ὅπου ἀπλώνεται αἰθέρας (Ίλιάδα Ρ 371), δηλαδὴ τῆς ἀνθρώπινης φαντασίας. Ἐκεῖ εἶναι γνωστὸ πλέον σήμερα, ὅτι ἐπικρατεῖ νηνεμία, ξαστεριά καὶ τὸ λευκὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ὅπως ἀναφέρει πιδὸ πάνω ὁ Ὅμηρος.

Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, ποὺ κατασκεύαζαν ἔνυλους καὶ ὄχι φαντασιακοὺς θεοὺς, ἦσαν οἱ Τελχῖνες. Ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης («Ἱστορικὴ Βιβλιοθήκη», βιβλίον 5ο, κεφ. 55) ἀναφέρει: «Οἱ Τελχῖνες ἦσαν ἐφευρέτες μερικῶν τεχνῶν καὶ ἄλλων χρησίμων πραγμάτων γιὰ τὸν βίον τῶν ἀνθρώπων. Πρῶτοι αὐτοὶ κατασκεύασαν ἀγάλματα γιὰ τοὺς θεοὺς.» Ἡ φυλὴ αὐτὴ ἔζησε τὴν ἴδια ἐποχὴ μὲ τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους καὶ χρονοεντοπίζεται στὴν περίοδο 8.255-7350 π.Χ., ὅπως ἀποδεικνύεται στὸ βιβλίον μου «Ἡ Ἀναχρονολόγηση τῆς Προϊστορίας» (ἔκδ. «Δανιὸς» 1999, σελ. 214) καὶ στὸ ἄρθρο μου «Χρυσοῦν, Ἀργυροῦν, Χαλκοῦν, Σιδηροῦν Γένη τῶν ἀνθρώπων» («Δ», τεύχος 232).

Οἱ πηγές, ποὺ χρησιμοποιήθηκαν γι' αὐτὸ τὸ ἄρθρο, εἶναι:

- α. Ἡ Ίλιάδα τοῦ Ὀμήρου (μετ. Α. Παπαγιάννη-Νικηφοράκη-Ι. Πρωτοπαπᾶ, ἔκδ. Πάπυρος 1975).
- β. Ἡ Ὀδύσεια τοῦ Ὀμήρου (μετ. Γ. Δ. Ζενγώλη, ἔκδ. Πάπυρος 1975).
- γ. Τὸ «Κανίσκι Ἀνθρωπίνης Σοφίας» τοῦ Δ. Ν. Παπαδημητρίου.
- δ. «Τὸ Βιβλίον τῶν Σοφῶν», ἔκδ. Γ. Παπαδημητρίου.

2. ΛΑΤΡΕΥΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

ἡ λέξις «θρησκεία» καὶ «λατρεία» δὲν χρησιμοποιοῦνται στὰ ἔπη τοῦ Ὀμήρου. Οἱ ἐκδηλώσεις συμπεριφορᾶς τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὰ δημιουργήματα τῆς φαντασίας τους κατὰ τὴν προϊστορικὴ καὶ ἱστορικὴ περίοδο περιελάμβαναν:

Πήλινο εἶδωλο θεοῦ τοῦ 13ου αἰ. π.Χ. ἀπὸ τὸ Γάζι τοῦ Ἡρακλείου Κρήτης. (Αρχαιολογικὸ Μουσεῖο Ἡρακλείου Κρήτης.)

Ζωγραφικὸ εἶδωλο θεοῦ καὶ τῆς μητέρας του (χριστιανικό) τοῦ 16ου αἰ. μ.Χ. ἀπὸ τὸ Ἡράκλειο Κρήτης. (Ἱστορικὸ Μουσεῖο Ἡρακλείου.)

- α. Τὴν προσφορὰ θυσιῶν οἰκοσίτων ζῶων χωρὶς κανένα ἐλάττωμα καὶ νεαρᾶς ἡλικίας (Ίλιάδα Β 402-403).
- β. Τὴν προσφορὰ πολλῶν μηρῶν στὰ ἱερὰ καὶ στοὺς βωμοὺς τῶν θεῶν καὶ πολλῶν κοσμημάτων, ὅπως αὐτὰ ποὺ ἐκρέμασε, ἀφοῦ τελείωσε τὸ μεγάλο ἔγκλημα, ὁ Αἶγι-σθος (Ὀδύσσεια γ 272-275).
- γ. Τὴν τέλεση ἀγνῶν ἐορτῶν (Ὀδύσσεια φ 258).
- δ. Τὴν τέλεση λιτανειῶν (Ὀδύσσεια η 145).
- ε. Τὴν τέλεση σπονδῶν (Ίλιάδα Π 231 καὶ ἄλλου).
- ζ. Τὴν διατύπωση ἱκεσιῶν (Ίλιάδα Ψ 195-211).
- η. Τὴν ἐκφώνηση ἀτομικῶν ἢ κοινῶν προσευχῶν (Ὀδύσσεια ν 357).
- θ. Τὴν ὑπόσχεση ταμάτων (Ίλιάδα Ζ 308-310).

Τὰ προηγούμενα ἐπιλεγμένα δείγματα ἀπὸ τὴν πληθώρα ὁμοίων λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων τῶν Πελασγῶν, τῶν Προελλήνων καὶ τῶν Ἑλλήνων τῆς ἱστορικῆς περιόδου, σήμερα χαρακτηρίζονται ὡς «εἰδωλολατρικά». Ὑπάρχει ὅμως σήμερα ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς, ποὺ δὲν χρησιμοποιοῖ τὶς παραπάνω λατρευτικὲς ἐκδηλώσεις καὶ ἐνέργειες τῶν ἀρχαίων λαῶν;

Ἡ ἔννοια τοῦ ὅρου «λατρεία» ἀνήκει στὸν Πλάτωνα (429-328 π.Χ.), ὅπου στὴν «Ἀπολογία τοῦ Σωκράτους» λέγει: «Εἶμαι σὲ μαύρη φτώχεια γιὰ τὴν λατρεία τοῦ θεοῦ» καὶ σημαίνει: «ὕπηρεσία-περιποίηση». Ἐκδηλώνοντο δὲ οἱ λατρεῖες καὶ ἐκτελοῦντο στοὺς ναοὺς καὶ στ' ἄδυτά τους (Ίλιάδα Ε 448). Ἐπίσης ἐκτελοῦντο στὰ τεμένη (Ίλιάδα Ζ 194), στὰ ἄλση (Ὀδύσσεια ρ 208) καὶ στοὺς βωμοὺς (Ὀδύσσεια χ 304) ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς (Ίλιάδα Α 23) καὶ τὶς ἱέρειες, μία τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ἡ Θεανὼ στὸ ναὸ τῆς Ἀθηνᾶς στὸ Ἴλιον τῆς Τροίας (Ίλιάδα Ζ 300).

Ἡ λέξη «εἶδωλο» ἔχει τελείως παρερμηνευθῇ, διότι κατὰ τὸν Ὅμηρο (Ίλιάδα Ε 449) ἐρμηνεύεται ὡς «εἰκόνα» ἢ ὡς «σκιὰ τῶν ψυχῶν τῶν πεθαμένων» (Ίλιάδα Ψ 72). Ἡ εἰκόνα εἶναι ὁρατὸ ἀντικείμενο, χωρὶς νὰ ἔχη δική της ζωὴ, τὴν βλέπουμε στὸν καθρέπτη μας ἢ σ' ἓνα ζωγραφικὸ πῖνακα ἢ σ' ἓνα ἄγαλμα ἢ καὶ σὲ μία φωτογραφία σήμερα. Ἡ σκιὰ ὅμως ἄλλοτε εἶναι ὁρατὴ, ὅπως ἡ σκιὰ τῶν δένδρων ἢ τῶν οἰκοδομῶν, καὶ ἄλλοτε εἶναι ἀόρατη, ἐπειδὴ ἀναδημιουργεῖται ἀπὸ τὴν φαντασία μας, ἀπὸ εἰκόνες ποὺ εἶδαμε ἢ φανταστήκαμε στὸ παρελθόν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ δὲν ἔχει ζωὴ.

Ἡ λέξη «εἶδωλο» εἶναι σύνθετη, καὶ προέρχεται ἀπὸ τὸ «εἶδω», ποὺ σημαίνει βλέπω καὶ ἀπὸ τὸ «λόυω» (Ὀδύσσεια κ 361), ποὺ σημαίνει ὅτι «λόυω μὲ τὸ βλέμμα» τῆς φαντασίας ἢ τῆς ἀναπολήσεως, φέροντας στὴ σκέψη κάποια εἰκόνα ποὺ δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ μπορῶ νὰ τὴν περιγράψω. Ἔτσι ἡ ἔννοια τῆς λέξεως ἀναφέρεται σὲ κάποιο ὁμοίωμα ἢ σὲ ἓνα ἐξωτικό, καὶ σ' αὐτὰ κατετάγη τὸ ἄγαλμα ἢ καὶ μία ζωγραφιά. Σ' αὐτὰ κατατάσσονται οἱ θεοὶ καὶ οἱ ψυχὲς τῶν νεκρῶν τῶν Πελασγῶν, τῶν Προελλήνων καὶ τῶν Ἑλλήνων τῶν ἱστορικῶν χρόνων. Αὐτὰ εἶναι ὄντα τῆς φαντασίας μας καὶ δὲν ἔχουν ζωὴ.

Ἀναζητεῖται ἀπὸ κάποιους ἐνίσχυση τῆς ἔννομιας τοῦ ὅρου «εἶδωλο» ἀπὸ τὴ Λατινικὴ λέξη «παγανισμός», ἢ ὅποια στὰ Ἑλληνικὰ ἐρμηνεύεται μὲ τὶς ἔννοιες λατρεία τοῦ «ξωτικοῦ» ἢ τοῦ «στοιχειοῦ-θηρίου» ἢ καὶ τοῦ «καλλικιάντζαρου». Ἀντίστοιχα ἡ λατινικὴ λέξη

«paganus,a,um» μεταφράζεται ως «ἀγροϊκος» ή «χωρικός» ή «χυδαῖος». Ἡ παραποίηση καὶ ἡ παραφραση τῶν ἐννοιῶν εἶναι ὀλοφάνερη. Ἡ σύνδεση καὶ ἡ συσχέτιση τῶν ἀνωτέρω ἐννοιῶν μὲ τὴ λέξη «εἶδωλο» ἐπαφίεται στὴν κρίση τῶν ἀναγνωστῶν.

Τὰ προϊστορικά ἱερὰ καὶ ὀνομαστικῶς οἱ διάφοροι ναοί, ποὺ ἀναφέρονται στὰ ἔπη τοῦ Ὀμήρου, εἶναι:

- α. Τὸ μαντεῖο τοῦ Πελασγικοῦ Ζηνὸς στὴ Δωδώνη τῆς Ἡπείρου (Ἰλιάδα Π 234).
- β. Ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς στὴν Ἀθήνα (Ἰλιάδα Β 549) καὶ τῆς ἰδίας στὸ Ἴλιον τῆς Τροίας (Ἰλιάδα Ζ 88).
- γ. Ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος στοὺς Δελφοὺς (Ἰλιάδα Ι 405) καὶ τοῦ ἰδίου στὸ Ἴλιον τῆς Τροίας (Ἰλιάδα Ε 456).
- δ. Ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνα στὴν Ἐλίκη καὶ στὶς Αἰγές τῆς Ἀχαΐας (Ἰλιάδα Β 575 καὶ Ν 21), καθὼς καὶ στὴ Σχερία τῶν Φαιάκων (Ὀδύσεια ζ 266).

Ἀλλὰ καὶ ὁ καθένας μποροῦσε νὰ τάξη τὴν κατασκευὴ ἑνὸς ναοῦ στολισμένου μὲ διάφορα στολίδια, ὅπως κάνει ὁ Εὐρύμαχος: «Ὅταν φθάσουμε στὴν Ἰθάκη, θὰ κατασκευάσουμε στὸν Ὑπερίωνα (τὸν Ἀπόλλωνα) πλούσιο ναὸ καὶ θὰ τοῦ ἀφιερῶσουμε πολλὰ ἀγάλματα καὶ στολίδια» (Ὀδύσεια μ 345-347). Παρόμοια τάματα γιὰ ἀνάλογες κατασκευές καὶ ἀφιερώματα δὲν γίνονται καὶ σήμερα εὐρέως;

Οἱ «βωμοί» ἦσαν βάθρα θυσιαστηρίου ἀτομικοῦ, ὅπως ἐκεῖνο τοῦ Ζηνός, ἐμπροσθεν τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Ὀδυσσέως (Ὀδύσεια χ 334), ἢ κοινοῦ, ὅπως ἐκεῖνο ποὺ ἰδρύθη στὸ μέσον τοῦ στρατοπέδου τῶν Ἀχαιῶν στὴν Τροία. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνωτέρω ναῶν καὶ ἱερῶν αὐξήθηκε κατὰ πολὺ στοὺς ἱστορικοὺς χρόνους, καὶ τὰ ἐρεῖπιά τους εἶναι σκόρπια, ὅπου κατοίκησαν Ἕλληνες, καὶ δείχνουν ἀκόμη κι ἔτσι τὸ ἀσύγκριτο καλλιτεχνικὸ μεγαλεῖο τῶν προγόνων μας. Ἡ φιλοτέχνηση ἀγαλμάτων πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν κυριαρχοῦσε ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνες τῆς ἀρχαιότητος, ὅπως ἀναφέρθηκε πρὶν πάνω. Ζωγραφικοὶ πίνακες μὲ τὶς δραστηριότητες τῶν θεῶν ὑπῆρχαν πάρα πολλοί, ὅπου ἔζησαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, καὶ ἡ παρουσία τους ἀρχίζει περὶ τὸν ὅτον αἰῶνα π.Χ. Δείγματα ὅλων αὐτῶν τῶν δημιουργημάτων θαυμάζονται ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου στὰ σημερινὰ μουσεῖα. Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι «εἶδωλα», γιατί ἔχουν ὑπόσταση καὶ ἀπεικονίζουν συγκεκριμένη μορφὴ τῆς φαντασίας τοῦ καλλιτέχνη. Χωρὶς νὰ ἔχουν ζωὴ, ἀπεικονίζουν τὴν ζωὴ τοῦ παρελθόντος.

3. ΤΑ ΠΕΡΙ ΘΕΩΝ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ

ἔννοια τοῦ ὅρου «θεός-θεά» μὲ καθαρὰ φαντασιακὴ καὶ χωρὶς ὑλικὴ ὑπόστασι εἶναι ἐφεύρεση τῶν Πελασγῶν τῆς Ἀρχαΐας, ὅπως ἀναφέρθηκε πρὶν πάνω, ἀπὸ τὸ ἔτος 27.810 π.Χ. Δὲν τὴν ἀνακάλυψε ὁ Ὀμηρος, ἀλλὰ ἀπλοποίησε τὶς ἔννοιες. Κατέβασε τοὺς θεοὺς ἀπὸ τὸν «οὐράνιο Ὀλυμπο» τῆς φαντασίας καὶ τοὺς ἀνέμεξε στὶς καθημερινὲς ἀσχολίες τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ εἶναι αὐτόπτες μάρτυρες τῆς διαγωγῆς τους. Μετεβίβασε σ' αὐτοὺς ποικίλα ἀνθρώπινα αἰσθήματα καὶ συναισθήματα, ἐπιθυμίες, πόθους ἀκόμη καὶ κακίες καὶ ἐκδικήσεις. Ἐδημιούργησε ἐπίσης καὶ διάφορες σχέσεις μεταξὺ τῶν φανταστικῶν θεῶν μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι ποτε δυνατόν αὐτό; Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος τὰ πιστεύει καὶ τὰ κατατάσσει

καθ' ὑπόδειξιν στήν κατηγορία τῆς «εἰδωλολατρίας», ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνῃ τὴν ἠθικὴ διαπαιδαγώγησιν ποὺ περιέχουν. Ὁ Ὅμηρος ἀπευθύνετο σὲ ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν μέσα στὴν ψυχὴ τοὺς θεοὺς, καὶ δὲν ὑπῆρχε θέμα «πίστις» πρὸς αὐτοὺς, γιατί ἡ πίστις ἀφωροῦσε κυρίως στὶς σχέσεις ἐμπιστοσύνης τῶν ἀνθρώπων μεταξὺ τους, ἔστω καὶ δι' ὄρκου (Ἰλιάδα Φ 286 καὶ Ὀδύσσεια φ 218).

Μιὰ ἐκλογὴ διαφόρων ἀποσπασμάτων ἀπὸ τὴν Ἰλιάδα, χωρὶς κανένα σχόλιο ἢ παρατήρηση, μπορεῖ νὰ ξεκαθαρίσῃ τὶς ἐνέργειες τῶν θεῶν γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τῶν ἀναγκῶν τῶν ἀνθρώπων, ποὺ εἶναι πάντοτε οἱ ἴδιες.

- α. «Ὁ Ζεὺς κατέχει δύο πιθάρια δώρων, ἀπὸ τὸ ἓνα δίδει συμφορὰς καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο χαρὰς· σ' ὅποιον ὁ Ζεὺς τὰ δώσῃ ἀνάμεικτα, ἄλλοτε θὰ συναντήσῃ τὸ κακὸ καὶ ἄλλοτε χαρὰς. Σ' ὅποιον δώσῃ μόνο τὸ κακὸ, ἀτιμασμένος γίνεται.» (Ἰλιάδα Ω 527-531.)
- β. «Τὴν καταιγίδα χύνει ὁ Ζεὺς, ὅταν ἐξοργισθῇ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι παραβιάζουν τὸ δίκαιο κρίνοντας στὴν ἀγορά, μειώνοντας τὴν δικαιοσύνην καὶ οὔτε νοιάζονται γιὰ τὴν τιμωρίαν τῶν θεῶν.» (Ἰλιάδα Π 385-389.)
- γ. «Εἶναι τρομερὴ ἡ ὀργὴ τοῦ θεοῦ.» (Ἰλιάδα Ε 561.)
- δ. «Ἡ Θέτις τὴν αὐγὴν ἀνέβηκε στὸν μεγάλο οὐρανὸ τοῦ Ὀλύμπου.» (Ἰλιάδα Α 497.)
- ε. «Ξαμόλυσαν τὸν ἄμναλο (τὸν θεὸ τοῦ πολέμου Ἄρη), ποὺ δὲν ξέρεῖ καθόλου ἀπὸ δίκαιο.» (Ἰλιάδα Ε 761.)
- ζ. «Ὁ καθένας σ' ἄλλον ἐκ τῶν ἀιγεννήτων θεῶν θυσίαζε προσευχόμενος ν' ἀποφύγῃ τὸν θάνατο καὶ τὸν τραυματισμὸ τοῦ πολέμου.» (Ἰλιάδα Β 400-401.)
- η. «Γιὰ ὅσα ἔκανες οἱ θεοὶ νὰ σοῦ χαρίσων ὅ,τι ἐπιθυμεῖς.» (Ἰλιάδα Ψ 650.)
- θ. «Μακάρι κάποιος θεὸς νὰ σᾶς λογιέσῃ.» (Ἰλιάδα Ν 55.)
- ι. «Ἔχυνε λίγο-λίγο τὸ κρασί (στὴ σπονδὴ) καὶ ἀτενίζοντας πρὸς τὸν οὐρανὸ προσήχετο πρὸς τὸν Ζῆνα.» (Ἰλιάδα Π 231-232.)
- ια. «Ἡ ψυχὴ σου σ' ἔσπρωξε νὰ ἔλθῃς στὴ κορυφὴ τῆς πόλης, νὰ σηκώσῃς τὰ χέρια πρὸς τὸν Ζῆνα.» (Ἰλιάδα Ζ 257-259.)
- ιβ. «Ἡ ψυχὴ δὲν πιάνεται. Γιατὶ ἡ ψυχὴ σὰν καπνὸς χάνεται στὴ γῆ τρίζοντας.» (Ἰλιάδα Ψ 100.)
- ιγ. «Ὁ Εὐδωρος, ὁ παρθενογεννημένος, ποὺ τὸν γέννησε ἡ καλὴ χορεύτρια Πολυμήλη, τοῦ Φύλαντος ἡ κόρη.» (Ἰλιάδα Π 179-180.)
- ιδ. «Τὸ ὄνειρό εἶναι ἄγγελος τοῦ Ζηνός.» (Ἰλιάδα Β 63.)
- ιε. «Ὁ Μενέλαος ἐλέησε (εὐσπλαχνίστηκε-συμπόνεσε) τοὺς νεκρούς.» (Ἰλιάδα Ε 561.)

4. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

νας «Κώδικας Βασικῶν Ἀρχῶν» καθιέρωσε ἀφ' ἐνὸς μὲν τὶς ἀμοιβαῖες ὑποχρεώσεις συμπεριφορᾶς τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἐπικράτησιν ἀρετῆς καὶ δικαίου στὶς καθημερινὲς σχέσεις. Ἡ δημιουργία τῶν βασικῶν αὐτῶν ἀρχῶν εἶναι καθαρὸ προϊόν τῶν Προελλήνων, συμπληρούμενο συνεχῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ποὺ διαδόθηκε σὲ ὅλο τὸν κόσμον μὲ διάφορες παραλλαγές.

Τὰ κύρια σημεία τοῦ πρώτου μέρους εἶναι, ὅτι οἱ «θεοί», εἴτε ἕνας εἴτε πολλοί, εἶναι ἀειγένητοι, μὴ ὄντες καὶ τέλος, εἶναι τὸ σύμπαν. Οἱ θεοὶ εἶναι ἄρχοντες τῶν πάντων. Κατοικοῦν στὸν ἀπέραντο (σύμπαν) οὐράνιο Ὑλύμπο, ὅπου ἐπικρατεῖ πάντα ἡρεμία, ξαστεριά καὶ λαμπρὸ φῶς. Δὲν τρῶνε οὔτε πίνουν. Τὸ φῦλο τους δὲν εἶναι ὅμοιο μ' ἐκεῖνο τῶν ἀνθρώπων καὶ δὲν φανερόντο ποτε ζωντανοὶ σ' αὐτούς. Εἶναι πλάσματα τῆς φαντασίας τοῦ ἀνθρώπου, μὲ ἰκανότητες τέτοιες, ὥστε νὰ βοηθᾶνε σὲ κάθε περίπτωσι ἀνάγκης καὶ νὰ τιμωροῦν ὅσους ἀνθρώπους δὲν τοὺς σέβονται καὶ δὲν ἐκτελοῦν κατὰ γράμμα τοὺς νόμους ποὺ ἐθέσπισαν. Ἡ προσπάθεια ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων εἶχε σὰν στόχο τὴν ἀνύψωσι τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ τέλμα τῆς κατωτερότητος καὶ τὴν κατὰ τάξιν του στὸ ἐπίπεδο τοῦ εὐγενοῦς ἀνθρωπισμοῦ. Προσπάθησαν μὲ τὶς πνευματικὰς τους ὑποθήκας νὰ δαμάσουν τὸ ἐνστικτώδες κτήνος καί, ἀφοῦ τὸ ἐξημερώσουν, νὰ τὸ μετατρέψουν σὲ ἀνθρώπινο, ἢ θνητὸ θεό, ὅπως λέγει ὁ Ἡρόκλητος.

Ὁ «Κώδικας Βασικῶν Ἀρχῶν» τῶν ἀρχαίων Προελλήνων καὶ τῶν Ἑλλήνων διατηρεῖται καὶ σήμερα σὲ πολλὰς ἐκδόσεις καὶ μὲ πολλὰς διαστρεβλώσεις καὶ σκοπιμότητες ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον «Θρησκείες». Ὁ «Κώδικας Βασικῶν Ἀρχῶν» ἀποτελεῖ οἰκοδόμημα «εἰδωλολατρικοῦ» ἢ κτίζει θεμέλια ἐδραιώσεώς του γιὰ συνέχισιν στὶς σημερινὰς ποικίλες θρησκείας. Εἶναι κι αὐτὲς «εἰδωλολατρικὲς» (καὶ ὁ Χριστιανισμός);

Ὁ κάθε ἀναγνώστης μπορεῖ νὰ κάνῃ τὶς δικὰς του παρατηρήσεις, κρίσεις, συγκρίσεις, σχολιασμοὺς καὶ νὰ διατυπώσῃ τὶς ἀπόψεις του, θετικὰς ἢ ἀρνητικὰς, βγάζοντας τὰ δικὰ του συμπεράσματα.

Ὁ Περίανδρος «ἐξαρτᾷ τὰ πάντα ἀπὸ τὴν ἔρευνα». Τί ἔρευνα μπορεῖ νὰ κάνῃ σήμερα ὁ ἀπλὸς ἄνθρωπος, ὅταν καθημερινὰ τὸν πνίγῃ ἀπὸ τὰ γεννοφάσκια τοῦ ἡ ἀγωνία τῆς ἐπιβίωσης; Ἡ Πολιτεία σήμερα στριμώχνει τὰ παιδιὰ στὰ σχολεῖα γιὰ ἐννέα ἢ δώδεκα χρόνια ὑποχρεωτικῆς ἐκπαίδευσης. Τὰ ἐφαρμοζόμενα ὅμως προγράμματα παιδείας ἔχουν τὴν ἰκανότητα διευρύνσεως τῆς διανοίας τῶν παιδιῶν, ὥστε ἀποφοιτοῦντα ἐκ τῆς ὑποχρεωτικῆς παιδείας, νὰ μποροῦν νὰ ἐρευνοῦν καὶ ν' ἀναλύουν τὰ καθημερινὰ προβλήματα τῆς ζωῆς τους καὶ συνάμα νὰ κρίνουν τὰ ὅσα συμβαίνουν γύρω τους;

Εἵμεθα νομίζω ὅλοι πεπεισμένοι, ὅτι ἡ Δημόσια Ἐκπαίδευσι παρὰγει αὐτὸ ποὺ λέγει ὁ Κλεάνθης (331-232 π.Χ.): «ἀπαίδευτα ὄντα, ποὺ διαφέρουν τῶν θηρίων μόνο κατὰ τὴν μορφήν». Καὶ κατὰ τὸ ἀρχαῖον ρητό: «Ὁ ἀγράμματος βλέπων, δὲν βλέπει». Ἐπομένως πῶς νὰ ἐρευνήσῃ καὶ τί νὰ δημιουργήσῃ ὁ Ἑλληνισμὸς μὲ τέτοιο ἔμφυχο ὕλικό;

Δὲν ἔχει ἄδικο ὁ Ὅμηρος, ποὺ βάζει τὸν θεὸ Ζῆνα (Ὁδύσεια α 32-36) νὰ λέγῃ: «Ἄλῃμονο, πόσο ἄδικο οἱ θνητοὶ κατηγοροῦν ἐμᾶς (τοὺς θεοὺς) νομίζοντας πῶς οἱ συμφορὰς τους στέλνονται ἀπὸ μᾶς, αὐτοὶ ὅμως ἀπὸ τὶς στραβοκεφαλίες τους ὑποφέρουν περισσότερα ἀπ' ὅτι γράφει ἡ μοῖρα τους». Ἄραγε θὰ σταματήσουν ποτὲ οἱ στραβοκεφαλίες μας; Ἄν δὲν σταματήσουν, ἔστω καὶ τώρα, καλὸ εἶναι νὰ γνωρίζουμε τὴν ἄποψιν τοῦ Εὐβουλίδου τοῦ Μιλήσιου (3ος αἰ. π.Χ.), ποὺ λέγει: «Τὸ καλύτερον ἐπίγραμμα στὸν τάφον τῶν ἀνθρώπων εἶναι τό: ΑΠΑΤΗΘΗΚΑ.» Ἀπὸ ποιούς; Ἀπὸ τὶς στραβοκεφαλίες του; Ἀπὸ τὴν ἄγνοιά του; Ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία του; Ὅχι πάντως ἀπὸ τοὺς θεοὺς, ποὺ εἶναι ὅλοι καὶ πάντοτε δικὰ του δημιουργήματα καὶ ὄχι τὸ ἀντίθετο, ὅπως ἰσχυρίζονται τὰ διάφορα ἱερατεῖα.

Κων. Β. Κουτροβέλης

«ΓΙΑΤΙ, ΠΑΝΑΓΙΑ ΜΟΥ;»

ὁ κάτωθι κείμενο, ὑπογεγραμμένο ἀπὸ ἡγούμενο καὶ φέρον τὴν σφραγίδα τοῦ πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ἀναφέρεται σὲ ἓνα «γεγονός» (ὅπως τὸ παρουσιάζουν), ποὺ συνέβη στὴν Συρία καὶ συγκεκριμένα στὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας τῆς Σεϊδανάγιας (στὰ Ἀραβικὰ σημαίνει δέσποινα-κυρία).

Στὸ ἐν λόγῳ μοναστήρι πολλὰ ἄτεκνα ζευγάρια χριστιανοί, πιστοὶ τῆς Παναγίας καταφεύγουν γιὰ τεκνοποίηση στὴν θαυματουργή της εἰκόνα. Ὅπως ἀναφέρει τὸ διαφημιστικὸ φυλλάδιο τῆς μονῆς, «οἱ ἱερεῖς τοὺς δίνουν (στὶς ἄτεκνες συζύγους) τὸ φυτίλι τοῦ καντηλιοῦ τῆς θαυματουργῆς αὐτῆς εἰκόνας καὶ τὸ τρώνε, τὸ καταπίνουν καὶ τότε ἡ Μαρία τῶν Χριστιανῶν τοὺς δίνει τὴν ἐγκυμοσύνη πάντοτε κατὰ τὴν προαίρεσή τους καὶ τὴν πίστη τους». Βεβαίως αὐτὸ γίνεται μέσῳ πληρωμῆς «τάματος», ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω. Ἐτσι λοιπὸν ἓνας ἄτεκνος, μὰ πολὺ πλούσιος μουσουλμάνος Σαουδάραβας, κατὰ τὴν διάρκεια διακοπῶν μὲ τὴν ἄτεκνη σύζυγό του στὴν Συρία, μέσα στὴν ἀπελπισία του, ἔμαθε ἀπ' τὸν ὁδηγὸ ποὺ τοὺς ξεναγοῦσε στὴν περιοχὴ γιὰ τὸ θαυματουργὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας τῆς Σεϊδανάγιας. «Ὑπονοούμενος ὁ Σαουδάραβας καὶ ἡ γυναῖκα του λένε στὸν ξεναγὸ: πῆγαινε μας στὴν Σεϊδανάγια, τὴν Δέσποινα τῶν Χριστιανῶν, κι ἂν γίνῃ καὶ ἀποκτήσουμε παιδί, θὰ σοῦ προσφέρω 20.000 δολλάρια ἑσένα καὶ 80.000 δολλάρια στὸ μοναστήρι. Πῆγαν στὴν μονὴ ἔκαναν ὅ,τι ἔπρεπε καὶ γυρίζοντας πίσω ἡ γυναῖκα βρέθηκε ἔγκυος.» Θὰ πῇ ἐδῶ κανεὶς πὼς πολλὰ τέτοια ψευτοθαύματα ἐπὶ πληρωμῇ γίνονται μετὰξὺ τῶν πιστῶν. Ἡ συνέχεια ὁμῶς θυμίζει σενάριο ταινίας τρόμου, παρόμοιο μὲ ἐκεῖνο τοῦ Φρανκενστάιν.

Ἐτσι ὁ ἥρωάς μας Σαουδάραβας, μόλις γέννησε ἡ σύζυγός του, πῆγε στὸ μοναστήρι, νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν χρηματικὴ του ὀφειλή. «Τηλεφώνησε στὸν ἴδιο ὁδηγὸ νὰ τὸν παραλάβῃ ἀπ' τὸ ἀεροδρόμιο τῆς Δαμασκού. Ὁ ὁδηγὸς ὁμῶς εἰδοποίησε δύο φίλους του νὰ πᾶνε μαζί στὸ ἀεροδρόμιο καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν, γιὰ νὰ ἀρπάξουν ὅσα χρήματα εἶχε μαζί του, δική τους μοιρασιά.» Ἐτσι κι ἔγινε. «Αὐτοί, ἀντὶ νὰ τὸν πᾶνε στὸ μοναστήρι, τὸν ὠδήγησαν σὲ ἔρημο μέρος, τὸν ἔσφαξαν κόβοντάς του πρῶτα τὸ κεφάλι καθὼς καὶ τὰ ὑπόλοιπα μέρη τοῦ σώματός του, χέρια καὶ πόδια σὲ κομμάτια καὶ τὸν ἔβαλαν στὸ πόρτ-μπαγκάζ τοῦ αὐτοκινήτου, γιὰ νὰ τὸν πετάξουν μακριά. Ὅμως στὸν ἐθνικὸ δρόμο τοὺς χάλασε τὸ ἄμαξι. Ἐνας περαστικὸς σταμάτησε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του, νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Ἐκεῖνοι, φοβούμενοι μήπως γίνουν ἀντιληπτοὶ γιὰ τὸ φοβερὸ ἔγκλημα ποὺ εἶχαν κάνει, προσποιήθηκαν ὅτι δὲν θέλουν βοήθεια.» Ἐκεῖνος ἀντελήφθη ὅτι κάτι δὲν πῆγαινε καλὰ καὶ εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία. «Ἐφθασε ἡ ἀστυνομία, εἶδαν οἱ ἀστυνομικοὶ τὸ αἷμα στὸ ὁδόστρωμα καὶ δίνουν διαταγὴ ν' ἀνοίξουν τὸ πόρτ-μπαγκάζ. Μόλις ἄνοιξαν σηκώνεται καὶ βγαίνει ἔξω ὁ Σαουδάραβας ὑγιής, ὀλοζώντανος, μὲ αἵματα βέβαια, ἀλλὰ ραμμένος καὶ τοὺς λέει: Μόλις ἡ Παναγία τέλειωσε καὶ τὶς τελευταῖες ραφὲς τοῦ λαιμοῦ μου ἐδῶ μπροστὰ -δείχνοντας τὸ καρύδι τοῦ λαιμοῦ του- ἀφοῦ μοῦ ἔρραψε ὅλο μου τὸ σῶμα πρῶτα.» Ἀκολουθοῦν κι ἄλλα κωμικοτραγικά, οἱ δολοφόνοι ἄρχισαν νὰ ξεφωνίζουν ὡς δαιμονισμένοι κι ὠδηγήθηκαν στὸ τρελλοκομεῖο, ἐνῶ «ἰατροδικαστές, ἀστυνομικοὶ καὶ ἐμπειρογνώμονες πιστοποιή-

ησαν με υπογραφες το θαυμα. Τα ράμματα ήταν και είναι φανερά. Φαινόταν φρεσκο-συναρμολογημένος».

Και ἐρχόμαστε τώρα στο «ζουμί» της υποθέσεως: «Κατόπιν ὁ ἱαθεὶς καὶ ἀναστηθεὶς κάλεσε ὅλους τοὺς δικούς του καὶ ἤρθαν στὴν Συρία. Πήγαν στὸ μοναστήρι, εὐχαρίστησαν τὴν Παναγία Σεῖδανάγια καὶ ἔκαναν δεήσεις καὶ δοξολογίες καὶ ἀντὶ τοῦ ποσοῦ τῶν 80.000 δολλαρίων προσέφεραν 800.000 δολάρια.» Ἡ παρωδία τελειώνει: «Τὸ θαῦμα αὐτὸ τάραξε ὅλες τὶς μονουσουλμανικὲς χώρες καὶ τὴν Μέση Ἀνατολή, δημιουργήσε σάλο καὶ φοβερὴ ἐκπληξη.» «Ζῇ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων.» (Υπογραφή: «Π. Ἰγνάτιος Ἡγούμενος Ἱ. Μονῆς ποιμένων Μπεσαχτοῦρ Βηθλεέμ» στὸ Διαδίκτυο (www.pigizois.gr) ὑπάρχει ἐιδικὴ ἰστοσελίδα γιὰ τὸ «θαῦμα» καθὼς καὶ ἠχητικὸ ντοκουμέντο!)

Τὸ ἄνωθι κωμικοφροϊκιστικὸ σενάριο ταινίας τύπου θρίλλερ δὲν θὰ τὸ σχολιάσουμε, ἀφοῦ ξεπερνᾷ σὲ παράνοια τὴν φαντασία τοῦ κάθε φρενοβλαβοῦς τροφίμου τοῦ Δαφνίου ἢ τοῦ Αἰγινήτειου Ψυχιατρικοῦ Νοσοκομείου. Ὅμως θὰ ρωτήσουμε τοὺς ἱεράρχες μας γιὰ τὸ τραγικὸ ἀεροπορικὸ δυστύχημα τῆς 14ης Αὐγούστου (ποὺ δήλωσαν στὰ Μ.Μ.Ε. στὶς 15 Αὐγούστου ὅτι «ἐορτάζουμε σήμερα μὲ βεβαρυμένη τὴν καρδιά καὶ δακρυσμένους τοὺς ὀφθαλμούς»: Δωρόθεος Τήνου, καὶ «εἴμαστε μὲν συγκλονισμένοι, ἀλλὰ ἡ Παναγία μας μᾶς ἐνώνει»: Χριστόδουλος), νὰ μᾶς ἐξηγήσουν, γιατί ἡ Παναγία ἢ Σεῖδανάγια, ἡ Μεγαλόχαρη, ἡ Θεοτόκος Παρθένα, ἢ ὅπως ἄλλως τὴν λένε, κατὰ τὴν παραμονὴ τῆς ἐορτῆς τῆς τὸ Δεκαπενταύγουστο ἄφησε νὰ σκοτωθοῦν 121 πιστοὶ τῆς, ποὺ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς πῆγαιναν οἰκογενειακῶς, γιὰ νὰ προσκυνήσουν καὶ νὰ δώσουν τὰ τάματά τους στὴν Παναγία;

Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφθαναν ὅλα αὐτά, τρεῖς ἡμέρες μετὰ ἓνα νέο ἀεροπορικὸ δυστύχημα, ποὺ ἔγινε στὴν Βενεζουέλα, κόστισε τὴν ζωὴ σὲ 170 ἄτομα. Οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς νεκροὺς γύριζαν ἀπὸ προσκύνημα σὲ ἐκκλησίᾳ τῆς Παναγίας-Μαντόνας καὶ πάλι. Ἄς θυμηθοῦμε κατὰ τὴν περίοδο τοῦ χειμῶνα ποὺ μᾶς πέρασε σὲ μίᾳ χώρα τῆς πρώην Σοβιετικῆς Δημοκρατίας ἓνα ἀκόμη τραγικὸ γεγονὸς μὲ θανατηφόρα κατάληξη, ὅταν ἓνα μισθωμένο λεωφορεῖο μὲ πενήντα πέντε ἡλικιωμένους κυρίες, ἀμέσως μετὰ τὸ προσκύνημά τους στὴν Παναγία σὲ ὁρθόδοξη ἐκκλησίᾳ, ἔπεσε σὲ γκρεμὸ καὶ σκοτώθηκαν ἐπὶ τόπον ὅλες οἱ πιστὲς ἐπιβάτισσες.

Θὰ ρωτήσουμε ὅμως καὶ τὸ «ποῖμνιον», ποὺ σύρθηκε γονυπετὲς γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ στὰ σκαλοπάτια τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Μεγαλόχαρης ἀνὰ τὴν ἐπικράτεια, ΠΙΑΤΙ; Ἡ Κυπριακὴ ἐφημερίδα «Θάρος» εἶχε ὡς πρωτοσέλιδο τίτλο τῆς: «Γιατί, Παναγία μου;» Γιατί λοιπόν, Παναγία τους, ἐὼς ποὺ κάνεις τόσα καὶ τόσα θαύματα, δὲν προσγείωσες τ' ἀεροπλάνα, ἢ δὲν ἔρραψες καὶ δὲν θεράπευσες τὰ καψίματα καὶ τὶς πληγὲς τῶν νεκρῶν καὶ δὲν τοὺς ἀνέστησες τελικὰ, ὅπως ἔκανες μὲ τὸν μουσουλμάνο «ἄπιστο» Σαουδάραβα λίγους μῆνες νωρίτερα, ἢ ὅπως αἰῶνες κάνεις στὶς ἐκκλησίες σου σύμφωνα μὲ τὰ λεγόμενα τοῦ «ποιμνίου» σου;

Γιατί τὰ κάνεις ἢ τ' ἀφήνεις καὶ γίνονται ὅλα αὐτά, Παναγία τους;

Βασίλειος Μαυρομμάτης

ΠΡΥΤΑΝΙΣ «ΞΕΓΥΜΝΩΝΕΙ» ΠΡΥΤΑΝΙΝ:

Ύργιο ἀθλιοτήτων στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν

καθηγητὴς καὶ π. πρύτανις τοῦ Παντείου Πανεπιστημίου κ. Β. Φίλιας προέβη μὲ δημοσιευθεῖσα ἐπιστολή του σὲ σοβαρώτατη καταγγελία, ἡ ὁποία ἀφορᾷ στὴν (παγιωμένη πλέον) κατάσταση ἀποσάθρωσης, ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν Ἀνώτατη Ἑκπαίδευση καὶ πιδὸ συγκεκριμένα στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν. Ὁ κ. Φίλιας θίγει τὸ θέμα τῆς ἀναξιοκρατίας, τῆς κακῆς διοίκησης καὶ κάκιστης διαχείρισης, καθὼς καὶ τῆς ὀλιγορίας στὴν ἐφαρμογὴ τῶν νόμων παραθέτοντας ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα μὴ ἐπιδεχόμενα ἀμφισβήτηση. (Σὲ κάθε περίπτωση, ὁ κ. Φίλιας κατονομάζει τὰ πρόσωπα, ποὺ ἐμπλέκονται σ' αὐτὲς τὶς θλιβερὲς ὑποθέσεις.)

Σταχυολογοῦμε:

- Μὴ ὀλοκλήρωση τοῦ κτηρίου τοῦ Χημικοῦ καὶ Φαρμακευτικοῦ Τμήματος τῆς Φυσικομαθηματικῆς Σχολῆς (μετὰ ἀπὸ 22 χρόνια), ἀπουσία ἐλέγχου τοῦ κτηρίου ἀπὸ τὴν ἀρμόδια ἐπιτροπὴ καὶ βεβαίως μὴ παραλαβὴ του. Ἄς σημειώσουμε καὶ τὴν (μέχρι σήμερα) «ὑπέρβαση» τῆς τάξεως τῶν 2,5 δισεκατομμυρίων δραχμῶν στὸν προϋπολογισμὸ τοῦ ἔργου.

- Παράνομες προαγωγὲς μελῶν τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τὶς παραμονὲς τῆς συνταξιοδότησής τους (χωρὶς νὰ ἔχῃ προηγηθῇ οὔτε μία ὥρα διδασκαλίας). Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ὀφείλουμε νὰ ἐπισημάνουμε τὸ καίριο πλῆγμα, ποὺ κατέφερε στὴν ἀναποτελεσματικότητά τοῦ συστήματος ὁ κ. Μπαμπινιώτης, «συνεργάτες» τοῦ ὁποίου προήχθησαν κατόπιν εἰσηγητικῶν ἐκθέσεων, ποὺ συνετάχθησαν μέσα σ' ἓνα Σαββατοκύριακο (ἀπὸ εἰσηγητὲς πανεπιστημίων ἐκτὸς Ἀθηνῶν), τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ ὀλοκλήρωση τῆς διαδικασίας προαγωγῆς ἀπαιτεῖ χρόνια.

- Παράνομη πρόσληψη 678 ἐκτάκτων ὑπαλλήλων (πρυτανεῖς Σταθόπουλου, Γέτμου, Δημόπουλου, Μπαμπινιώτη, φύλλα τῆς Ἑφημερίδας τῆς Κυβερνήσεως 202 τῆς 13/9/2001, 307 τῆς 10/12/2001 κ.λπ.) μὲ μόνον κριτήριον τοὺς συγγενικοὺς δεσμοὺς τῶν προσληφθέντων μὲ μέλη τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν (δηλαδὴ χωρὶς νὰ ἔχουν προηγουμένως λάβει μέρος σὲ διαγωνισμὸ τοῦ ΑΣΕΠ ἢ νὰ πληροῦν τὶς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις), γεγονός, ποὺ ἀναγκάσθηκε νὰ παραδεχθῇ καὶ ὁ κ. Μπαμπινιώτης.

- Παραπομπὴ στὴν Δικαιοσύνη τοῦ πρυτάνεως κ. Μπαμπινιώτη καθὼς καὶ ἄλλων 5 ὑψηλόβαθμων στενῶν συνεργατῶν του γιὰ **παράβαση καθήκοντος κατ' ἐξακολούθηση**. Πρόκειται γιὰ μία ἀκόμη παράνομη πρόσληψη (χωρὶς διαγωνισμὸ ΑΣΕΠ) δύο ὁδοντίατρων καὶ -προκειμένου νὰ ἀντιμετωπισθοῦν οἱ διαμαρτυρίες- τὴν «ἐκπόνηση» *εἰκονικοῦ* ἐρευνητικοῦ προγράμματος, ὅπου ἐντάσσονται οἱ δύο προσληφθεῖσες ὡς ἐρευνητρίες (ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶναι ἐλεγκτὲς ὁδοντίατροι). (Σημειωτέον ὅτι ἡ μία «ἐρευνητρία» εἶναι ἀνιψιά τοῦ κ. ἀντιπρυτάνεως καὶ τὴν στιγμὴ ποὺ προσελήφθη δὲν ἦταν κἂν ἐγγεγραμμένη στὸν Ὁδοντιατρικὸ Σύλλογο Ἀθηνῶν.)

Πρόσφατα ὁ πρωθυπουργὸς κ. Κ. Καραμανλῆς κοινοποίησε στὸν ἑλληνικὸ λαὸ τὴν ἐπιθυμία του νὰ μετατραπῇ ἡ Ἑλλάδα σὲ χώρα παραγωγῆς γνώσης καὶ πολιτισμοῦ καὶ τὴν ταυτόχρονη διαπίστωσή του, ὅτι κάτι τέτοιο δὲν εἶναι σήμερα ἐφικτό. Ἀλλὰ πῶς νὰ εἶναι ἐφικτό, ὅταν τὰ ἀνώτατα ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα τῆς χώρας ἐλέγχονται ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔχουν ὅρια στὴ διάπραξη τέτοιων, ὅπως οἱ προαναφερθεῖσες, ἀθλιοτήτων. Γνώση καὶ πολιτισμὸς παρήχθησάν ποτε μὲ τὴν ἀπάτη, τὸ βόλεμα ἡμετέρων καὶ τὴν ἐξυπηρέτηση ἰδιοτελῶν σκοπῶν;

Α.Γ.

«ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ ΗΛΕΚΤΡΑ»

Ἡ διαστρέβλωση τοῦ μύθου ἀπὸ τὸν Φρόνυτ

προσέγγιση τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Θεάτρου ἀπὸ ἀμήν-
τους ἐμπεριέχει τὸν κίνδυνο τῆς διαστρέβλωσης καὶ τῆς βεβή-
λωσης τοῦ πολιτιστικοῦ αὐτοῦ προϊόντος συνιστώντας τὴν
«ὑβριν» (μὲ τὴν ἀρχαία ἐλληνικὴ ἔννοια). Διεξάγεται ὁμως
καὶ μία ἐσκεμμένη ἐπιχείρηση κατασυνκοφάντησης τῶν δημιουργῶν του,
ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ χαρακτηρίζεται ἐπιεικῶς ὡς καπηλεία: Ἕνας τέτοιος
ἀρχαιο-κάπηλος εἶναι ἀποδεδειγμένα ὁ ψυχαναλυτὴς Φρόνυτ καὶ οἱ δι-
άδοχοί του. (Βλ. «Οἰδιπόδειο σύμπλεγμα: μιὰ ἱστορικὴ πλαστογραφία.
Πῶς ὁ Φρόνυτ διαστρέβλωσε τὸν Σοφοκλῆ», «Δ», τ. 282.) Ὁ Φρόνυτ
εἶχε τοὺς λόγους του –πολιτιστικούς, πολιτικὸν καὶ θρησκευτικούς– γιὰ
τὴν κατασκευὴ ἀνθελληνικῆς ὀρολογίας τῆς θεωρίας του.

Ἡ ἀνάγνωση τοῦ δράματος ἀναδεικνύει καὶ ἀποκαθιστᾷ τὸ ἦθος τῆς «Ἠλέ-
κτρας», τὴν ὁποία τόσο χυδαῖα ἐκμεταλλεύτηκε ὁ Φροῦδισμὸς μὲ τὸν (βέβηλο)
ὄρο «Σύμπλεγμα Ἠλέκτρα».

Ἡ ἀρχαία ἐλληνικὴ δραματοποιία (καὶ ἡ ποίηση συνολικώτερα) ἀποτελεῖ ἔκ-
φραση τοῦ κλασικοῦ καὶ τῆς γνώσης, ποὺ ἰσχύει στὸ διηνεκές. Ἡ κατοχὴ τῆς
ὑπερχρονικῆς γνώσης τῶν δραματοποιῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ Σοφοκλέους εἰδικώτερα,
ἐμπεριέχεται σὲ δράματα ὅπως ἡ «Ἀντιγόνη» του, ἡ «Ἠλέκτρα» του καὶ ὄχι μόνον.
Ἡ συνειδητὴ τῆς γνώσης τοῦ ἀπολύτου, ποὺ εἶναι τὸ δίκαιο στὸ διηνεκές (Δίκη,
Θέμις) καὶ οἱ συνακόλουθες συμπεριφορὲς τῶν ἡρώων τῆς δραματοποιίας μὲ τὴν
ὑψίστη ἠθικὴ ποιότητα, εἶναι αὐτὴ ποὺ ἔχει βληθῇ ἤδη μὲ τὸ παραμῦθι τοῦ «προπα-
τορικοῦ ἀμαρτήματος» τῶν «πρωτοπλάστων», ποὺ σημαδεύει κάθε νεογέννητο.

Αὐτὸ τὸ ἐβραϊκῆς κατασκευῆς παραμῦθι τὸ πληρώνει ὁ «ἄνθρωπος» –καὶ ὄχι
μόνον τοῖς μετρητοῖς– παρὰ καὶ σὲ ἔντοκες δόσεις, σὲ χρῆμα καὶ ψυχὴ. Ἐνοχές,
παράλογισμός καὶ ἀπανθρωπία κατακλύζουν –κατ’ ἐξακολούθησιν– τὸ νοῦ, ποὺ
παύει δυστυχῶς νὰ ὀρᾷ καθαρὰ καὶ νὰ ἀκούῃ, ὅπως θὰ ἔπρεπε, τὸ θεό-λόγο, θεό-
ρατο καὶ στὸ Ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Θέατρο (ὅπως στὸ Σύμπαν), αὐτὸν ποὺ ὁ Φρόνυτ
ἐπιχείρησε νὰ διαστρεβλώσῃ.

Ἡ «Ἠλέκτρα» τοῦ Σοφοκλέους –εἰδικά– χρησιμοποιήθηκε ὡς «ἄλλοθι» τοῦ Φροῦδισμού στὴν ἐπιχείρηση κατασυνκοφάντησης τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος –τοῦ Κλασικοῦ Πνεύματος, τῆς πρωτότυπης δημιουργίας μὲ τὴ διαχρονικὴ ἀξία, ποὺ ὀνομάζεται «ἦθος» καὶ ἀποτελεῖ γιὰ τὸν «ἄνθρωπο» «δαίμονα». Ὁ δαίμων βρίσκεται στὴν ψυχὴ τοῦ ἥρωα, τοῦ δραματικοῦ ἥρωα, τοῦ «ἀνθρώπου» τῶν τραγικῶν, καὶ τὸν τοποθετεῖ στὸ ἐνδιάμεσο θεοῦ-ἀνθρώπου. Ὁ δαίμων προκαλεῖ τὸ δέος (φόβο, σεβασμὸ κι ἐκτίμηση) καὶ εἶναι ἄσχετος μὲ τὰ γιαχβεδικὰ δαιμόνια. Ἡ φροῦδικὴ ἐπινόηση, ποὺ προβλήθηκε ὡς «Σύνδρομο Ἠλέκτρα», εἶναι –δηθεν– ἡ σεξουαλικὴ ἐπιθυμία μεταξὺ κόρης καὶ πατέρα, μὲ ὅ,τι χυδαῖο ὑπονοεῖται.

Ἡ προσωπικότης τῆς Ἠλέκτρας στὶς τραγωδίες

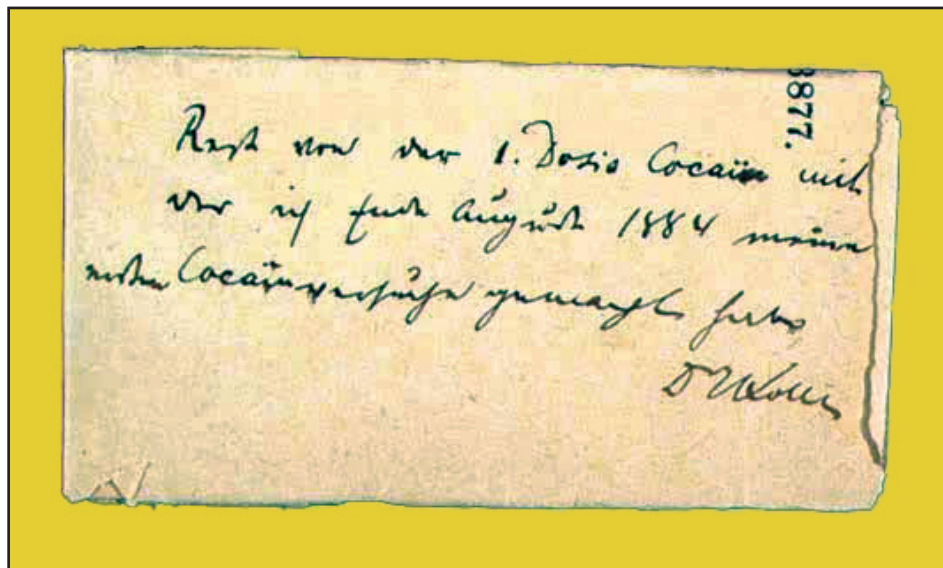
«Ἠλέκτρα» εἶναι μία ἀπὸ τὶς ἀχρονολόγητες τραγωδίες τῆς ὀψίμης περιόδου τοῦ Σοφοκλέους κι ἡ μοναδικὴ ποὺ σφύζεται ἀπὸ τὴν τετραλογία (τρεῖς τραγωδίες καὶ ἓνα σατυρικὸ δρᾶμα). Ὁ Σοφοκλῆς γεννήθηκε τὸ 497 π.Χ. κι ὑπολογίζεται ὅτι ἔγραψε τὴν «Ἠλέκτρα» σὲ ἡλικία περὶπου 85 ἐτῶν. Ἀξίζει νὰ σημειωθοῦν ἐδῶ τὰ ἀκόλουθα:

- Ἡ διάσωση ἑπτὰ –μόλις– δραμάτων (Αἴας, Τραχίνιαι, Ἀντιγόνη, Οἰδίπους Τύρραννος, Ἠλέκτρα, Φιλοκτήτης, Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ) ἀπὸ τὰ 130, ποὺ παρουσίασε ὁ κορυφαῖος αὐτὸς δραματογράφος στὴν ἀθηναϊκὴ θεατρικὴ σκηνή, ἀποσπώντας πάντα πρώτη ἢ δευτέρη νίκη –καὶ ποτὲ τρίτη– στοὺς δραματικούς ἀγῶνες. <Εἶναι ἄραγε τυχαῖο;>

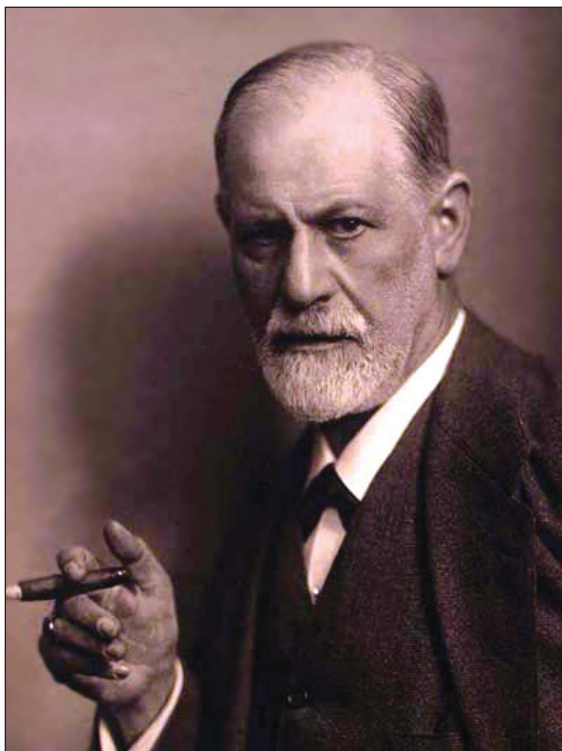
- Ἡ διάσωση μόνο δραμάτων «θανάτου», ὅπως θὰ λέγαμε (Αἴας, Ἀντιγόνη, Ἠλέκτρα), ποὺ προμοδοτοῦν τὴν κατασυνκοφάντησιν τῆς δραματογραφίας.

- Ἡ πληροφορία, ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς σοφίας του –ὅπως φαινόταν στὶς παραστάσεις τῶν δραμάτων του– ὁ Σοφοκλῆς ἐξελέγη στρατηγός, ἀλλὰ καὶ πρόβουλος¹ καὶ ἐλληνοταμίης² στὴν ἐποχὴ τῆς ὑψίστης ἀκμῆς τῆς Ἀθήνας, μὲ τὶς ὑψηλὲς ἀπαιτήσεις ἀπὸ τοὺς πολίτες γιὰ ἐνάργεια πολιτικὴ, πολιτιστικὴ, κοινωνικὴ –ἀποτελέσμα παιδείας θεατρικῆς.

«Ἠλέκτρα» παρουσίασε κι ὁ Εὐριπίδης τὸ 412 π.Χ. –μιὰ «τραγικο-κωμῳδία» μὲ εὐχάριστο τέλος– τελείως διαφορετικὴ ἀπὸ τοῦ Σοφοκλῆ καὶ πολὺ ἀργότερα καὶ ἀπὸ τοῦ Αἰσχύλου, ποὺ παρουσιάζει τὴν ἡρώδα Ἠλέκτρα στὶς «Χοηφόρους» του [δευτέρη στὴ σφζόμενη τριλογία «Ὁρέστεια» τοῦ 458 π.Χ. («Ἀγαμέμνων» - «Χοηφόροι» - «Εὐμενίδες» καὶ τὸ μὴ σφζόμενο σατυρικὸ δρᾶμα «Πρωτεύς»)]. Εἶναι γνωστὴ ἡ πραγματεύση τῶν ἰδίων μυθικῶν ἡρώων καὶ ἡρωίδων ἀπὸ τοὺς διάφορους δραματογράφους καὶ ποιητὲς μὲ ἰδιαιτέρο τρόπο, σκεπτικὸ καὶ μὲ παιδευτικούς στόχους, ἀλλὰ καὶ διαφορετικὸ ὕφος καὶ προεκτάσεις. Ἀπὸ τὸν φροῦδικὸ «δάκτυλο» ἐπιλέγεται πρὸς διαβολὴ ἡ «Ἠλέκτρα» τοῦ Σοφοκλέους.

Τὸ ὅτι ὁ Φρόνντ ἔκανε χρῆση κοκαΐνης δὲν εἶναι εὐρύτερα γνωστό. Ἰσχυριζόταν, ὅτι ἡ κοκαΐνη ἦταν κατάλληλη γιὰ τὴν ὑπερκόπωση καὶ δὲν ἀρκοῦνταν στὸ νὰ προπαγανδίσῃ τὴ χρῆση τῆς στὶς ἀδελφές του, στὴ γυναῖκα του –γιατὶ ἔκανε ὥραϊα κόκκινα μάγουλα– καὶ στοὺς φίλους του, ἀλλὰ τὴν χορηγοῦσε καὶ σὲ ἀσθενεῖς του γιὰ τὴν ὑποτιθέμενη θεραπεία ὀρισμένων ψυχικῶν διαταραχῶν. Ἡ ἐξάρτηση τῶν ἀσθενῶν ἀπὸ τὴν κοκαΐνη ἐξασφάλισε στὸν Φρόνντ σίγουρη καὶ τακτικὴ πελατεία. Στὶς φωτογραφίες (ἄνω) συνταγή, ποὺ ἔγραψε σὲ ἀσθενῇ του τὸ 1883 καὶ (κάτω) τὸ φακελλάκι γιὰ τὴν τοποθέτηση τῆς κοκαΐνης.

«Ἀπὸ τοῦ 8ου ἔτους μέχρι τῆς ἡβης, γινομένης τῆς ἐντοπίσεως στὰ γεννητικὰ ὄργανα, ἡ Λίμπιντο (γενετήσια ὁρμή) στρέφεται ἐκτὸς τοῦ ἰδίου σώματος, πρὸς ἄτομο ἀντιθέτου φύλου, τὸ ὁποῖο εἶναι ἡ μητέρα γιὰ τὸ ἄρρεν (Οἰδιπόδειο Σύμπλεγμα) καὶ ὁ πατέρας γιὰ τὸ θῆλυ τέκνο (Σύμπλεγμα Ἡλέκτρα), ἐνῶ ταυτοχρόνως ἐπέρχεται ἀντιπάθεια τοῦ ἄρρενος πρὸς τὸν πατέρα καὶ τοῦ θήλεος πρὸς τὴν μητέρα.» (Ζ. Φρόυντ, «Εἰσαγωγή στὴν Ψυχανάλυση», Πρόλογος.) Στὴν φωτογραφία ὁ γεννηθεὶς στὴν κεντρικὴ Εὐρώπῃ καὶ καταγόμενος ἀπὸ πλούσια οἰκογένεια ραββίνων ἱατρὸς Ζίγκμουντ Φρόυντ (1856-1939).

Ἡ «Ἡλέκτρα» τοῦ Σοφοκλέους ἀνήκει σ' ἐκεῖνα τὰ ἔργα του, ὅπου παρουσιάζει γέννη, γενεὲς καὶ τὴ δράση τῶν προσώπων σ' αὐτὲς κατὰ τὸ εἶκος καὶ τὸ ἀναγκαῖον πάντα. Ἄν ἡ «Ἀντιγόνη» του εἶναι τῆς γενιᾶς τῶν Λαβδακιδῶν (Θηβαϊκὸς μυθικὸς κύκλος), ἡ «Ἡλέκτρα» του εἶναι τῆς ἀριστοκρατικῆς γενεᾶς τῶν Ἀτρειδῶν (Τρωικὸς μυθικὸς κύκλος). Ἡ ἥρωίδα Ἡλέκτρα εἶναι θυγατέρα τοῦ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονα καὶ τῆς (Τυνδαρίδας) Κλυταιμνήστρας («ἀδελφῆς» τῆς Ὠραίας Ἑλένης).

Στὴ συγκεκριμένη τραγωδία ἡ Ἡλέκτρα εἶναι θεματοφύλακας τῆς παράδοσης ἐνσυνείδητα καὶ ἔμπρακτα, ἓνα εἶδος «ἄρμοστοῦ τοῦ δικαίου» στὸ βασιλεῖο τοῦ Ἄργους (Μυκῆνες), ποὺ –ὕστερα ἀπὸ τὰ «Τρωικά»– πλήττεται ἀπὸ τὴν ἄνομη κακοδιοίκηση (τόσο τοῦ βασιλικοῦ οἴκου, ὅσο καὶ τῆς πολιτείας), ποὺ ἀσκεῖ τὸ παράνομο καὶ ἀνόσιο ξεῦγος Κλυταιμνήστρας - Αἰγίσθου.

Αὐτοὶ καταχράστηκαν τόσο τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ Ἀγαμέμνονος (βασιλέως τοῦ Ἄργους καὶ ἀρχιστράτηγου τῆς Τρωικῆς Ἐκστρατείας) ὅσο καὶ τοῦ λαοῦ. Ἐγίναν ἄνομα ὁμόκλητοι καὶ προέβησαν στὸν ἀνόσιο φόνο τοῦ Ἀγαμέμνονος (ἂν καὶ ὄχι ἐντελῶς ἀδικαιολόγητο), ὅταν ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἄργους ἐπέστρεψε νικητὴς στὴν πατρίδα. Τὸ τέλος τοῦ Αἰγίσθου τοῦ ἦταν γνωστὸ ἀπὸ τὸν Ἑρμῆ (Ὀδύσσεια α 35-43), τὸ πάθος του –ὥστόσο– γιὰ νομὴ τῆς ἐξουσίας ἄσβεστο τόσο, ὥστε ἔθετε

Ἡ ποίηση τοῦ Σοφοκλέους -δραματική ἢ λυρική- λειτουργοῦσε ὡς πανάκεια τοῦ ἀνθρώπινου πόνου. Ἐκτὸς ἀπὸ λειτουργοῦ τοῦ Διονύσου ἦταν καὶ ἱερέας τοῦ Ἄλωνος-Ἀσκληπιοῦ. Τιμητικὰ ὠνομάστηκε Λεξίων. Ἐγραψε 130 περίπου δράματα. Σφύζονται ἐπὶ τὰ μόνον ἀπὸ αὐτά, ὅσα φαίνεται ὅτι ἐπαρκοῦν γιὰ τὴν ἐπίτευξη τῶν στόχων τῆς ἀνθελληνικῆς προπαγάνδας. Στὴ δι-αστρέβλωση τῶν ἔργων «Οἰδίπους Τύραννος» καὶ «Ἡλέκτρα» στήριξε ὁ Φρόνντ τὶς θεωρίες του γιὰ τὸ «Οἰ-διπόδειο Σύμπλεγμα» καὶ τὸ «Σύμπλεγμα Ἡλέκτρα» ἀντίστοιχα.

σὲ κίνδυνο τὴν ζωὴ τοῦ νομίμου διαδόχου, γόνου τοῦ Ἀγαμέμνονος, τοῦ Ὁρέστη, ἀλλὰ καὶ ὅποιον ἢ μᾶλλον ὅποιαν δὲν ἀνεχόταν τὸ ἄδικο, μολονότι τὸ ὑπέμενε πεισματικά, τῆς Ἡλέκτρας. Τὴν ἀδικία, τὴν ἀνομία καὶ τὴν ἀνοσιότητα μὲ ὅλες τῆς τὶς δυνάμεις -λόγο καὶ δράση- ἀντιμάχεται ἡ ἥρωικὴ Ἡλέκτρα. Φυγαδεύει τὸν Ὁρέστη -παιδάκι ἀκόμη- σὲ σίγουρο τόπο, τὴν Φωκίδα τῶν Δελφῶν καὶ σὲ ἀσφαλῆ «χέρια», προετοιμάζοντας, στὸ βαθμὸ τῶν δυνατοτήτων τῆς, τὴν ἀποκατάσταση τῆς ἠθικῆς τάξης, τῆς ὁμαλῆς πολιτικῆς διαδοχῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς καταξίωσης τῶν βασιλοπαίδων, τῶν λυτρωτῶν τοῦ λαοῦ, τὴν ἀποκατάσταση τῶν θεσμῶν καὶ τῶν θεσμίων τὴν ἐκπλήρωση.

Ἡ «μικρὴ ἀντάρτισσα» ὑφίσταται τὰ πάνδεια ὄντας ἐχθρὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ δικαίου, ὅπως ἀπέβη καὶ ἡ ἴδια ἡ μάνα τῆς, ἡ Κλυταμνήστρα. Αὐτὴ (στὴν «Ἡλέκτρα» τοῦ Σοφοκλέους) φτάνει σὲ τέτοιο βαθμὸ ἐγωισμοῦ, φιλαντίας καὶ ἀπανθρωπιᾶς, ὥστε νὰ νοιώθῃ χαρὰ καὶ ἀνακούφιση ἀπὸ τὴν εἶδηση τοῦ θανάτου τοῦ γιοῦ τῆς Ὁρέστη (ποῦ -εὐτυχῶς- εἶναι ψεύτικη καὶ ἐπινόηση τοῦ Σοφοκλῆ). Ἀξίζει νὰ ζῇ ἓνα τέτοιο πλάσμα-προσωπεῖο; Ἐνα θανατηφόρο κτύπημα τῆς φθάνει: «Παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν» = «χτύπα διπλᾶ, ἂν ἔχῃς τὸ σθένος» (στ. 1415), θὰ φωνάξῃ ἡ Ἡλέκτρα στὸν Ὁρέστη τὴν ὥρα τῆς ἐφαρμογῆς τῆς τιμωρίας, τὴν ὥρα τῆς θείας δίκης, ποῦ συντελεῖται μὲ τὸ χέρι τοῦ ἐπαναπατριζομένου διαδόχου. Ἀρκετὸ κα-

κὸ προκάλεσε μὲ τὸ φόνο τοῦ συζύγου της Ἀγαμέμνονα, τὸ μιὰρὸ «κρεββάτι» της (Αἴγισθος), τὴν κακομεταχείριση τῶν ἰδίων τῶν παιδιῶν της, ποὺ εἶχε ἀπὸ τὸν Ἀγαμέμνονα. Ἄσιτη, παραγκωνισμένη καὶ κουρελιάρα τὴν εἶχαν τὴν Ἥλέκτρα, τὴν ἀρχοντοπούλα καὶ ὁ Αἴγισθος, ἀλλὰ καὶ αὐτή. Εἶναι ἀξιοπρεπὴς στάση μάνας αὐτὴ ἢ ἡ ὄψις τοῦ μιάσματος;

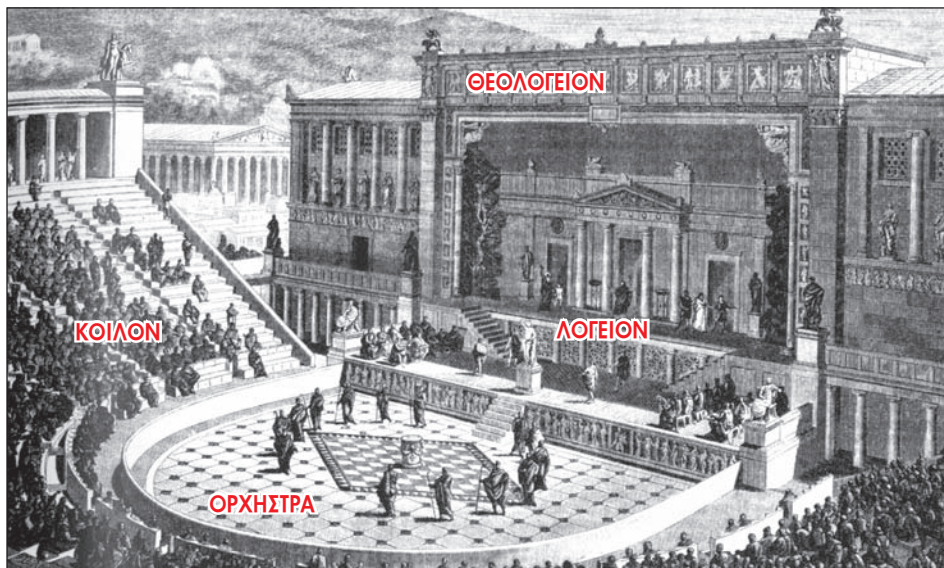
Ἡ «τίσις» καὶ ἡ «νέμεσις» δὲν ἔρχονται μόνες. Οἱ ἄνθρωποι μὲ τὴ δράση τους, τὴ συνείδηση καὶ τὸ ἦθος τους τὶς διαμορφώνουν. Ἡ ἀπὸ σκηνῆς ἀποκατάσταση τοῦ δικαίου λειτουργεῖ παιδευτικά. «Μίμησις πράξεως» εἶναι τὸ θέατρο – ὅχι ἡ ἴδια ἡ πράξις. Λειτουργὸς τοῦ θεῖου εἶναι ὁ δραματουργός, ὁ ἄνθρωπος εἶναι δημιουργὸς τῆς ζωῆς του, τῆς ἠθικῆς ποιότητάς της, στὸ βαθμὸ ποὺ μπορεῖ. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἐλεύθερος ἄνθρωπος, ὁ ὑπεύθυνος ἄνθρωπος, ὁ ἐνεργὸς πολίτης. Καὶ ἡ Ἥλέκτρα εἶναι ἄνθρωπος ὑπεύθυνος, ἐνεργὴ πολίτις καὶ «*ὑψίπολις*», ὅπως ἡ Ἀντιγόνη. Πολίτις μὲ συναίσθηση εὐθύνης πολιτικῆς, ποὺ ἀφορᾷ τόσο στὸ λαὸ ὅσο καὶ στὴν ἡγεσία, τὴν πολιτικὴ, τὴν διοίκηση τοῦ Ἀργολικοῦ θρόνου.

Ἡ Ἥλέκτρα εἶναι ὑπεύθυνη γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς τιμῆς, τῆς δόξας καὶ τῆς ἀξίας τοῦ πατέρα της, ποὺ τόσων ἀνθρώπων τὴν τύχη ἐπωμίσθηκε μὲ τὰ Τρωικὰ καὶ τὰ κατάφερε, μὰ βρῆκε τέλος τραγικὸ ἀπὸ μία παρεξήγηση, ἓνα «μεγάλο λό-γο», ποὺ ξεστόμισε διαπράττοντας «ῥβριν», κομπάζοντας καὶ συγκρινόμενος μὲ τὴ θεὰ Ἀρτέμιδα –ἀδελφὴ τοῦ Δελφικοῦ Ἀπόλλωνος καὶ θυγατέρα τοῦ Διός. Γνώρι-ξε ἡ Ἥλέκτρα (τοῦ Σοφοκλέους) αὐτὴ τοῦ τὴν ὑπερβολή, τοῦτῃ τὴν «ῥβριν»– τὴν ἄκριτη καὶ αὐθόρμητη ἀντιπαραβολὴ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ «θεῖον». Μὰ «*για ἓνα ἐλάφι*» (στ. 568) ἄξιζε αὐτὴ ἡ «ξεπληρωμή», ποὺ ἦρθε ἀπὸ τὴ σύζυγο καὶ ὅχι ἀπὸ τὴ θεότητα; Ἀρκεῖ, γιὰ νὰ ξεκληρισθῇ ἡ γενιὰ τῶν ἡρωικῶν Ἀτρειδῶν; Δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψῃ ἡ Ἥλέκτρα. Θὰ ἀγωνισθῇ μὲ ὅλες της τὶς δυνάμεις. Ὅσο ἡ φύση τῆς τὸ ἐπιτρέπει καὶ ὅπως τῆς εἶναι ἀνθρωπίνως δυνατόν. Ἄν ὁ πατέρας «ἐπαθε» ἄδικα, ὁ γιὸς του ὁ Ὀρέστης, ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἥλέκτρας, θὰ διοικήσῃ δίκαια καὶ ἐπάξια, γιὰτὶ καὶ ἱκανὸς εἶναι, καὶ θεία βούληση εἶναι νὰ «*βλαστήσῃ τὸ σκῆπτρο τοῦ Ἀγα-μέμνονα καὶ νὰ σκεπάσῃ ὅλη τὴ γῆ*» μέσα ἀπὸ τὸν ἀρχοντα γιὸ του κι ὅσο «περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι» καὶ τῆς ἀδελφῆς του (Ἥλέκτρας) μὲ συνείδηση ἀδελφῆς, μὲ συνείδηση θυγατέρας καὶ μὲ συναίσθηση τῆς εὐθύνης γιὰ τὴν ἐπικράτηση τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἐλευθερίας στὴν πολιτεία.

Ὁ νεκρὸς δεδικαίωται (Ἀγαμέμνων), στὸ βαθμὸ ποὺ ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἀξία του δια-τηροῦνται ἄσβεστα στὴ μνήμη καὶ τὴ ζωὴ τῶν ἀπογόνων καὶ τῶν ἐπιγόνων. Μεγα-λούργησε ὁ Ἀγαμέμνων· ξεπέρασε τὸν ἑαυτό του· ἥρωας. Ἡρώιδα καὶ ἡ Ἥλέκτρα, ποὺ τὸν ἐκτίμησε καὶ τὸν τίμησε τόσο τὸν ἴδιον ὅσο καὶ τὴ γενιὰ τους, συντελῶντας στὴν ἀνδρωση τοῦ Ὀρέστη, ποὺ δικαίως πλέον στὸ τέλος τοῦ δράματος ἐξαφανίζει τὰ προσωπεῖα τῆς ἀδικίας, τῆς ἀτιμίας καὶ τῆς ἀνοσιότητος – τῆς Κλυταιμνήστρας καὶ τοῦ Αἰγίσθου πίσω ἀπὸ τὸ «λογεῖον», μακρυνὰ ἀπὸ τὰ μάτια τῶν θεατῶν καὶ

Ἡ ἠθοποιὸς Κατίνα Παξינוῦ στὸ ρόλο τῆς Ἡλέκτρας (Ἐθνικὸ Θέατρο, 1960). Εὐαισθησία, τρυφερότητα καὶ ἀγάπη -τραγικὰ ἀνθρώπινη- συμπλέκονται μὲ τὸν πόνο, ποὺ χαράζει τὰ ὅρια ζωῆς καὶ θανάτου στὴν ποίηση τοῦ Σοφοκλῆ καὶ ἀντικατοπτρίζονται στὴν εἰκόνα τῆς ἡρωίδας. (Πηγή: «Θέατρο '60».)

Ἐπιστημονικὴ ἀναπαράσταση ἀρχαίου ἑλληνικοῦ θεάτρου μιᾶς πολιτείας – σὲ τρία ἐπίπεδα: «Ὀρχήστρα» – χορὸς (λαὸς), «Λογεῖον» – ἥρωες (πολιτικὴ ἡγεσία) καὶ «Θεολογεῖον» – θεοὶ (λαὸς θεῶν). Μόνον ἡ πρόσοψη τῆς «Σκηνῆς» (ἀνάκτορο – ναὸς) εὐρισκομένη στὸ πίσω μέρος τοῦ «Λογεῖου» εἶναι ὁρατὴ στὸ κοινό. Σκηνὲς βίας στὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ τραγῳδία δὲν παρουσιάζονται ἐπὶ σκηνῆς, εἶναι ἀθέατες, ὑποδηλώνονται μέσα σ’ αὐτήν. Τὸ ὄριο μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου – αὐτοχειρία, ἐξιλέωση, τιμωρία, θάνατος, θυσία ζῶν, φόνος, αὐτοδικία, θεοδικία – εἶναι ἓνα μυστήριον, δὲν παριστάνεται, καὶ μόνον ὁ δραματονργικὸς λόγος ὁρίζει καὶ ὁ νοῦς τοῦ κοινοῦ στὸ «Κοῖλον».

κάτω ἀπὸ τὸ «θεολογεῖον» – ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ πανθέου.

Ὁ «χορὸς» – γυναῖκες Ἀργίτισσες – χῆρες, μάνες, πολῖτες τῶν Μυκηνῶν· ὁ λαὸς τῶν Μυκηνῶν, ὁ ἐλεύθερος λαὸς τραγουδοῦν μὲ χαρὰ τὴν ἐλευθερία (στ. 1510).

ὑπὸ εἶναι τὸ ἀρχαῖο ἑλληνικὸ δρᾶμα «Ἡλέκτρα» τοῦ Σοφοκλέους. Ποῦ εἶναι ἡ ὑποτιθέμενη αἰμομιξία; Ποῦ ἡ ἄνομη βία; Ποῦ ἡ χυδαιότητα, ποὺ βλέπει ὁ Φρόνυτ καὶ οἱ ρωμιοὶ χειροκροτητές του; Μὰ εἶναι ὅλοι τους τόσο ἀπαίδευτοι, τόσο ἀπολίτιστοι, τόσο ἀνεύθυνοι; Καὶ – ἐπὶ τέλους – «σὲ ποιόν τὰ πουλᾶνε» τὰ ψυχαναλυτικὰ παραμύθια; Μήπως σὲ ἀπαίδευστους, ἀνεύθυνους, ἀνελεύθερους – δούλους τοῦ Γιαχβέ;

1. Τὸ σῶμα τῶν Προβούλων συνέτασσε τὰ σχέδια νόμου, ποὺ θὰ συζητιῶνταν στὴν Βουλὴ τῶν Πεντακοσίων τὴν ἐποχὴ τῆς δημοκρατίας τοῦ Περικλῆ.
2. Τὸ σῶμα τῶν Ἑλληνοταμιῶν διαχειριζόταν τὰ χρήματα τῆς Ἀθηναϊκῆς Συμμαχίας μὲ ἔδρα τὴ Δῆλο.

Κυριακὴ Λύσσα
Φιλόλογος

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ Κ.ΛΠ., Κ.ΛΠ. ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἀκράϊος καισαροπαπισμὸς στὴ σημερινὴ Ἑλλάδα

κτὸς ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ἡ Ἐκκλησία ἔχει διεισδύσει κανονικὰ καὶ θεσμοθετημένα καὶ σὲ ἄλλα Ὑπουργεῖα, ὅπως τὸ Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν, τὸ Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ, τὸ Ὑπουργεῖο Δημοσίας Τάξεως καὶ τὸ Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Ἀμυνας. Ἡ χριστιανικὴ κατῆχηση τῶν Ἑλλήνων δὲν περιορίζεται στὸ σχολεῖο· δὲν τελειώνει μετὰ τὸ Λύκειο. Ὁλόκληρος ὁ κρατικὸς μηχανισμὸς στηρίζει τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν προπαγάνδα της καὶ συντελεῖ στὴν ἀδιάκοπη καὶ στὴ συνεχῇ διὰ βίου χριστιανικὴ ἐκπαίδευση τῶν Ἑλλήνων.

Στὸ Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν λειτουργεῖ ἡ Ε2 Διεύθυνση Θρησκευτικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Ὑποθέσεων, ἐνῶ στὸ Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ 13 συνολικὰ διευθύνσεις εἶναι σχετικὲς καὶ ἀσχολοῦνται μὲ ἐκκλησιαστικὰ θέματα (Ἀναστηλώσεως Βυζαντινῶν καὶ Μεταβυζαντινῶν Μνημείων, Ἐκτελέσεως Ἔργων Μουσείων κ.ἄ.).

Στὶς Ἑνοπλες Δυνάμεις ὑπάρχει Θρησκευτικὸ Σῶμα, ἐξαρτώμενο ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο, ποὺ χειρίζεται θεολογικά, θρησκευτικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ θέματα. Τὸ Τμήμα Διοικητικοῦ εἰσηγεῖται θέματα ὁργάνωσης, προσλήψεων, ἐξελίξεως κ.λπ. ζητημάτων προσωπικοῦ. Πλήρως προπαγανδιστικὲς εἶναι οἱ δραστηριότητες τοῦ Τμήματος Ἠθικῆς καὶ Θρησκευτικῆς Ἀγωγῆς, τὸ ὁποῖο συντονίζει τὴν ἱεραποστολικὴ δραστηριότητα, ἐκδίδει ὁδηγίες γιὰ θέματα ὁργάνωσης τῆς θείας λειτουργίας καὶ τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας στὶς Ἑνοπλες Δυνάμεις, μερμινᾷ γιὰ τὴν ἐκτύπωση καὶ διανομὴ ἐντύπων καὶ περιοδικῶν, γιὰ τὴν ὁργάνωση συνεδρίων καὶ γιὰ τὴν ἀνέγερση καὶ ἀγιογράφηση τῶν ναῶν. Αὐτὴ τὴ στιγμή ὑπηρετοῦν στὶς Ἑνοπλες Δυνάμεις μὲ βαθμὸ ἀξιωματικοῦ 38 ἱερεῖς (22 λοχαγοί, 7 ταγματάρχες, 6 ἀντισυνταγματάρχες καὶ 3 συνταγματάρχες).

ΘΕΜΑ : Θρησκευτική Αγωγή

ΣΧΕΤ : α.

β.

1. Αποστέλλεται το πρόγραμμα θρησκευτικής αγωγής μηνός όπως στο Παράρτημα «Α».

2. Στις αγιαστικές πράξεις και ομιλίες, να παρευρίσκονται όλοι οι εκτός υπηρεσίας ασφαλείας αξιωματικοί, υπαξιωματικοί, στρατεύσιμοι οπλίτες και το πολιτικό προσωπικό.

3. Με φροντίδα των στρατοπεδάρχων, να διευθετείται και προετοιμάζεται κατάλληλα ο χώρος διεξαγωγής, σύμφωνα με τα καθοριζόμενα στο (α) σχετικό.

4. Ο χρόνος των παραπάνω συγκεντρώσεων να καταχωρείται στα εβδομαδιαία προγράμματα των μονάδων.

5. Οι διοικητές των μονάδων παρακαλούνται:

α. Να ενημερώνουν το προσωπικό τους για το χρόνο επίσκεψης του Στρατιωτικού Ιερέα και για τη δυνατότητα συμμετοχής τους στο Μυστήριο της Εξομολόγησης, με την ευκαιρία της επίσκεψης αυτής.

β. Να παροτρύνουν το προσωπικό των μονάδων τους να συμμετέχει στις Ιερές ακολουθίες των Κυριακών και των εορτών, στις κατά τόπους ενορίες και να το διευκολύνουν για το σκοπό αυτό.

6. Επισημαίνεται η προετοιμασία των Φυλακίων και η παρουσία του αρμόδιου Δκτού Λόχου Προκαλύψεως σε κάθε φυλάκιο, συνοδεύοντας τον Στρκό Ιερέα, σύμφωνα με το πρόγραμμα.

Ακρίβης Αντίγραφο

Ταξίαρχος

Διοικητής

α. Η διεξαγωγή των υπόψη δραστηριοτήτων να καταχωρείται οπωσδήποτε στα αναλυτικά εβδομαδιαία προγράμματα όλων των Μονάδων – Ανεξ. Υπομονάδων, τα οποία υποβάλλονται κάθε Δευτέρα για την επόμενη εβδομάδα.

Στρατιωτική Χριστιανική Έκπαίδευση: Η στρατιωτική ιεραρχία δίνει μεγάλη βαρύτητα στο θέμα της καθολικής συμμετοχής του προσωπικού σε όλες τις θρησκευτικές (χριστιανικές) δραστηριότητες, οι οποίες καταχωρίζονται με λεπτομέρειες στα αναλυτικά προγράμματα εκπαιδευσεως των μονάδων. Όλοι οι εκτός υπηρεσίας αξιωματικοί, υπαξιωματικοί,

β. Η έγκαιρη ενημέρωση όλου του προσωπικού , για την ημέρα δραστηριότητας θρησκευτικής αγωγής . να εξασφαλίζεται με ανάλογη επισήμανση στο γενικό προσκλητήριο μονάδος κάθε Παρασκευή (εφόσον υπάρχει προγραμματισμός για την επόμενη εβδομάδα) και ΟΧΙ με ευκαιριακή ανακοίνωση για συγκέντρωση κατά την ημέρα και ώρα της δραστηριότητας.

γ. Οι Διοικήσεις των Μονάδων – Ανεξ. Υπομονάδων να λαμβάνουν ιδιαίτερη μέριμνα ώστε, κατά την προγραμματισμένη ημέρα και ώρα, να ρυθμίζονται ανάλογα οι διάφορες λειτουργικές δραστηριότητες των μονάδων και στρατοπέδων , για την εξασφάλιση της καθολικής συμμετοχής του στρατιωτικού και πολιτικού προσωπικού.

δ. Η κατάλληλη προετοιμασία και διευθέτηση του χώρου διεξαγωγής των υπόψη δραστηριοτήτων να γίνεται έγκαιρα και κατόπιν συνεργασίας με τον Στρκό Ιερέα, για την εξασφάλιση των σωστών και επιβαλλομένων συνθηκών τέλεσης του εκάστοτε προγράμματος. Επισημαίνεται η εκτίμηση των αναγκών και ο προγραμματισμός προμήθειας απαραίτητων υλικών, εφόσον δεν υπάρχουν στο Στρατόπεδο (Τράπεζα, τραπεζομάντηλο, γυάλινη λεκάνη ύδατος, επιτραπέζια κηροπήγια , επιτραπέζιο θυμιατήρι, αναλόγιο τόποθετήσεως εικόνας, κηροστάτης, επιτραπέζιος σταυρός, κλπ).

ε. Κατά την εφαρμογή του προγράμματος στα Φυλάκια Προκαλύψεως, να παρίσταται σε κάθε Φυλάκιο ο Δκτής του αντιστοίχου Λόχου Προκαλύψεως και ο Δκτής του Τάγματος Προκαλύψεως κατά την κρίση του.

3. Όλες οι Διοικήσεις των Μονάδων – Ανεξ. Υπομονάδων να παροτρύνουν το προσωπικό για παρακολούθηση της Κυριακάτικης Θείας Λειτουργίας στους κατά τόπους Ιερούς Ναούς, διευκολύνοντας την έξοδο των εκκλησιασθέντων μέχρι 1200Ω.

4. Στην έδρα της Ταξιαρχίας, κατά τις Κυριακές , στον Ι.Ν. Αγ. [] να προσέρχεται για παρακολούθηση το παρακάτω (κατ' ελάχιστον) προσωπικό με μέριμνα του ΕΑΣ Στρδου

- α. [] 3 οπλίτες
- β. [] 1 οπλίτης
- γ. [] 2 οπλίτες.

5. Η παρούσα Διαταγή αποτελεί Διαταγή Διαρκούς Ισχύος και να τηρείται κατά τα προβλεπόμενα.

Ταξίαρχος []
Διοικητής

στρατιώτες, καθώς και τὸ πολιτικὸ προσωπικὸ τῶν μονάδων διατάσσονται νὰ συμμετέχουν στὶς θρησκευτικὰ τελετὰς. Ἐκτὸς αὐτοῦ οἱ διοικητὲς τῶν μονάδων καλοῦνται νὰ παροτρύνουν (=διατάσσουν) τὸ προσωπικὸ τους νὰ συμμετέχη ἀκόμα καὶ στὸν κυριακάτικο ἐκκλησιασμό στὶς κατὰ τόπους ἐνορίες.

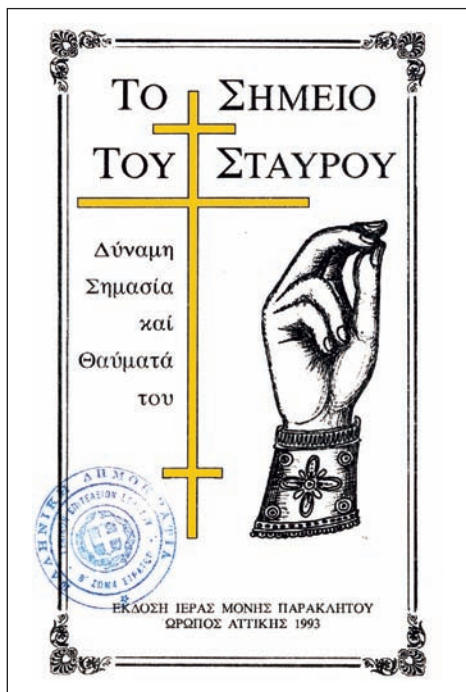
Ἡ χριστιανικὴ προπαγάνδα στὶς Ἑνοπλες Δυνάμεις ἐπεκτείνεται καὶ σὲ πολλὰς ἄλλες δραστηριότητες ὅπως:

- κήρυγμα ἀπὸ τοὺς στρατιωτικοὺς ἱερεῖς, τὸ ὁποῖο ἀκούει ὑποχρεωτικὰ ὅλο τὸ προσωπικὸ τῆς κάθε μονάδας,
- παρότρυνση γιὰ συμμετοχὴ στὴν ἐξομολόγηση καὶ στὴν εὐχαριστία,
- ὁμιλίες καὶ διανομὴ ἐντύπων κατὰ τῆς ἀντιστασιακῆς δράσης,
- ἡθικὴ διαπαιδαγώγηση,
- δημοσιεύσεις,
- ἐκδηλώσεις σὲ θέρετρα ἀξιωματικῶν,
- ἐπίσημο ἐορτασμὸ θρησκευτικῶν ἐορτῶν στὰ στρατόπεδα (Ἀγ. Γεωργίου γιὰ τὸ Πεζικόν, Ἀγ. Βαρβάρας γιὰ τὸ Πυροβολικόν, Ἀγ. Νικολάου γιὰ τὸ Ναυτικόν, Ταξιαρχῶν γιὰ τὴν Ἀεροπορίαν, Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου καὶ ἄλλων τοπικῶν ἐορτῶν),
- συμμετοχὴ στὸν ἐορτασμὸ τῶν πανελλήνιων θρησκευτικῶν ἐορτῶν (Θεοφανείων, Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, Περιφορᾶς Ἐπιταφίου καὶ Ἀναστάσεως),
- συμμετοχὴ στὸν ἐορτασμὸ τῶν κατὰ τόπους θρησκευτικῶν ἐορτῶν (ὅπως τοῦ Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου στὴν Ἀθήνα, τοῦ Ἀγίου Νικολάου καὶ τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος στὸν Πειραιᾶ, τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στὸ Αἰγάλεω, τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὴν Τήνο κ.λπ.).

Στὴν Ἑλληνικὴ Ἀστυνομία (ΕΛ.ΑΣ.) λειτουργεῖ Θρησκευτικὴ Ὑπηρεσία. Πέραν τῶν ὅπως καὶ στὶς Ἑνοπλες Δυνάμεις- προπαγανδιστικῶν δραστηριοτήτων τῆς ἀσχολεῖται καὶ μέ:

- τὴν ἐκδοση τοῦ περιοδικοῦ «Ὁρθόδοξα Ἀστυνομικὰ Μηνύματα», τὸ ὁποῖο διανέμεται στοὺς ἀστυνομικοὺς,
- τὸν προσηλυτισμὸ τῶν παιδιῶν τῶν ἀστυνομικῶν τὰ καλοκαίρια στὶς κατασκηνώσεις,
- τὴν ὁργάνωση προσκυνημάτων,
- τὸν μετὰ πλήρους ἐπισημότητος καὶ μεγαλοπρέπειας ἐορτασμὸ τοῦ προστάτη τῆς ΕΛ.ΑΣ. Ἀγίου Ἀρτεμίου (βλ. «Δ», τ. 275),
- τὴν λειτουργίαν Κατηχητικῶν ὅλων τῶν βαθμίδων,
- τὴν ὁργάνωση συγκεντρώσεων γιὰ τὴ μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Θρησκευτικὴ Ὑπηρεσία διαθέτουν ἐπίσης τὸ Λιμενικὸ καὶ τὸ Πυροσβεστικὸ Σώμα. Καταβάλλεται προσπάθεια διὰ διαλέξεων καὶ λατρευτικῶν συνάξεων νὰ καλλιεργηθῇ τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα τοῦ προσωπικοῦ. Ἐπίσημη ἐορτὴ τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος εἶναι ἡ τῶν «Τριῶν Παίδων ἐν Καμίνῳ», ἡ ὁποία ἐορτάζεται στὶς 17 Δεκεμβρίου στὴ Μητρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν. Διευκρινίζεται, ὅτι σύμφωνα μὲ τὸ συναξάρι πρόκειται γιὰ τρία Ἑβραϊόπουλα, ποὺ κατὰ διαταγὴ τοῦ Ναβουχοδονόσορα ρίχτηκαν στὶς φλόγες, ἀλλὰ σώθηκαν χάρις στὴν ἐπέμβαση ἐνὸς ἀγγέλου. Τί σχέση μπορεῖ νὰ ἔχουν ἱστορίες (;) πρὸ δύο καὶ πλέον χιλιετιῶν τριῶν Ἑβραίων παιδῶν καὶ τοῦ Ναβουχοδονόσορα μὲ τὴ σύγχρονη Ἑλλάδα καὶ τὸ Πυροσβεστικὸ Σώμα; Ὅση

Δειγματοληπτικές φωτογραφίες εξώφυλλων βιβλίων και φυλλαδίων χριστιανικής προπαγάνδας, που διανέμονται στις Στρατιωτικές Μονάδες.

σχέση έχει κι ο ειδικός ἐπὶ τῶν παθήσεων τῶν ὄρχεων Ἅγιος Ἀρτέμιος μετὴν Ἀστυνομία: (βλ. «Δ», τ. 275.)

Με διαταγές καὶ ἐγκυκλίους στρατιωτικῶν καὶ τοπικῶν ἀρχῶν πλῆθος δημοσίων ὑπαλλήλων (δάσκαλοι, καθηγητές, ἀστυνομικοί, στρατιωτικοὶ καὶ ἄλλοι) συμμετέχουν ὑποχρεωτικά σὲ θρησκευτικὲς γιορτὲς κι ἐκδηλώσεις ἀρκετὲς φορὲς τὸ χρόνο (ὅπως λιτανεῖες, περιφορὲς λειψάνων, ἐπιταφίου), ποὺ τελοῦνται μὲ κάθε μεγαλοπρέπεια (στρατιωτικὰ ἀγήματα, φιλαρμονικὲς κ.λπ.).

Δὲν εἶναι ὅμως αὐτὰ τὰ μόνα μέσα, ποὺ διαθέτει ἡ Ἐκκλησία. Ἐκτὸς ἀπὸ ἐπιρροὴ στὸν Τύπο καὶ τὰ Μ.Μ.Ε., ποὺ ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ ἀσκή μὲ πολλοὺς τρόπους, φροντίζει νὰ εἶναι συνεχῶς πανταχοῦ παρούσα, ὥστε νὰ μὴν τὴν ξεχνᾶμε. Σκεφθῆτε τὰ μεγάφωνα μὲ τὴν κυριακάτικη λειτουργία καὶ τὶς κωδωνοκρουσίες. Λίγη σημασία ἔχει, ἂν κάποιος πῆγε στὴν ἐκκλησία ἢ ὄχι. Ἡ καμπάνα, ποὺ κτυπάει, τοῦ ὑπενθυμίζει -ἀσυνείδητα ὠρισιμένες φορὲς ἴσως- τὴ διαχρονικὴ ἐξουσία τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅλα αὐτὰ εἶναι μέσα, ποὺ δὲν ἀφήνουν τοὺς ἐγκεφάλους τῶν Ἑλλήνων ἐλεύθερους, ἀλλὰ συντελοῦν στὴ διὰ βίου θεοκρατικὴ ἐκπαίδευσή τους (προπαγάνδα).

Κίμων Ἐλευθερίου

gordiosdesmos05@yahoo.gr

ΣΥΡΟΣ, ή... φοινικική!

ατὰ τὶς καλοκαιρινές μου περιηγήσεις εἶχα τὴν τύχη νὰ βρεθῶ καὶ στὴν Σύρο. Ἦθελα ἐδῶ καὶ πολὺ καιρὸ νὰ ἐπισκεφθῶ αὐτὸ τὸ νησί, ἐπειδὴ γνώριζα κάποια πράγματα γιὰ τὴν ἱστορία καὶ τὴν πλούσια πολιτιστικὴ του παράδοση.

Μὲ τὸ πὺν πατᾶ κανεῖς τὸ πόδι του στὴν Σύρο, ἀντιλαμβάνεται ὅτι πρόκειται γιὰ κάτι τὸ ἰδιαίτερο. Ὁ τόπος ἀποπνέει πολιτισμὸ, βοᾷ γιὰ τὴν ἱστορία του. Δὲν χρειάζεται νὰ διαθέτῃ κανεῖς γνώσεις, γιὰ νὰ τὸ ἀντιληφθῇ. Τὸ «ὀσμίζεται». Πράγματι ἡ Σύρος ὑπῆρξε τὸ πρῶτο νεοελληνικὸ ἀστικὸ κέντρο, ἐμπορικὸ, ναυτιλιακὸ καὶ πολιτιστικὸ. Ἡ πρωτεύουσά της εἶναι γεμάτη θέατρα, τυπογραφεῖα, βιβλιοθήκες, αἴθουσες μουσικῆς, ἐργοστάσια, τὰ ὁποῖα λειτούργησαν ἀπὸ τὸν 19ο αἰῶνα κιόλας. Στὴ Σύρο λειτούργησε τὸ πρῶτο γυμνάσιο τῆς ἐλεύθερης Ἑλλάδος (1833), ἡ πρώτη ὄπερα (ὅπου τραγούδησε καὶ ἡ Μαρία Κάλλας), καὶ ἀπὸ τὸ θέατρο «Ἀπόλλων» (τὸ ὁποῖο ἐξακολουθεῖ νὰ λειτουργεῖ) παρήλασαν οἱ μεγαλύτεροι Ἕλληνες ἡθοποιοί, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη. Τὸ νησί ἤκμασε κατὰ τὸν 19ο αἰῶνα. Στὴν Σύρο δημιουργήθηκε ἡ πρώτη ναυτιλιακὴ ἐταιρεία τῆς Ἑλλάδος, ἡ «Ἑλληνικὴ Ἀτμοπλοία», καθὼς καὶ τὰ μηχανουργεῖα καὶ τὸ ναυπηγεῖο Νεωρίου.

Πέραν τῶν ἀνωτέρω ὅμως τὸ νὰ περπατᾶ καὶ μόνον κανεῖς στοὺς δρόμους τῆς Ἐρμούπολης μὲ τὰ ὑπέροχα νεοκλασικὰ της κτήρια ἀποτελεῖ αἰσθητικὴ ἀπόλαυση. Παρατηροῦσα τὸν 9χρονο γυιό μου νὰ κοιτάξῃ μὲ θαυμασμὸ τὰ ὅσα ἐβλεπε, μέχρι πὺν στὸ τέλος μοῦ εἶπε: «Μά, πρόκειται γιὰ σπουδαία πόλη.» Ἀντιλαμβάνοταν, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ, ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τὶς δοτὲς πληροφορίες τῶν ἐπίσημων φορέων.

Τὴν δεύτερη μέρα ὅμως εἶχα τὴν «φαινή» ιδέα νὰ ἀκολουθήσουμε μία ὠργανωμένη περιήγηση στὸ νησί, γιὰ νὰ μάθουμε περισσότερα ἀπὸ τοὺς «ἐιδικούς». Σᾶς παραθέτω τὶς γνώσεις, πὺν ἀποκομίσαμε ἀπὸ τὴν κατήχηση (μὲ συγχωρεῖτε ξενάγηση ἤθελα νὰ πῶ) καθὼς καὶ τά... φυλαχτά μας.

- Κατ' ἀρχάς, βεβαίως, πληροφορηθήκαμε ἀπὸ τὰ ἔντυπα καὶ τὴν ξεναγὸ, ὅτι οἱ πρῶτοι κάτοικοι τοῦ νησιοῦ ἦταν Φοίνικες καὶ ὅτι τὸ ὄνομα Σύρος προέρχεται ἀπὸ τὸ φοινικικὸ «Οὐσύρα». (Πρόκειται, ὅπως ἀντιλαμβάνεσθε, γιὰ τὴν Συρίη τοῦ Ὁμήρου.)
- Μάθαμε ὅμως καὶ ἄλλα ἐνδιαφέροντα πράγματα. Ὅπως γιὰ παράδειγμα ὅτι

*Ἐρὰ Μονὴ «Ἵνα πάντες ἐν ὧσιν»
τοῦ τάγματος τῶν κλαρισσῶν κα-
θολικῶν καλογραιῶν στὴν κορυφὴ
τῆς Ἄνω Σύρου: «Πάνω στὰ τείχη
σου, Ἱερουσαλὴμ, ἔθεσα σκοπιές.
Ὅλη μέρα καὶ ὅλη νύχτα, ποτὲ δὲν
θὰ σωπαίνουν. Ἐσεῖς, ποὺ θυμᾶστε
τὶς ὑποσχέσεις τοῦ Κυρίου, μὴν ἀνα-
παύεστέ ποτε, οὔτε καὶ Ἐκεῖνον μὴν
τὸν ἀφήνετε σὲ ἀνάπαυση, μέχρις
ὅτου ἀποκαταστήσῃ τὴν Ἱερουσα-
λὴμ καὶ μέχρις ὅτου τὴν καταστήσῃ
τὸ καύχημα τῆς γῆς.» (Ἠσ. 62,6-7.)*

ὁ ἅγιος Γεώργιος –αὐτοπροσώπως– ἀποφάσισε νὰ κτισθῇ ἡ ἐκκλησίᾳ μὲ τὸ ὄνομά του στὴν Ἄνω Σύρο, ἐνῶ οἱ κάτοικοί της εἶχαν ἀποφασίσει νὰ τὴν κτίσουν στὸ χωριὸ Μάννα. Ἴδου τί συνέβη. Οἱ πιστοὶ μετέφεραν τὰ ὑλικά οἰκοδομῆς στὸ Μάννα καὶ ὁ ἅγιος τὰ μετέφερε στὸν λόφο τῆς Ἄνω Σύρου. Αὐτὸ ἐπαναλαμβανόταν καθημερινῶς, μέχρι ποὺ οἱ Συριανοὶ κατάλαβαν, ὅτι ὁ ἅγιος ἤθελε νὰ κτισθῇ ἡ ἐκκλησίᾳ του στὴν Ἄνω Σύρο!

Ἐπισκεφθῆκαμε λοιπὸν τὴν καθολικὴ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (ἡ ὁποία βρίσκεται στὸ πιδὼ ὠραῖο σημεῖο τοῦ νησιοῦ), ὅπου καὶ διαπιστώσαμε πῶς βρέθηκαν τὰ ὑλικά οἰκοδομῆς (τοῦλάχιστον τὰ μαρμάρινα) σ’ αὐτὸ τὸ σημεῖο. Πρόκειται γιὰ κομμάτια ἀπὸ ἀρχαῖο ναό.

Στὸ νησί τώρα ἐρίζουν καθολικοὶ καὶ ὀρθόδοξοι. Αὐτοὶ εἶναι σημερινοὶ ἀληθινοί... (κι ὅχι οἱ προπαγανδιζόμενοι ἀρχαῖοι) Φοίνικες, ποὺ ἐπιτέλους «ἔθεσαν σκοπιές» πάνω στὴ Σύρο τοῦ Ροῖδη καὶ τοῦ Σουρῆ, ὅπως διατάσσει ὁ Ἡσαΐας.

Ἄρτεμις Γεωργιάδου

ΜΕΛΛΟΝ ΧΩΡΙΣ ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ

φυσικοεπιστημονική αρχαιοελληνική ὀρθοφροσύνη καὶ ἐνόρ-
ση καὶ ὁ ρόλος της στὸ Σύμπαν παραμένει μέχρι τὶς ἡμέρες μας
–λόγῳ σκοπίμης ἐλλείψεως παιδείας–, ἀφοῦ μπαίνουν σήμερα
στὴν τριτοβάθμια ἐκπαίδευση μαθητὲς Λυκείων μὲ βαθμοὺς
ἐπιτυχίας κάτω ἀπὸ τὴν βάση– ἀπροσπέλαστη γιὰ τοὺς Ρωμιούς, ποὺ ἀδύ-
νατοῦν νὰ διαλέξουν μεταξὺ ὀρθοφροσύνης καὶ ὁλοκληρωτικῆς δουλείας.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ χάρις στὴν ἑβραιοχριστιανικὴ «πίστι» καὶ τοὺς ἐκ τοῦ νεποτισμοῦ προ-
ερχόμενους πράκτορες ξένων συμφερόντων ξεκόλλησαν ἀπὸ τὸ Σύμπαν μὲ τὰ ἀστέρια του.
Οἱ ἀνθρώπινες ἐλπίδες καὶ φόβοι, πάνω στὶς ὁποῖες βασίζεται ἡ Ὁρθοδοξία καὶ ὅλα τὰ ἄλλα
δημιουργήματα τῶν μυστικιστῶν, ποὺ σκοπίμα διέσπασαν τὴν ἔνωση τῆς βιολογικῆς καὶ ψυχι-
κῆς ἀνθρωπίνης ὑπαρξῆς σὲ ψυχὴ καὶ σῶμα, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ χρησιμοποιοῦν τὸν διῆσμον
αὐτὸν ὡς φόβητρο γιὰ τὴν ὑποταγὴν στὰ ἱερατεῖα μὲ τὴν ἀπειλὴ τῆς μεταθανάτιας τιμωρίας
τῆς ψυχῆς, κινοῦνται ὅπως ἓνα βέλος στὰ ὑπεράνθρωπα ὕψη, σὰν νὰ ἤθελαν νὰ πιάσουν τὸν
«Δημιουργό» καὶ νὰ μεταφέρουν τὸν Θρόνο του στὴν Γῆ. Στὴν Ἑλλάδα κάποτε λατρεύθηκαν
ἡ Λογικὴ, τὸ ἐλεύθερο Πνεῦμα, τὸ Ἀληθές καὶ τὸ Φῶς.

Στὸ σημερινὸ κρατίδιο τῆς Ρωμιοσύνης κυριαρχεῖ ὁ παραληρηματικὸς λόγος καὶ τρόπος,
δηλαδή τὸ ψέμμα καὶ ὁ σκοταδισμός, ποὺ ἔχουν τὶς ρίζες τους στὸν ἑβραιοχριστιανισμό,
στὸν καταστροφέα τῆς Ἑλληνικῆς Σκέψης, τῆς Ἑλλάδος, ὅλων τῶν μορφῶν καὶ θεσμῶν τοῦ
Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ (Φιλοσοφίας, Ἐπιστήμης, Θεάτρου, Θρησκείας, Ἀρχιτεκτονικῆς, Γλυ-
πτικῆς, Ἀθλητισμοῦ κ.λπ.) Τὸ μέλλον τοῦ κρατιδίου τῆς Ρωμιοσύνης δὲν βρίσκεται κρυμμένο
στὸν ρωμαῖκο νεποτισμὸ καὶ στὸν ὑπερβατισμὸ τῆς Ὁρθοδοξίας, δηλαδή στὰ ὑποπροϊόντα
τῆς πρωτόγονης σκέψης, ἀλλὰ στὸν ἐσωσυμπαντικὸ ἀρχαιοελληνικὸ Λόγο, ὁ ὁποῖος εἶναι ξυ-
νὸς καὶ αἰώνιος, γνήσιο προϊόν τῆς Φύσης.

Ὁ κάθε πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος, ὅποιασδήποτε κομματικῆς προέλευσης, δὲν εἶναι
εἰς θέσιν νὰ προσφέρει στοὺς Ρωμιούς κάτι παραπάνω ἀπὸ κουβέντες, διότι εἶναι ὑποχρε-
ωμένος νὰ ὑποθηκεύῃ γενεὲς Ἑλλήνων καὶ νὰ παραχωρῇ ἔτσι ἐξουσία στὰ ὑπερ-όντα καὶ
στοὺς ὑδροχοϊκοὺς θεανθρώπους τῆς Νέας Ἐποχῆς. Μὲ τέτοια δεδομένα δὲν εἶναι ποτὲ
δυνατὴ μία οἰκονομικὴ ἀναπτυξιακὴ πολιτικὴ, μὲ πάταξη τῆς ἀνεργίας, ἐνίσχυση τῆς ἀν-
ταγωνιστικότητος, ἀνάπτυξη τῆς καινοτομίας, ἐνίσχυση τῆς ἔρευνας καὶ τεχνολογίας καὶ
αὔξηση τοῦ σπουδαιότερου κεφαλαίου, τῆς Γνώσης. Ἡ Γνώση ὅμως μπλοκάρεται ἀπὸ τὸ
Ὑπουργεῖο Παιδείας, ποὺ ἐλέγχεται ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία. Αὐτὴ χρειάζεται ἡλίθιους, γιὰ νὰ
προσκυνοῦν καὶ νὰ πληρώνουν τὶς πολυπληθεῖς μορφὲς τῆς εἰδωλολατρίας της.

Ἡ μεγέθυνση ὅμως τοῦ Κεφαλαίου Γνώση εἶναι ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ
Ἔθνος. Ἄλλος δρόμος ἀπὸ τὸν διαχωρισμὸ Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἀπομάκρυνση
τῆς τελευταίας ἀπὸ ὅ,τι ἔχει σχέση μὲ τὴν Παιδεία δὲν ὑπάρχει. Κάθε ἐκπαιδευτικὴ μεταρρύθ-
μιση προϋποθέτει διαζύγιο τῆς Παιδείας ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία. Ἡ «ἐπανίδρυση» τοῦ Ἑλληνι-
κοῦ Κράτους προϋποθέτει ἐπιπλέον τὴν στήριξη τοῦ πρωταρχικοῦ κυττάρου τοῦ Ἑλληνικοῦ
Ἔθνους, τὴν καθιέρωση τοῦ Πολιτεύματος –συνδυασμοῦ τῆς Ἀθηναίων Πολιτείας τοῦ Ἀριστο-
τέλη καὶ τῆς Λακεδαιμονίων Πολιτείας τοῦ Ξενοφῶντα– ποὺ ἐπεργάσθηκε ὁ Ἰωάννης Καποδίσ-
τριας γιὰ τὴν Ἑλβετία καὶ ποὺ ἐφαρμόζεται ἐπιτυχῶς μέχρι τὶς ἡμέρες μας.

Γ.Θ. Χατζηθεοδώρου

Δρ Πολιτικῆς Μηχανικῆς

Υψηγῆς Πολυτεχνείου Ἀχαρνῶν

2005: «ΕΤΟΣ ΑΪΝΣΤΑΪΝ»

100 χρόνια στα δίκτυα της ἀράχνης

**Ο ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΗΣ «ΠΗΓΗ ΦΩΤΟΣ»
ΑΝΑΤΡΕΠΕΙ ΤΗ «ΣΧΕΤΙΚΟΤΗΤΑ»**

Τὸ 2005 ἔχει χαρακτηρισθῇ διεθνῶς ὡς τὸ «Ἔτος τῆς Φυσικῆς» ἢ «Ἔτος Einstein», ἐπειδὴ ἔχει περάσει μίᾳ ἑκατονταετία ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση μιᾶς θεωρίας τοῦ Ἀλμπέρτου Αἰνστάιν, τῆς ὁποίας τὸ δυσνόητο τὸν καταξίωσε ὡς τὴν μεγαλύτερη ἰδιοφυΐα τοῦ αἰῶνος στὸν τομέα τῆς ἐρμηνείας τοῦ φυσικοῦ κόσμου. Ὁ ὑπότιτλος τοῦ κειμένου αὐτοῦ «Στὰ δίκτυα τῆς ἀράχνης» ἐκφράζει τὴν πλάνη τοῦ Αἰνστάιν. Ἐξηγεῖται στὸ κείμενο, πῶς ὁ ἐπιστήμονας αὐτὸς ὠδηγήθηκε σὲ λανθασμένη βάση, γιὰ νὰ ἀναπτύξῃ τὴν Θεωρία τῆς Εἰδικῆς Σχετικότητος, μὲ τὴν ὁποία προκάλεσε καταστροφικὲς καταστάσεις σὲ παγιωμένες ἀντιλήψεις τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὸν χρόνο καὶ τὸν χῶρο. Παράλληλα ὅμως ὁ Αἰνστάιν παρουσιάζει τὴν ἀπλουστάτη αὐτὴ Εἰδικὴ Θεωρία τῆς Σχετικότητος κατὰ περίπλοκο τρόπο, ὥστε νὰ θεωρηθῇ ὅτι ὁ «κοινὸς νοῦς» («*common sense*») δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀντιληφθῇ καὶ ὅτι χρειάζεται μίᾳ «ἀνώτερη μορφὴ νοός» γιὰ νὰ τὴν κατανοήσῃ, δίδοντας ἔρεισμα γιὰ τὴν ἀνάπτυξη ἑνὸς εἰδικοῦ «ἱερατείου» ἐπιστημόνων, στοὺς ὁποίους θὰ πρέπει νὰ ἀπευθύνεται ὁ κοινὸς νοῦς, γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν συμπεριφορὰ τοῦ φυσικοῦ κόσμου, ἐμπλεκόμενος ἔτσι «στὰ δίκτυα τῆς ἀράχνης».

Ἡ Θεωρία τῆς Εἰδικῆς Σχετικότητος εἶχε καὶ ἔχει πάρα πολλοὺς ἰσχυροὺς ὑποστηρικτές. Ἀναμφισβήτητα ὑπῆρξε κίνητρο οἰκονομικῶν δραστηριοτήτων (συνέδρια, ἐκδόσεις βιβλίων, κινηματογραφικὲς παραγωγές, συζητήσεις καὶ ἄλλα) καὶ μὲ τὴν ἐπέκτασή της στὴ «Γενικὴ Θεωρία τῆς Σχετικότητος» προκάλεσε τὴν ἐμπλοκὴ ὑπερβολικὰ μεγάλων κεφαλαίων σὲ διαστημικὰ πειράματα.

- Ἡ πρώτη προσπάθεια τῶν ἐχθρῶν τοῦ ἀντιλόγου στὴν θεωρία, ποὺ θὰ σχολιαζόταν, θὰ ἦταν τὸ ἐπιχείρημα τῆς πλήρους ἐκ τῶν προτέρων ἀποδοχῆς τοῦ δημιουργοῦ της, ὄχι γιὰ τὸ περιεχόμενο καὶ τὰ ἐπιχειρήματά του, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀντίθετο: τὸ βάρος ποὺ κατέχει στὸ ἐπιστημονικὸ κατεστημένο σὰν προσωπικότητα αὐτὸς ποὺ προβάλλει

τὸν ἀντίλογο σὲ γίγαντες (NASA, STANFORD, Einstein).

- Ἡ δεύτερη προσπάθεια θὰ ἦταν νὰ ἀποκλεισθοῦν ὅλα τὰ «βήματα», ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ μποροῦσε νὰ ἀκουσθῇ ὁ ἀντίλογος.

- Ἡ τρίτη προσπάθεια θὰ ἦταν νὰ ἐκδοθοῦν τόσα πολλὰ γιὰ τὸ ἴδιο θέμα στὸν ἴδιο χρόνο, ὥστε μέσα στὸ πλῆθος αὐτῶν νὰ ὑπάρχῃ ἀδυναμία ἐπιλογῆς τῆς καλῆς προτάσεως ποὺ παρέχει καὶ πειραματικὲς ἀποδείξεις μὲ ἰδιοσκευεὺς καὶ μαθηματικὲς τεκμηριώσεις.

- Ἡ τέταρτη, ἀναγνώριση τῆς προελεύσεως καὶ παραγκωνισμὸς τῶν οἰκονομικῶν ἀρῶν γιὰ τὴν πραγματοποίηση ἑνὸς Διεθνoῦς Συνεδρίου πρὸς κοινὴ ἀποδοχὴ ἑνὸς καταλυτικoῦ ἀντιλόγου γιὰ τὴν Θεωρία τῆς Σχετικότητας τοῦ Einstein.

- Ἡ πέμπτη, πληροφόρηση καὶ ἐργήγορση τοῦ Σιωνιστικοῦ παράγοντος γιὰ ἐνδεχόμενὴ προσπάθεια ἀπομυθοποιήσεως τοῦ Α.Α., ποὺ εἶναι τὸ σύμβολο τῆς πνευματικῆς ἀνωτερότητάς του.

Συμπέρασμα: Εἶναι προφανές, ὅτι «μὴ σύγκρουση μὲ τὸν Einstein» θὰ ἦταν καταστροφικὴ γι' αὐτὸν ποὺ θὰ τὴν πραγματοποιοῦσε. Ἐκτὸς ἂν ἀνεύρισκε τὴν ἀχίλλειο πτέρνα του: ὅτι πράγματι ἡ θεωρία του νοσοῦσε βαρὶὰ καὶ ἔπρεπε νὰ παραμερισθῇ, γιὰ νὰ ἀνοίξῃ ὁ δρόμος σὲ νέες προόδους στὸν τομέα τῆς Φυσικῆς.

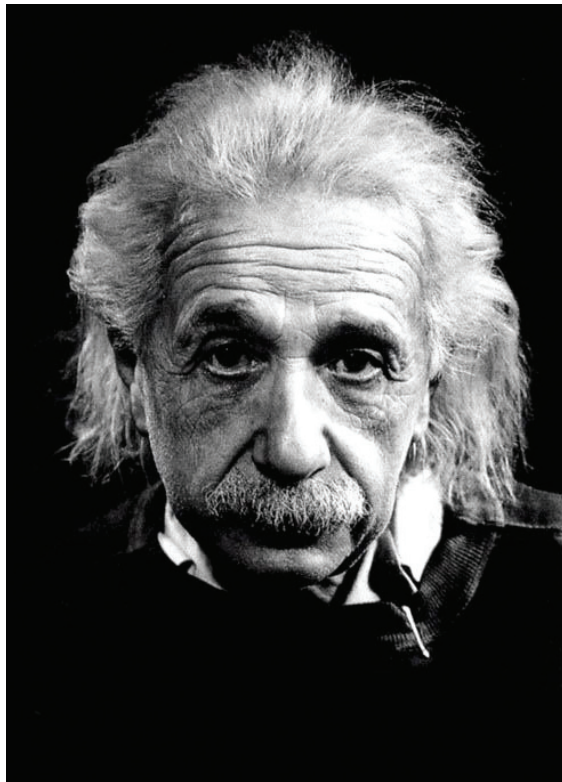
πάρχει μία ἐπιστολὴ τοῦ Ἀινστάιν τῆς 20ῆς Ἰουνίου 1912, στὴν ὁποία σχολιάζει: [Ἀπὸ τὸ γράμμα στὸν Ehrenfest (1905, «Annus Mirabilis», ἐκδόσεις Γκοβόστη)]: «Ἦξερα ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς σταθερότητας τῆς ταχύτητας τοῦ φωτὸς ἦταν τελείως ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς σχετικότητας καὶ ζύγισα ΤΙ ΗΤΑΝ ΠΙΘΑΝΩΤΕΡΟ: ἡ ἀρχὴ τῆς σταθερότητας τοῦ φωτὸς (C), ὅπως ὑπαγόρευαν οἱ ἐξισώσεις τοῦ Maxwell, ἢ ἡ σταθερότητά του (C), παρατηρούμενη ἀπὸ θέση πάντοτε προσδεδεμένη στὴ φωτεινὴ πηγὴ τοῦ ἀποκλειστικά. Τότε ἀποφάσισα ὑπὲρ τοῦ πρώτου.

20 Ἰουνίου 1912. Ἀλμπερτ Ἀινστάιν.»

Ἐδῶ πρόκειται γιὰ δῖλημα τοῦ Ἀινστάιν, ποὺ μὲ βεβαιωμένη σὲ κάθε περίπτωση τῆς σταθερότητα τῆς ταχύτητας τοῦ φωτὸς (C) καλεῖται νὰ ἐπιλέξῃ ἀνάμεσα στὸν τρόπο διαδόσεως τοῦ φωτὸς ὅπως: **α)** ὑπαγορεύουν οἱ ἐξισώσεις Maxwell καὶ **β)** ἀπὸ θέση προσδεδεμένη στὴ φωτεινὴ πηγὴ τοῦ ἀποκλειστικά.

Οἱ διαφορὲς μεταξὺ τῶν δύο τρόπων διαδόσεως τοῦ φωτός, χωρὶς πολὺν προσεκτικὴ μελέτη, θὰ μποροῦσαν νὰ θεωρηθοῦν συμβατὲς (κυματικῆς διαδόσεως). Οἱ ἠλεκτρομαγνητικὲς ἐξισώσεις τοῦ Maxwell ἀπαιτοῦσαν ἓνα μέσο μεταφορᾶς τῆς ἠλεκτρομαγνητικῆς ἀκτινοβολίας στὸν κενὸ χῶρο, εἴτε αὐτὸ θὰ ἦταν κάτι, στὸ ὁποῖο θὰ εἶχαν ἀποδοθῇ κληρονομικὲς ιδιότητες εἴτε κάτι μὲ ἐπίκτητες ιδιότητες (αἰθέρας) ἢ ἀκόμη ὅτι θὰ εἶχε ἠλεκτρικὲς ιδιότητες τοῦ χώρου, ποὺ θὰ τοῦ ἀποδίδονταν ἀπὸ τὶς ἐξισώσεις ἠλεκτρομαγνητισμοῦ τοῦ Maxwell.

Ὁ β' τρόπος διαδόσεως «μὲ ἐπίκεντρο τὴν πηγὴ φωτός, σταθερὴ ταχύτητα (C) καὶ ἀνεξάρτητα ἀπὸ ὁποιαδήποτε ταχύτητα τῆς πηγῆς (U)» ἔδειχνε ἐπίσης συμβατὸς στὶς

Άλβέρτος Αϊνστάιν: «Ο Θεός (σημ. ό Γιαχβέ) δέν παίζει ζάρια», άλλά ό ίδιος έπαιζε με μία ζαριά την άρχή της σταθερότητας του φωτός (C) με την άρχή της σταθερότητας (C) της παρατηρούμενης από θέση πάντοτε προσδεδεμένη στην φωτεινή πηγή και αυθαίρετα επέβαλε στην Φυσική την πρώτη. Οί συνέπειες της «ζαριάς» του ήταν να μεταιώση κάθε πρόοδο στην Φυσική για 100 χρόνια.

έξισώσεις Maxwell $C = \frac{1}{\sqrt{\mu_0 \epsilon_0}}$, πράγμα που εννοούσε εναλλακτικά την Μαξγουελλιανή επιλογή του Αϊνστάιν – και στην όποία κατέφυγε.

Οί έξισώσεις του Maxwell και ό τρόπος «κυματικής διαδόσεως» του φωτός που υπαγορεύουν δημιούργησαν ισχυρούς συμμάχους στις επιλογές του Αϊνστάιν. Όνόματα όπως Airy, Anderson, Arago, Babinet, Fresnel, Dradley, Eisenlohn, Fizeau, Foucault, Fraunhofer, Frauhhofer, Huggen, Jamin, Kater, Lorentz, Fitzgerald, Maxwell, Morley, Miller, Mailton, Fabry, Perot, Pervotin, Rayleigh, Roemer, Schwerd, Young, όλοι διακεκριμένοι επιστήμονες, που κανένας τους δέν υποστήριξε την διάδοση του φωτός με κάποιο τρόπο άσυνεχείας της κυματικής διαδόσεως. Μόνο ό I. Newton (Νεύτων) τó διαισθάνθηκε και υποστήριξε διάδοση μέσω διεσπαρμένων σωματιδίων.

Τό 1918 στόν Max Plank απονέμεται τó βραβείο Nobel Φυσικής για την εργασία του περί άσυνεχούς διαδόσεως της ηλεκτρομαγνητικής ακτινοβολίας του φωτός. Τό 1921 βραβεύεται με τó Nobel ό Αϊνστάιν, επέκτεινοντας την εργασία του Plank με ένα παράγοντα όνομαζόμενο «έργον έξόδου» (W) του ηλεκτρονίου από τις τροχιές του, επιβεβαιώνοντας την διάδοση του φωτός με μικροσωματίδια της ύλης με άδραειακή συμπεριφορά και βάρος και μαζί με τις εργασίες του Κόμπτον και άλλων βάζουν τά θεμέλια της περίφημης Κβαντικής Θεωρίας στη νεώτερη Φυσική.

Δυστυχῶς γιὰ τὸν Ἀϊνστάιν ἡ Θεωρία τῆς Εἰδικῆς Σχετικότητας, καὶ κυρίως τὰ συμπεράσματά της περὶ σχετικοῦ χρόνου, σύμφωνα μὲ τὸν Maxwell ἔρχονται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν ἀσυνεχῆ τρόπο πὺν ὑπαγορεύει ἡ Κβαντικὴ Θεωρία, στὴν ὁποία συνέβαλε σημαντικά. Κατόπιν αὐτοῦ ὁ Ἀϊνστάιν δὲν ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ὑπόθεση διαστολῆς τοῦ χρόνου καὶ εἰς ἀπάντηση τοῦ παρανοικοῦ ἐρωτήματος: «Γιατί δύο διαφορετικὲς ἀποστάσεις διανύονται στὸν ἴδιο χρόνο ἀπὸ τὸ φῶς» (συμπέρασμα τοῦ πειράματος Michelson-Morley), συνεχίζει νὰ ἀπορρίπτει τὴν ὑπαρξὴ ἀπόλυτου χρόνου καὶ ἀπόλυτου χώρου.

Τὸ φανταστικὸ πείραμα

Ἀϊνστάιν ἐγνώριζε ἀσφαλῶς, ἂν ὄχι τόσα πολλὰ Μαθηματικά, σίγουρα τὰ βασικά τοῦ σχολείου πὺν σπούδασε. Γνώριζε ὅτι ἓνα διάνυσμα ἔχει «διευθύνση», «κατεύθυνση», «μέτρο» καὶ «ὄρισμα». Σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ φανταστικά του πειράματα γράφει: «Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι εὗρισκόμενος μπροστὰ στὸ παρὰθυρο τοῦ βαγονιοῦ ἐνὸς τραίνου πὺν κινεῖται μὲ σταθερὴ ταχύτητα, ἀφήνω νὰ πέση, χωρὶς νὰ τὴ σπρώξω, μία πέτρα στὴν ἀποβάθρα. Βλέπω τότε (κάνοντας ἀφαίρεση τῆς ἐπίδρασης πὺν ἀσκεῖ ἡ ἀντίσταση τοῦ ἀέρα) τὴν πέτρα νὰ πέφτει σὲ εὐθεῖα γραμμῇ. Ἀλλὰ ἓνας διαβάτης, πὺν βλέπει τὴν πέτρα ἀπὸ τὸ δρόμο, διαπιστώνει, ὅτι ἡ πέτρα στὴν πτώση της διαγράφει μία παραβολή. Αὐτὸ τὸ παράδειγμα δείχνει ξεκάθαρα ὅτι δὲν ὑπάρχει τροχιὰ ἀπὸ μόνη της, ἀλλὰ μόνο μιὰ τροχιὰ σὲ σχέση μὲ ἓνα ὠρισμένο σύστημα ἀναφορᾶς.»

Σχόλιο α΄: «αὐτὸ τὸ παράδειγμα (γράφει) δείχνει ξεκάθαρα ὅτι δὲν ὑπάρχει τροχιὰ ἀπὸ μόνη της ἀλλὰ μόνο μιὰ τροχιὰ σὲ σχέση μὲ ἓνα ὠρισμένο σύστημα ἀναφορᾶς», χωρὶς νὰ ξεχωρίξῃ τὴν ἔννοια τῆς διαδρομῆς, πὺν εἶναι ταυτισμένη καὶ ἴδια ἐπὶ τῆς τροχιᾶς, πὺν εἶναι ἴδια καὶ γιὰ ὁποιοδήποτε σῶμα ἀναφορᾶς ἐλευθέρως πτώσεως, καὶ διαφέρει ἀπὸ τὴν ἔννοια τῆς ἀδρανειακῆς τροχιᾶς.

Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἐκπλαγῇτε πὺδ κάτω μὲ τὴν σχετικότητα τοῦ Ἀϊνστάιν, ἐπειδὴ ἔτσι τὸ ὥρισε: διαφέροντες τροχιᾶς νὰ χρησιμοποιοῦνται σὰν διαδρομὲς τοῦ ἴδιου διανύσματος, παραβιάζοντας βασικώτατους νόμους τῆς Φυσικῆς, ὅπως τὸ «ἀναλλοίωτο τῆς ὀρμῆς» καὶ τὸ «καθωρισμένο τῆς ἐνέργειας».

Σχόλιο β΄: Τὸ φανταστικὸ παράδειγμα τοῦ τραίνου καὶ τῆς πέτρας δὲν εἶναι καθαρὸ. Ἀναφέρεται σὲ ΤΡΟΧΙΕΣ, καὶ τὸ ἀληθινὸ, στὸ ὁποῖο δὲν ἀναφέρθηκε, εἶναι ὅτι ταυτίζονται μὲ τὶς ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ τῶν φαινομένων. Οἱ διευκρινήσεις ἔχουν σημασία, ὅταν ἀργότερα ἀντὶ πέτρες χρησιμοποιηθοῦν τὰ φωτόνια φωτεινῶν ἀκτίνων σὲ ἄλλα μὴ γαλιλαϊκὰ πειράματα δύο μερικῶν διαφορικῶν ἐξισώσεων.

Σχόλιο γ΄: Ἡ πτώση μιᾶς πέτρας ἀπὸ τὸ κινούμενο τραῖνο εἶναι «διάνυσμα»: Πρόκειται γιὰ ἐπιταχυνόμενη μᾶζα m μὲ ἐπιτάχυνση g καὶ ὀρμὴ p ὀφειλομένη στὴ δύναμη τῆς ἔλξεως τῆς γῆς. Ἡ γωνία, πὺν σχηματίζει τὸ διάνυσμα πτώσεως, εἶναι κάθετη στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς (90°) καὶ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΗ καὶ ὀνομάζεται ΔΙΑΔΡΟΜΗ τοῦ φαινομένου.

Στὴν περίπτωση τῆς κατανομῆς τῆς ὀρμῆς p τοῦ φαινομένου ὡς μεγέθους ἐνεργειακοῦ ἀναλλοιώτου σὲ «ΤΡΟΧΙΑ», μεγαλύτερου μήκους τῆς εὐθείας (παραβολῆς), ἡ ἀναλλοιώτη γωνία τῆς πτώσεως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀλλάξῃ κατεύθυνση καὶ νὰ λάβῃ ἄλλη ἐκτὸς τῆς

ΔΥΟ ΙΣΕΣ ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ ΣΤΟΝ ΙΔΙΟ ΧΡΟΝΟ ΣΕ ΑΝΙΣΕΣ ΤΡΟΧΙΕΣ

(Οι διαδρομές δεν είναι τροχιές)

$m = \text{μᾶζα}$
 $\rho = \text{ὀρμη}$
 $U = \text{τελικὴ ταχύτης}$
 $\gamma = \text{ἐπιτάχυνση}$

$s = \text{ὑψος}$
 $U = \sqrt{2\gamma s}$
 $\rho = \nu m$
 $S = \text{ὑψος}$

Διαδρομή α-α2

Ενεργειακὸ περιεχόμενο
ἐλευθέρας πτώσεως.

$$\leftarrow \frac{1}{2} m v^2 = \frac{1}{2} m v^2 \rightarrow$$

**Τροχιά + Διαδρομή
Διαδρομή α-α2**

Ενεργειακὸ περιεχόμενο
ἐλευθέρας πτώσεως.

εὐθείας 90° τῆς καθέτου ἐπὶ τῶν σημείων τῆς τροχιάς καὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ ΠΑΡΑΒΟΛΙΚΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ μεγαλύτερη τῆς εὐθείας πτώσεως, θεωρούμενη κακῶς ὡς διαδρομὴ τῆς πτώσεως, ἐπειδὴ ἔχει καὶ παράγωγο $dx/dy = 0$.

Τὸ ἀναλλοίωτο τῆς ὀρμῆς τῶν δύο διαδρομῶν ἐλευθέρας πτώσεως «ὀρμὴ εὐθεία = ὀρμὴ παραβολῆς» (πρόκειται γιὰ τὸ ἴδιο φαινόμενο) ὀφείλεται σὲ παράλληλη μετατόπιση τοῦ διανύσματος ἐλευθέρας πτώσεως. Τὸ διάνυσμα D , τὸ κάθετο πρὸς τὸ διάνυσμα τῆς ἐλευθέρας πτώσεως, ποὺ μετατοπίζει τὰ σημεία τῆς ἐλευθέρας πτώσεως ἐπὶ τῆς τροχιάς τῆς παραβολῆς, ἔχει παράγωγο $dy/dx = 0$ καὶ μετατοπίζεται κατὰ τὴν πτώση του συνεχῶς παράλληλως μέσα σὲ ἰσοδυναμικὲς θέσεις τοῦ πεδίου βαρύτητος καὶ δὲν προσανξάνει τὴν ὀρμὴ τῆς πτώσεως, ἄλλως ἢ «μετατόπιση» καὶ μόνο τοῦ φαινομένου θὰ ἦταν αἰτία παραγωγῆς προσανξιμένης βαρύτητος.

Στὴν περίπτωση αὐτὴ πρόκειται περὶ δύο διανυσμάτων, ἑνὸς «ἐλευθέρας πτώσεως» 90° καὶ ἑνὸς καθέτου 0° , ἀδρανειακῆς συμπεριφορᾶς, ἐνεργούντων ἀνεξάρτητα τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο στὴ μᾶζα.

Ἡ πρόταση τοῦ Ἀινστάιν

Ὀν κίνδυνο ἀποκλεισμοῦ τῆς ἀρχῆς τῆς σχετικότητος στὴν πρόσθεση ταχυτήτων, ὅταν μετέχη ἡ ὀριακὴ τιμὴ τοῦ φωτὸς C , ὑποστήριξε σημαντικὰ τὸ πείραμα Michelson-Morley, ὅπου δύο ἀνισες διαδρομὲς $S_1 > S_2$ -ἀποτέλεσμα ὑπολογισμῶν $[t_1 C > t_2 C] = S_1 > S_2$ - διανύθησαν στὸν ἴδιο χρόνο $t_1 = t_2$ μὲ τὴν

ίδια ταχύτητα (C) του φωτός: $S_1 = Ct_1 = S_2 = Ct_2$, δηλαδή οι αποστάσεις $S_1 > S_2$ έπρεπε να κριθούν ως ίσες.

Με μεγάλη πεποίθηση, ότι οι υπολογισμοί του πειράματος είχαν λάβει υπ' όψιν τους όλα τα φυσικά δεδομένα που μετείχαν σε αυτό (το πείραμα του αποπλανησιόμετρου του 1995 δεν συνηγορεί), μερικοί άπλοποιούν άβασάνιστα (Lorentz, Fitzgerald) τη σχέση $t_1 C > t_2 C$ σε $t_1 > t_2$ ως προς το ότι το (C) είναι παγκόσμια σταθερά, σταθερής ταχύτητας, και λαμβάνοντας $t_1 > t_2$ και πολλαπλασιάζοντας με ένα χρονικό συντελεστή γ το t_2 ρυθμίζουν έτσι, ώστε η εξίσωση $t_1 > t_2 = \gamma$ να έχει ίσους χρόνους με τους ίδιους χρόνους του πειράματος $t_1 > t_2$. Ταυτόχρονα προτείνουν το αντίστροφο του γ ως συντελεστή «συστολής του μήκους» των κινουμένων μαζών, όπως τον έπεξεργάστηκε και τον παρουσίασε στην Ακαδημία Έπιστημών της Ολλανδίας ο Lorentz (1904).

Το 1905 ο Άινστάιν αγνοεί τους Lorentz-Fitzgerald και το πείραμα Michelson-Morley και καταλήγει στον συντελεστή διαστολής του χρόνου

$$t = t' \left[\frac{1}{\sqrt{1 - \frac{U^2}{C^2}}} \right]$$

άπο βασικές αρχές του, με πρωταγωνιστή τη σταθερότητα της ταχύτητας του φωτός (C) στον κενό χώρο. Το C αναφέρεται δε σε όλα τα φανταστικά του πειράματα, όπως τα ονομάζει και σε όλους τους χωροχρονικούς σχηματισμούς του, που καταλήγουν στην άμφισβήτηση του απόλυτου χρόνου και του απόλυτου χώρου της κλασικής Φυσικής. Θα ασχοληθούμε με τον χωροχρόνο του Einstein, προϋδν εξειδικευμένου λάθους.

Η σχετικότητα του Άινστάιν

ροϋπόθεση χωροχρονικών μετασχηματισμών υπάρχει, όταν δύο άνισες διαδρομές $S_1 > S_2$ διανύονται στον ίδιο χρόνο $t_1 = t_2$ με την ίδια ταχύτητα (C). Τις παραδόξεις αυτές συνθήκες εμφάνισαν τα αποτελέσματα των πειραμάτων Michelson-Morley με $[t_1 C > t_2 C] = S_1 > S_2$.

Οι υπολογισθείσες ως άνισες αποστάσεις διαδρομών $t_1 C > t_2 C$ εκ των αποτελεσμάτων του πειράματος κρίνονται ως ίσες· και επειδή το C είχε γίνει αποδεκτό σαν απόλυτη σταθερή τιμή (παγκόσμια σταθερά), για να εξισωθεί η ανισότητα $t_1 > t_2$ και να συμφωνήσει με το πείραμα Michelson-Morley, θα έπρεπε να συμβάλει στην ανισότητα ένας διορθωτικός συντελεστής γ διαστολής του χρόνου $t_1 = t_2 \gamma$. Ο Όλλανδος μαθηματικός Λόρεντς το 1904 προσέφερε με τους ομώνυμους μετασχηματισμούς του έναν σχετικιστικό συντελεστή $\beta = \sqrt{1 - U^2 / C^2}$, που ως αντίστροφος του $\gamma = \frac{1}{\beta} = \frac{1}{\sqrt{1 - U^2 / C^2}}$ ήταν και ο συντελεστής διαστολής του χρόνου.

Ο Άινστάιν το 1905 δεν αναφέρεται καθόλου στο πείραμα Michelson-Morley και στους μετασχηματισμούς Λόρεντς και τοποθετώντας σε δική του φιλοσοφική βάση την αιτία του ταυτόχρονου $t_i = t_{ii}$ δύο ίδιων γεγονότων σε διαφορετικούς χώρους, χαρακτηρίζοντάς την ως «αρχή της τοπικότητας», αποδέχεται το ταυτόχρονο της χωροχρονικής υπάρξεως δύο γεγονότων μέσω της χρήσης της σταθερότητας του φωτός (C).

Στὸ ἴδιο ἄρθρο του («Περὶ τῆς ἠλεκτροδυναμικῆς κινουμένων σωμάτων») προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ κατὰ ἀπαράδεκτα ἐπιστημονικὸ τρόπο τὴν σχετικότητα τῆς διαρκείας τοῦ χρόνου Δι δύο ἴδιων γεγονότων καθὼς καὶ τοῦ μήκους των Δs μὲ τὸ γνωστὸ τέχνασμα: παρουσιάζοντας δύο ἄνισες διαδρομὲς $S_1 > S_2$ νὰ διανύωνται στὸν ἴδιο χρόνο $t_1 = t_2$ μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα (C). Τὶς παράδοξες αὐτὲς συνθήκες καλλιεργεῖ ἐπικίνδυνα μὲ τὶς διαφορὰς μεταξὺ «διαδρομῶν» καὶ «τροχιῶν» ἰδίων φαινομένων, ἰδίων διαδρομῶν, ὅταν μετέχῃ τὸ φῶς σὲ αὐτὲς.

Ἡ πρώτη μετωπικὴ σύγκρουση

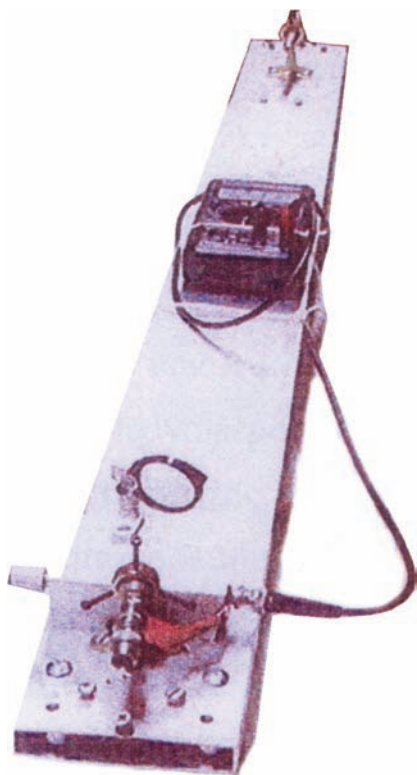
Θεωρία τῆς Σχετικότητας ἐπιφανειακὰ δὲν νοσεῖ. Τὸ ἀποδεικνύει τὸ «Ἔτος Ἀϊνστάιν», καθαρὰ κερδοφόρο, μὲ αὐξημένο ἀριθμὸ ἐκδόσεων σὲ ἠλεκτρονικὸ τύπο καὶ σὲ βιβλιογραφίες ἐπιστημονικὲς καὶ βιογραφικὲς, μὲ πολλὰ σχετικὲς διαλέξεις καὶ προσπάθειες δημιουργίας διεθνῶν δραστηριοτήτων.

Ἡ θεωρία ὅμως αὐτὴ νοσεῖ βαθύτερα σὲ ἐπιστημονικὸ κῦρος. Ἡ πρώτη δημόσια θεμελιωμένη σύγκρουση θεωρητικὰ καὶ πειραματικὰ ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορὰ στὰ Πρακτικὰ τοῦ 10ου Πανελληνίου Συνεδρίου τῆς Ἑνώσεως Ἑλλήνων Φυσικῶν (ΕΕΦ), Β' τόμος, Λουτράκι 2004.

Τὸ κείμενο αὐτὸ εἶναι μία συνοπτικὴ παρουσίαση τοῦ ἔργου μου μὲ τὸν τίτλο «Sorry, Einstein», ποὺ ἐξεδόθη ἀρχικὰ στὴ γαλλικὴ γλῶσσα. Σκοπὸν ἔχει τὴν ἐνημέρωση τοῦ Δεκάτου (10ου) Συνεδρίου Φυσικῆς ἐπάνω σὲ μιὰ ἐργασία, ποὺ μὲ θεωρητικὴ τεκμηρίωση καὶ μὲ μία πρὸς τοῦτο εἰδικὰ κατασκευασθεῖσα πειραματικὴ συσκευή ἀποκαλύπτει τὴν «πλάνη» τοῦ Ἀϊνστάιν» στὸ νὰ ἐπιλέξῃ γιὰ τὴν αἰτιολόγηση τοῦ μὴ ἀναμενόμενου ἀποτελέσματος (ἀρνητικοῦ) τοῦ πειράματος Michelson-Morley τὴν λιγώτερο πιθανὴ ἀπὸ τὶς παρακάτω ἀπόψεις: Ἦξερε ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς σταθερότητας τῆς ταχύτητας τοῦ φωτός ἦταν τελειῶς ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς σχετικότητας καὶ ζύγισε τί ἦταν πιθανώτερο. Ἡ ἀρχὴ τῆς σταθερότητας, τὸ C (ταχύτητα φωτός), ὅπως ἀπαιτεῖται ἀπὸ τὶς ἐξισώσεις Maxwell ἢ ἡ σταθερότητα τοῦ C ἀποκλειστικὰ γιὰ ἓνα παρατηρητὴ προοδεδμένο στὴ φωτεινὴ πηγὴ. Ἀλλὰ ἀπεφάσισε ὑπὲρ τοῦ πρώτου!

Ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς τρόπους διαδόσεως τοῦ φωτός, αὐτὸς ποὺ ἐπέλεξε ὁ Ἀϊνστάιν ὡς τὸν πιθανώτερο, τὸν ὠδήγησε κατ' εὐθείαν στὴν ἀνάγκη τῶν μετασχηματισμῶν Lorentz. Ἦταν αὐτὸς ποὺ ἐπέλεξε ὁ Michelson, γιὰ νὰ θεμελιώσῃ τὸ πείραμα Michelson-Morley. Οἱ μετασχηματισμοὶ Lorentz, καθαρὰ μαθηματικὲς σχέσεις, ὠδήγησαν ἀπὸ φυσικῆς πλευρᾶς στὴν ἄποψη περὶ συστολῆς τῶν μηκῶν τῆς ὕλης καὶ διαστολῆς τῆς διαρκείας τῶν φαινομένων, ὑποτασσόμενων στὸν «καθαρὸ ἀριθμὸ» γ τοῦ Lorentz ($\gamma = t/t'$ μὲ $\gamma > 1$), προὐδὸν μαθηματικῆς σχέσεως λόγου ταχυτήτων (καθαροὺς ἀριθμοὺς).

Τὸ παράδοξο τῆς ἐπαληθεύσεως, ποσοτικὰ, τῶν σχέσεων Lorentz -Ἀϊνστάιν, χωρὶς αὐτὲς νὰ θεμελιώνουν ποιοτικὲς ἐξισώσεις τῆς Φυσικῆς L.M.T., προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀτολμία προβολῆς προτάσεων ἐναλλακτικῶν, ὅπως ὅτι ἡ διάρκεια ζωῆς τῶν μιονίων, παρόλο ποὺ συμπίπτουν μὲ τὶς μαθηματικὲς σχέσεις διαστολῆς τοῦ χρόνου, συσχετίζεται ἄμεσα μὲ τὶς δυνάμεις συνοχῆς, ποὺ ἀναπτύσσονται στὰ ταχέως κινούμενα ἠλεκτρόνια τῶν μιονίων, ἢ καὶ ἄλλες θεωρητικὲς ἀπόψεις.

Τὸ ἀποπλανησιόμετρο (βλ. «Δ», τ. 247) εἶναι ὄργανο ἐπιβεβαιώσεως τῶν A καὶ B ἀξιωμάτων (postulates), ποὺ ἀναφέρονται στὴν Εἰδικὴ Θεωρία τῆς Σχετικότητος. Ὁ τρόπος αὐτός, ποὺ ὑπαγορεύουν τὰ ἀξιώματα αὐτὰ περὶ διαδόσεως τοῦ φωτός, διαφέρει ριζικὰ ἀπὸ τὸν τρόπο διαδόσεως τοῦ φωτὸς βάσει τῶν ἐξισώσεων Maxwell, ἐπάνω στὶς ὁποῖες ἀνεπτύχθη ἡ ἄποψη «συστολῆς τοῦ μήκους» τῆς Εἰδικῆς Θεωρίας τοῦ Lorentz.

Στὸ παραπάνω παράδειγμα ἀναφέρθηκα, γιὰ νὰ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ ἀποτρέψω τὸν ἰσχυρισμὸ ὅτι, ἀφοῦ ἡ διαστολὴ τοῦ χρόνου ἔχει ἀποδειχθῇ πειραματικά, δὲν ὠφελοῦν ἄλλες ἀπόψεις ἐπὶ τοῦ προκειμένου. [Σχετικὰ ἐρωτήματα ὑπάρχουν καὶ ὑποβάλλονται καὶ ἀπὸ ἄλλου: Ὁ Raymond Serway τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Madison στὴν «Ἐπίτομη Φυσικὴ» του, στὴν παράγραφο 47.11 «Προβλήματα καὶ ἀπόψεις» ἐρωτᾷ: «Τὰ μόνια εἶναι ἴδια μὲ τὰ ἠλεκτρόνια (ἐκτὸς ἀπὸ τὶς διαφορὰς τοὺς σὲ μᾶζα) ἢ διαθέτουν καὶ ἄλλες ἀπατηλὲς διαφορὰς, οἱ ὁποῖες δὲν ἔχουν ἀνακαλυφθῇ;»] Ἀπὸ τὴν μελέτη μου φαίνεται καθαρά, ὅτι ὁ τρόπος διαδόσεως τοῦ φωτὸς ποὺ ἐπέλεξε ὁ Michelson καὶ ἀπεδέχθη ὁ Ἄινστάιν γιὰ τὴν διεξαγωγὴ τοῦ πειράματός του καὶ τὴν ὑποχρεωτικὴ ὡς ἐκ τούτου εἰσαγωγὴ τῆς ὑποθέσεως διαστολῆς τοῦ χρόνου τῆς εἰδικῆς σχετικότητος τοῦ Ἄινστάιν δὲν ἰσχύει. Ἐὰν ὁ Ἄινστάιν εἶχε ἐπιλέξει τὸν δεύτερο τρόπο διαδόσεως τοῦ φωτὸς, δὲν θὰ εἶχε παρασυρθῇ στὴν πλάνη τῆς ἀναπτύξεως τῆς Θεωρίας τῆς Σχετικότητος σὲ λανθασμένη ἀρχή.

Αἰτιολόγηση τῆς πλάνης

ἐκτὸς τοῦ χώρου ἠλεκτρικῶν ιδιοτήτων ὁ Ἄινστάιν ἀναφέρεται καὶ σὲ ἓνα χωρὸ χωρὶς ἠλεκτρικὲς ιδιότητες ϵ_0 καὶ μ_0 , σὲ ἓνα χωρὸ «Νευτωνιακό». Καὶ ἐκεῖ βρίσκουν θέση τὰ α καὶ β ἀξιώματα. Τὸ ἀξίωμα α μᾶς ἐπιτρέπει νὰ θεωρήσουμε τὴν ἠλεκτροδυναμικὴ συμπεριφορὰ μιᾶς ἀκτίνης φωτὸς καὶ

τῶν συνθετικῶν τῆς σὰν μᾶζης τοῦ μικρόκοσμου μὲ ἀδρανειακὴ συμπεριφορά. Αὐτὸ ὀρίζει **α)** ὅτι οἱ ἀκτίνες φωτὸς ἀποκτοῦν τὴν ταχύτητα U τῆς φωτεινῆς πηγῆς των στὸ διαστημικὸ ἀστρονομικὸ χῶρο καὶ **β)** ὅτι σύμφωνα μὲ τὸ ἀξίωμα β μὲ ἐπίκεντρο τὴν πηγὴν φωτὸς οἱ ἀκτίνες τῆς ὁδεύουν στὸ διαστημικὸ χῶρο μὲ ταχύτητα C ἄσχετα ἀπὸ τὴν ὁποιαδήποτε ταχύτητα U τῆς πηγῆς των. Δηλαδή ὁ λόγος ταχυτήτων εἶναι πάντα μηδενικός: $U/C = 0/C = 0$.

Τὸ γεγονὸς, ὅτι δὲν ἐπέλεξε αὐτὸν τὸν τρόπο διαδόσεως τοῦ φωτός, ἀλλὰ ἐπέλεξε ὡς πιθανώτερο τὸν τρόπο διαδόσεως τοῦ φωτὸς σύμφωνα μὲ τὶς ἐξιιώσεις Maxwell δημιουργεῖ τὸ ἐρώτημα, ποιὸς τρόπος ἀπὸ τοὺς δύο ἀνταποκρίνεται στὴν φυσικὴ πραγματικότητα;

Τὸ ἀποπλανησιόμετρο, λόγῳ τῶν κατασκευαστικῶν ιδιοτήτων του, μετρεῖ καὶ ἐπιβεβαιώνει τιμὲς ἀποπλανήσεως $A = D \cdot U/C$ σὰν φυσικὴ πραγματικότητα μὲ D μῆκος τῆς διαδρομῆς τῆς ἀκτίνης λέιζερ καὶ U τὴν ταχύτητα τῆς Γῆς περὶ τὸν ἥλιο καὶ C τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός.

Σύμφωνα μὲ τὸν χῶρο ἡλεκτρικῶν ιδιοτήτων τοῦ Maxwell ἡ ἀναμενόμενη μέτρηση θὰ ἔπρεπε νὰ δώσῃ τιμὴ ἀποπλανήσεως

$$A_{\pi} = D \cdot 3 \cdot 10^4 : 3 \cdot 10^8 = 1 \cdot 3 \cdot 10^4 : 3 \cdot 10^8 = 10^{-4} \times D \text{ μέτρα} = 0,1 \text{ mm.}$$

Ἡ μέτρηση ὅμως συνηγόρησε ὑπὲρ τῆς δεύτερης ἀπόψεως, δηλ. ὑπὲρ τῆς ταχύτητας C μὲ ἐπίκεντρο παρατηρήσεως τὴν πηγὴν φωτός:

$$\Rightarrow U/C = 0/C \Rightarrow C \Rightarrow 0/D \cdot 0/C = 0.$$

Συμπεράσματα

ὁ πείραμα ποὺ ἐπραγματοποίησα τὸ 1995, μέσω ἐνὸς ὀργάνου, τὸ ὁποῖο ὀνόμασα ἐγὼ ΑΠΟΠΛΑΝΗΣΙΟΜΕΤΡΟ, χωρὶς αὐτὸ νὰ ἔχη σχέση μετὰ ἀστρονομικὰ μεγέθη ἀποπλανήσεως, ἀλλὰ μόνο μετὰ λόγους ταχυτήτων, συνηγορεῖ σαφέστατα ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ φωτὸς μὲ σταθερότητα C καὶ ἐπίκεντρο παρατηρήσεως προσδεδεμένο στὴ φωτεινὴ πηγὴ, πράγμα τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει τὴν πλάνη τοῦ Ἀϊνστάιν νὰ μὴν ἐπιλέξῃ τὸν τρόπο αὐτὸ ὡς πιθανώτερο μιᾶς φυσικῆς πραγματικότητος καὶ νὰ ἀναμένῃ πειραματικὲς ἐπαληθεύσεις μιᾶς μαθηματικῆς προτάσεως, τῆς γ τοῦ Lorentz καὶ δικῆς του.

Ἐκρίθη, κατόπιν τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν μετρήσεων τοῦ ἀποπλανησιόμετρου καὶ μελέτης τοῦ κεμένου «Sorry Einstein», ἀπαραίτητη ἡ θέση-πρόταση πρὸς τὴν Ε.Ε.Φ., τὸ ἐπισυναπτόμενο κείμενο τῆς ὁποίας, ὅπως τὴν ἀνέπτυξα, εἶναι στὴ διάθεση παντὸς ἐνδιαφερομένου στὰ Γραφεῖα τοῦ «Δαυλοῦ».

Σημειώσεις

«Annus Mirabilis» 1905, ἐκδόσεις «Γκοβόστη», σ. 105.

«Sorry Einstein», ἔκδοση «Ἑλληνικὴ Παιδεία», σ. 45-46.

«Δαυλός», τεύχη 247, 252, 254 καὶ 262.

Γεώργιος Παπαμιχαήλ
Φυσικὸς Ὑψηλῆς Τεχνολογίας

τὸ πρῶτο μάθημα κάθε περιόδου συνηθίζω νὰ λέω ἓνα σύντομο ἀνέκδοτο: Ἕνας πατέρας ἀφήνει τὴν κόρη του στὴν εἴσοδο τοῦ κολλεγίου, ὅπου πρόκειται νὰ φοιτήσει. Λίγα λεπτὰ πρὶν φύγῃ, τὴν συμβουλεύει: «Καὶ τώρα, ὅσο θὰ εἶσαι ἐδῶ, κοίταξε νὰ μὴν σοῦ μποῦν τίποτα ιδέες στὸ κεφάλι.» Προσπαθῶ νὰ ἐξηγήσω στοὺς φοιτητές μου ὅτι, ἂν οἱ καθηγητές τῆς ἀξίζουν, ἔστω καὶ λίγο, αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ κάνουν –θὰ τῆς γεμίσουν τὸ κεφάλι μὲ ιδέες, θὰ τῆς ἀνοίξουν ὀρίζοντες τόσο, ὥστε πιθανώτατα θὰ βρεθῇ σὲ μεγάλη σύγχυση. Τότε, ἴσως μὲ τὴν βοήθειά τους, ὅμως κατὰ κύριο λόγο μόνη τῆς θὰ ἀρχίσῃ νὰ ξανακτίξῃ τὴν δική της πραγματικότητα, ἡ ὁποία θὰ βασίζεται στὴν γνώση καὶ τὴν ἀντίληψη καὶ τότε ἐπιτέλους θὰ εἶναι ἐλεύθερη. Ὅμως πολὺ ἀμφιβάλλω γιὰ τὸ ἂν θὰ τὰ καταφέρει.

Τὸ πιθανώτερο εἶναι, ὅτι θὰ ἀκολουθήσῃ τὴν συμβουλὴ τοῦ πατέρα τῆς, δὲν θὰ ἐξελιχθῇ, ἀπλᾶ καὶ μόνο θὰ παρακολουθῇ τὰ μαθήματα, θὰ ἀποστηθίσῃ πληροφορίες, θὰ γράφῃ ἐργασίες, θὰ ὑποβάλλεται σὲ τέστς, ὅπως ἀκριβῶς ἔκανε καὶ τὰ προηγούμενα δώδεκα χρόνια καὶ δὲν θὰ ἀποπροσανατολίζεται ἀπὸ τοὺς καθηγητές τῆς, ποὺ ἀναζητοῦν ἢ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναζητοῦν τὴν ἀλήθεια. Ἔτσι κι ἄλλιῶς ποσῶς τὴν ἐνδιαφέρει ἡ ἀναζήτησις τῆς ἀλήθειας. Ἀντίθετα θὰ ἀντισταθῇ μὲ μεγάλη ἀποφασιστικότητα σ' ὅτιδήποτε ἀπειλεῖ τὶς πεποιθήσεις τῆς. Ἡ παιδεία γι' αὐτὴν ἔχει πάψει ἀπὸ πολὺ νωρὶς νὰ εἶναι μία εὐκαιρία γιὰ ἀλλαγὴ τοῦ ἀτόμου.

Σὲ περίπτωσι ποὺ ὁ καθηγητὴς ἀρχίσῃ νὰ θέτῃ ἐρωτήματα καὶ νὰ ἀναπτύσσῃ κάποιον θέμα μὲ ἐπιστημονικῶς ἔλλογους ὅρους, ποὺ ὑποσκάπτουν τὸν μαγικὸ κόσμον τοῦ Ντίσνεϋ, μέσα στὸν ὁποῖο ζοῦν, οἱ φοιτητὲς ἐνεργοποιοῦν τὴν ἄμυνά τους, κρύβονται πίσω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα τους καὶ ἀρνούνται τὴν πραγματικότητα, ποὺ παρουσιάζει ἡ Ἐπιστήμη, διότι τοὺς τρομάζει καὶ τοὺς ἀφαιρεῖ τὸ ὑποστύλωμα τῆς Ἑλπίδας.

Ὅσον ἀφορᾷ στὸ πρόσωπό μου, προσπαθῶ νὰ εἰσάγω τοὺς φοιτητές μου στὸν ἀληθινὸν κόσμον τῆς Ἐπιστήμης, διότι τὸ θεωρῶ καθήκον μου νὰ τοὺς φέρω σὲ ἐπαφὴ μὲ τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ ἀνθρώπινου εἴδους, ποὺ χρειάστηκαν τόσα χρόνια καὶ τόση προσπάθεια γιὰ νὰ κατακτηθοῦν. Καὶ δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν στιγμὴ ποὺ ἦρθα σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν Ἀλήθεια, μὲ τὴν Ἐπιστήμη μόνος μου, μὴ καὶ οἱ καθηγητές μου ἀπέφευγαν καὶ τὴν παραμικρὴ ἀντιπαράθεσις καὶ ποτὲ δὲν μὲ ὥθησαν στὴν ἀναζήτησις τῆς παραμικρῆς ἀλήθειας. Μόνο ἡ ἐνασχόλησή μου μὲ

ΤΙΠΟΤΑ ΙΔΕΕΣ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ»...

τὰ βιβλία (αὐτοπαιδεία) καθάρισε τὴν κόπρο, ἤρε τὴν ἀπογοήτευση καὶ διέλυσε τὰ ψέματα ποὺ μοῦ φόρτωσαν στὴν νεότητά μου καὶ ξαφνικὰ ἄρχισα νὰ βλέπω καθαρὰ καὶ νὰ ἀντιλαμβάνωμαι τὴν οὐσία τῶν πραγμάτων.

Ἔτσι στέκομαι μπροστὰ τῆς κρατῶντας ἓνα παλιὸ ρολοὶ τοίχου καὶ ἐξηγῶ «ὅλον τὸν χρόνον σὲ μία ὥρα» καὶ μετὰ ἀρχίζω νὰ κινῶ τὸν μεγάλο δείκτη. Ἡ μοναδικότητα τοῦ Στ. Χώκινγκ, ἔπειτα τὸ Μπίγκ-Μπάνγκ καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ χρόνου – καὶ τότε ἀνελέητα θέτω τὴν ἐρώτηση γιὰ τὴν «θεότητα», γιὰ τὸ πρῶτο κινοῦν: *«Καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ Μπίγκ-Μπάνγκ; Καὶ πρὶν ὑπῆρχε Θεός; Ἄ! Ναί! Πάντα ὑπῆρχε Θεός. – Καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν “αἰώνια ὑπαρξὴ” τοῦ Θεοῦ;»* Ἡ ἄμυνα ἐνεργοποιεῖται αὐτομάτως. Καὶ μετὰ, ἐπιδεινώνει... Σὲ μιᾷ ὥρᾳ δὲν ὑπάρχει τίποτε ἀπὸ ἐμᾶς. Ἴσως μόνο βακτηρία. Ἔ: Δὲν εἶναι ὥραϊο πρᾶγμα νὰ μαθαίνης τὴν ἀλήθεια, ὅταν σὲ ἔχουν πείσει ὅτι τὸ Σύμπαν δημιουργήθηκε γιὰ σένα, ἀποκλειστικά. Στὰ τελευταῖα αὐτὰ λεπτὰ διαπιστώνουμε ὅτι ἡ μόνη ἄξια λόγου ἐξέλιξη στὸ ἀνθρώπινο εἶδος σημειώθηκε στὴν Αἴγυπτο, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ρώμη καὶ τὸν Διαφωτισμὸ.

Κάποια στιγμή τῆς λέω: *«Προφανῶς ὑπάρχουν κάποιοι ἄνθρωποι ἐδῶ, ποὺ ἀντιλαμβάνονται ὅτι ὁμῶς γιὰ τὴν Θεωρίᾳ τῆς Ἐξέλιξης, ὅμως δὲν πιστεύουν στὴν ἐξέλιξη. Λοιπὸν οὔτε κι ἐγὼ πιστεύω στὴν ἐξέλιξη. Στὴν πραγματικότητα κανεὶς δὲν πιστεύει στὴν ἐξέλιξη. Ἡ Ἐπιστήμη εἶναι ἐπιστήμη, καὶ στὴν Ἐπιστήμη δὲν χωροῦν πεποιθήσεις. Εἴτε γνωρίζουμε εἴτε μαθαίνουμε ἢ ἀκόμη παραδεχόμαστε ὅτι δὲν γνωρίζουμε, ἀλλὰ θὰ προσπαθήσουμε νὰ μάθουμε καὶ νὰ καταλάβουμε. Πιστοὶ ὑπάρχουν στὶς θρησκείες.»*

Δὲν ἀμφιβάλω ὅτι οἱ περισσότεροι θὰ ἀπορρίψουν τὴν ἀλήθεια, ποὺ τοὺς δείχνω. Θὰ συνεχίσουν νὰ ζοῦν μία φανταστικὴ ζωὴ, ἔτσι ἀκριβῶς ὅπως προγραμματίσαν κάποιοι ἄλλοι γι' αὐτοὺς. Ἔχουν ἀνάγκη νὰ νοιώθουν ὅτι εἶναι κάτι τὸ ἐξαιρετικό, κάτι τὸ ἰδιαίτερο, ἀλλοιώτικο ἀπ' ὅτιδήποτε ἄλλο ἔχει γεννήσει ἡ φύση. Τοὺς καταλαβαίνω, ὅμως εἶναι ὥρα νὰ μεγαλώσουν καὶ νὰ προσπαθήσουν νὰ ζήσουν τὴν ζωὴ τους μὲ ἀξιοπρέπεια καὶ θάρρος καὶ νὰ συμβάλουν θετικὰ στὴν πρόοδο τοῦ ἀνθρώπινου εἶδους.

Ἀναζητήστε τὴν ἀλήθεια, ὅσο σκληρὴ κι ἂν εἶναι καί, πιστέψτε με, θὰ σᾶς ἐλευθερώσει. Μόνο ποὺ δὲν πιστεύω ὅτι εἶναι πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἀναζητοῦν τὴν ἀλήθεια.

Μετάφραση Α.Γ.

David N. Cappel

[Ὁ Ντέιβιντ Ν. Κάμπελ εἶναι καθηγητὴς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν στὸ Πανεπιστήμιο Καλιφόρνια τῆς Πενσυλβάνια. Εἶναι ἐπίσης ὁ ἰδρυτὴς τοῦ Κέντρου Ἑρευνῶν τῆς Κοινότητος τοῦ Πίτσμπουργκ. Τὸ ἄρθρο αὐτὸ εἶναι ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίο του «Ἡ Διάρκεια τῆς Ἀνθρώπινης Ἀθλιότητος. Ἀπὸ τὰ τέρατα στὸν Μπὶν Λάντεν καὶ τὸν Τζῶρτζ Μπούς II».]

ΔΙΑΛΥΟΥΝ ΠΑΝΑΡΧΑΙΟ ΚΥΚΛΩΠΕΙΟ ΤΕΙΧΟΣ

τὴν εὐρύτερη περιοχὴ τῆς Βοιωτίας οἱ ἀρχαιολογικὲς ἔρευνες, κατὰ καιροὺς ἔχουν φέρει στὸ φῶς πολλὰ καὶ σημαντικὰ εὐρήματα. Στὸ ὕψωμα Προφήτης Ἡλίας, 100 μέτρα ἀπὸ τὴν βορειοδυτικὴ πλευρὰ τοῦ ὑψώματος, φωτογραφίσαμε ἐντυπωσιακὸ τεῖχος σχηματιζόμενο ἀπὸ ὀρθογώνιους λαξευτοὺς ὀγκόλιθους. Βάσει τῆς τεχνικῆς ποὺ ἔχει χρησιμοποιηθῇ, καὶ ποὺ συναντᾶμε σὲ τεῖχη ποὺ ἔχουν χαρακτηριστῇ ὡς κυκλώπεια, τὸ συγκεκριμένο τεῖχος κατατάσσεται σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία. Οἱ πληροφορίες, ποὺ μᾶς δίνουν οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς, ἀναφέρουν ὅτι παρ' ὅλες τὶς ἐπισημάνσεις τους ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ὑπηρεσία δὲν ἔχει ἀσχοληθῇ μὲ τὴν περίπτωσι.

Ἐν τῷ μεταξὺ παραπλεύρως τοῦ ὑψώματος, ὅπου βρίσκεται τὸ τεῖχος, ὑπάρχει ἡ τοποθεσία «Μουρίκι», ποὺ ἔχει χαρακτηρισθῇ ἀρχαιολογικὸς χώρος. Γεγονός, ποὺ αὐξάνει τὶς πιθανότητες τὸ συγκεκριμένο τεῖχος νὰ ἐμφανίζῃ μεγάλο ἀρχαιολογικὸ ἐνδιαφέρον. Καὶ ἂν ὄντως πρόκειται γιὰ κυκλώπειο τεῖχος, τότε εἴμαστε ἀντιμέτωποι γιὰ πολλοστὴ φορὰ μὲ τὸ σύνηθες φαινόμενο τῆς ἀπόσπασης ἀρχαίων μελῶν γιὰ τὴν κατασκευὴ ἄλλης μιᾶς ἐκκλησίας. Στὸ ἴδιο ὕψωμα καὶ παραπλεύρως τοῦ τείχους ὑπάρχει ναὸς τοῦ Προφήτη Ἡλία, γιὰ τὴν ἀνέγερσι τοῦ ὁποίου, πρὶν ἓναν αἰῶνα περίπου, χρησιμοποιήθηκαν μεταξὺ ἄλλων ὀγκόλιθοι ἀπὸ τὸ τεῖχος, ὅπου εἶναι ἐμφανέστατη ἡ διαφορὰ τους ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα δομικὰ ὕλικά. Προσφάτως ἀποσπᾶσθησαν καὶ ἄλλοι ὀγκόλιθοι γιὰ τὴν κατασκευὴ «πεζουλιῶν» στὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ ναοῦ. Σὲ ἀρκετὰ σημεῖα εὐτυχῶς τὸ τεῖχος σφύζεται αὐτούσιο, καὶ πραγματικὰ ἐντυπωσιάζει ἡ ἐπεξεργασία ποὺ ἔχουν ὑποστῇ οἱ τεράστιοι λίθοι, ὥστε, παρ' ὅλη τὴν μετατόπισι ποὺ ἔχει ἐπιφέρει ὁ χρόνος, νὰ ἐφάπτωνται σχεδὸν μὲ ἀκρίβεια. Ὡς ὠφείλαμε, μεταφέραμε τὴν ἀνησυχία εὐαισθητοποιημένων κατοίκων, ποὺ ζητοῦν τὸν χαρακτηρισμὸ τοῦ τείχους, ποὺ ἀνάλογα μὲ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ βάλῃ τέλος σὲ νέους ἐπικείμενους βανδαλισμούς.

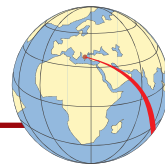
Ταξιαρχούλα Λαδᾶ

Στὴν ἔναντι σελίδα: Ἄνω τὸ πανάρχαιο κυκλώπειο τεῖχος τῆς Βοιωτίας καὶ κάτω τὸ χριστιανικὸ ξωκκλήσι μὲ τοὺς κυκλώπειους λαξευτοὺς ὀγκολίθους στὶς γωνίες του καὶ στὸ πεζούλι του.

ΚΑΙ ΧΤΙΖΟΥΝ ΜΕ ΤΟΥΣ ΟΓΚΟΛΙΘΟΥΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

MAX RADIN, *Ὁ Δάσκαλός μου ὁ Ἐπίκουρος*

Ὁ Μὰξ Ράντιν ὑπῆρξε ἓνας ἀπὸ τοὺς πλέον διακεκριμένους νομοδιδασκάλους τῶν Η.Π.Α. Δίδαξε στὰ Πανεπιστήμια τοῦ Berkeley, τοῦ Yale καὶ τοῦ Princeton. Πάντοτε ἦταν ἀφοσιωμένος στὴν προστασία τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν καὶ τῆς φιλελεύθερης ἐπαναστατικῆς παράδοσης. Ἦταν προσηλωμένος στὸ πρότυπο τοῦ Τόμας Τζέφερσον καὶ ἐπικεντρὸ τοῦ ἐνδιαφέροντός του ἦταν ἡ Ἐπικουρεια κοσμοθεωρία.

Μὲ τὸ βιβλίο του αὐτὸ προσπαθεῖ νὰ ἀποδώσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ Ἐπικούρου μὲ τὸν πιὸ ἀπλὸ καὶ κατανοητὸ τρόπο στὸν ἀναγνώστη. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν εἶναι ἓνα ἐγχειρίδιο Φιλοσοφίας, ἀλλὰ ἓνα ἱστορικὸ μυθιστόρημα μὲ φιλοσοφικὸ χαρακτήρα. Διαβάζεται πολὺ εὐχάριστα, διότι ἀναπαριστᾷ τὴν ἱστορικὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ Ἀ' προχριστιανικοῦ αἰῶνα, τὴν ἐποχὴ ποὺ μεσουρανοῦσε στὴν Ρώμῃ ἡ πολιτικοστρατιωτικὴ φυνισιγνομία τοῦ Ἰουλίου Καίσαρα καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς ἐπηρέαζε πλέον αἰσθητὰ τὴν Ρωμαϊκὴ ἐπικράτεια. Οἱ πρωταγωνιστὲς τοῦ βιβλίου εἶναι ὑπαρκτὰ πρόσωπα. Ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεὺς γράφει στὸν πρόλογό του: «Σκοπὸς αὐτοῦ τοῦ βιβλίου εἶναι νὰ καταγράψῃ μίᾳ ἀπόδραση. Ἦταν μίᾳ ἀπόδραση “νόμιμη”, μὰ ποὺ ὥστόσο ἔγινε κάτω ἀπὸ μοναδικὲς συνθῆκες, μὲ φόνο τὴν πιὸ ταραγμένη ἴσως καὶ πιὸ συναρπαστικὴ ἱστορικὴ περιόδο ὧλων τῶν ἐποχῶν, τὴν ἐκατόχρονη “Ρωμαϊκὴ ἐπανάσταση”, ποὺ καθώρισε τὴν μορφὴ καὶ τὸν χαρακτήρα τοῦ Δυτικοῦ Πολιτισμοῦ.»

Εἶναι ἓνα μυθιστόρημα, ἐνδιαφέρον καὶ ἐγκυκλοπαιδικό, μὲ ἀρκετὰ ἐπικαιροὺς χαρακτήρα καὶ μὲ παραλληλισμοὺς μὲ τὸ σήμερα, ποὺ ἀξίζει νὰ διαβαστῇ ἀπὸ τοὺς λάτρεις ὅχι μόνον τῆς Ἀρχαίας Ἱστορίας ἢ τῆς ἱστορικῆς μυθιστορίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν κάθε ἀναγνώστη. Ἡ πολὺ ὁμορφὴ ἔκδοσις ἔγινε μὲ τὴν ἐπιμέλεια τοῦ Γιάννη Ἀβραμίδη.

Ἀλέξανδρος Χ. Μήτσιου

H. KRAMER – J. SPREGER, *Malleus Maleficarum*

Πρόκειται γιὰ διάσημο βιβλίο, ποὺ ἐξεδόθη γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1486. Ἡ φήμῃ του ὀφείλεται στὴν θέση ποὺ κατέλαβε κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Μεσαίωνα. Ἐγράφη ἀπὸ τοὺς Χάινριχ Κράμερ καὶ Τζάιμς Σπρέγκερ, δύο ἱεροεξεταστὲς τῆς ἐποχῆς. Χρησιμοποιήθηκε ὡς ἐγχειρίδιο ἱεροεξεταστῶν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Ἑρᾶς Ἐξέτασης, γιὰ νὰ τοὺς βοηθᾷ στὴν ἀναγνώριση καὶ τὴν δίωξη τῶν μαγισσῶν. Ἀποτελεσε τὴν βάση

ΤΟ «ΠΑΝΤΑ ΠΕΙ» ΚΑΙ ΟΙ ΧΛΑΜΥΔΕΣ

Γιὰ 24 συνεχῆ χρόνια εἶμαι ἀναγνώστης τοῦ Δανλοῦ. Δὲν γνωρίζω πῶς βοήθησε τὸ 1ο δωρεὰν τεῦχος στὸ σπίτι μου. Εἰλικρινὰ μὲ συνεπῆρε μὲ τὴν θεματολογία του καὶ ζήτησα νὰ μοῦ ἀποσταλοῦν καὶ τὰ προηγούμενα τεύχη. Μέσα ἀπὸ τὸν πλουραλισμὸ τῶν τακτικῶν συγγραφέων καὶ τῶν ἀναγνώστων ὑπάρχουν θέσεις ποὺ μὲ βρίσκουν σύμφωνο καὶ ἄλλες ὅχι, καὶ θὰ συμφωνήτε ὅτι αὐτὸ εἶναι κάτι φυσιολογικόν.

Σήμερα θὰ ἤθελα νὰ ἐκφράσω κάποιες ἀπόψεις γιὰ τοὺς συναναγνώστες σχετικὰ μὲ τὴν καταγωγὴ μας καὶ τὴν διαχρονικότητά μας. Προέλληνες, Ἑλληνες, Γραικοί, Ρωμιοί, Βυζαντινοὶ ἔχουν τὸ ἴδιο ὑπόστρωμα, τὸ ὄνομα δὲν κάνει καμμία διαφορὰ. Δὲν ἔχει σημασία πόσες εἶναι οἱ προσώψεις, ἀρκεῖ τὸ ὑπόστρωμα νὰ εἶναι τὸ ἴδιο. Σημασία ἔχει ὅποιος ἐπικαλεῖται τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνες νὰ εἶναι μέτοχος καὶ τῆς ἴδιας οὐσίας. Ὁ Πλάτων στὴ διαθήκῃ του ἐπισημαίνει: «Εμεῖς θὰ προσπαθήσουμε νὰ μοιάσουμε στοὺς πατεράδες μας. Τὰ παιδιά μας νὰ μᾶς μοιάσουν καὶ νὰ μᾶς ξεπεράσουν, καὶ ἂν δὲν συμβῇ κάτι ἀπὸ αὐτά, δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα οὔτε νὰ τοὺς μνημονεύουμε.» Γιατί, ἀλλιῶς, πιστεύω, θυμίζουμε τοὺς φύλαρχους, ποὺ ντύνονται τὸ τομάρι τοῦ λιονταριοῦ καὶ νομίζουν ὅτι παίρνουν τὴ δύναμή του. Ἐγὼ προσωπικὰ καὶ μὲ ἐπίγνωση προτιμῶ νὰ ἀποκαλοῦμαι Γραικός, ποὺ εἶναι λιγώτερο ἐξελιγμένος Ἑλληνας, γιὰτὶ τὸ νὰ φέρῃς τὸ ὄνομα Ἑλληνας εἶναι πολὺ βαρὺ φορτίο. Ἐὰν σήμερα ἡ ὑφήλιος ἔχει κάτι νὰ ἐπικαλεσθῇ εἶναι τὰ δημιουργήματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ ἐλάχιστα ἀπὸ τοὺς σημερινούς, ποὺ θέλουν νὰ λέγονται Ἑλληνες. Πάνω ἀπ' ὅλα οἱ ἡμίθεοι Ἀρχαιοέλληνες ἔφτιαξαν τὴ γλῶσσα τῶν γλωσσῶν. Γλῶσσα ἐννοιολογικὴ

πολλῶν σύγχρονων λανθασμένων ἀντιλήψεων καὶ φόβων, ὅσον ἀφορᾷ στὶς μάγισσες καὶ τὴν ἐπιρροή τῆς μαγείας ἐν γένει. Οἱ ἐρωτήσεις, οἱ ὀρίσμοι καὶ οἱ κατηγορίες καθωρόστηκαν σὲ σχέση μὲ τὶς μάγισσες καὶ θεωρήθηκαν ἀλάνθαστη ἀλήθεια. Οἱ πεποιθήσεις αὐτὲς διατηροῦνται ἀκόμη καὶ σήμερα ἀπὸ τὴν πλειοψηφία τῶν χριστιανῶν καὶ ἔδωσαν τροφή σὲ διηγήματα τρόμου, μυστηρίου, ποὺ μὲ τὴ σειρά τους δημιουργήσαν ἓνα ὁλόκληρο εἶδος κινηματογράφου. Μολοντὶ τὸ ἴδιο τὸ *Malleus Maleficarum* εἶναι σὲ μεγάλο βαθμὶ ἀγνωστο σήμερα, ἡ ἐπίδρασή του ἀποδείχθηκε μακρόχρονη.

Τὴν ἐποχὴ ποὺ γράφτηκε ὀρθώθηκαν ἀρχετὲς φωνὲς ἀπὸ λογίους καὶ χριστιανοὺς θεολόγους, ποὺ ἀμφέβαλαν γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τῶν μαγισσῶν καὶ σὲ μεγάλο βαθμὶ θεωροῦσαν τὶς πεποιθήσεις αὐτὲς ἀπλῶς δεισιδαιμονίες. Οἱ συγγραφεῖς τοῦ «*Malleus Maleficarum*» ἐπιτέθηκαν μὲ δριμύτητα στὶς φωνὲς αὐτὲς δηλώνοντας: «*Ἐστω κι ἂν ἡ πεποίθησις πὼς ὑπάρχουν τέτοια ὄντα, ὅπως οἱ μάγισσες, δὲν εἶναι οὐσιώδεις μέρος τῆς Καθολικῆς πίστεως, τὸ πείσμα νὰ διατηρῇ κανεὶς τὴν ἀντίθετη γνώμη ἐκφράζει αἵρεσι.*» Ἡ ἀπόφασις τοῦ Πάπα νὰ ἐπιβάλῃ τὶς διώξεις μὲ ὄργανο τὸ βιβλίον αὐτὸ φέμωσε τὶς φωνὲς αὐτὲς. Ἐκανε πραγματικὴ τὴν ἀπειλὴ νὰ θεωρηθῇ κάποιος αἰρετικὸς ἀπλᾶ διερωτώμενος, ἂν ὑπάρχουν μάγισσες. Ἐπίσης ἐπέβαλε στὴν γενικὴ χριστιανικὴ συνείδησι τὴν πεποίθησι διὰ παντὸς στὴν ὑπαρξὴ μαγισσῶν, ποὺ διατηρεῖται μέχρι σήμερα.

Πρέπει νὰ σημειώσουμε πὼς κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Ἰερᾶς Ἐξέτασις λίγες πραγματικὲς μάγισσες ἀνακαλύφθηκαν ἡ δικάστηκαν. Συχνὰ μόνον ἡ κατηγορία ἦταν ἀρχετὴ, γιὰ νὰ θεωρηθῇ μία γυναῖκα μάγισσα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ δικασθῇ ἀπὸ τοὺς ἱεροεξεταστὲς καὶ νὰ κατὰ ζωτανὴ στὴν πυρά. Ἐκτιμᾶται πὼς μὲ τὴ μέθοδο αὕτη, στὰ 250 χρόνια ποὺ διήρκεσε ἡ Ἰερὰ Ἐξέτασις, θανατώθηκαν 9.000.000 ἄνθρωποι, ἀνάμεσα τοὺς γριὲς γυναῖκες, μαῖες, ποιητὲς, πιστοὶ τῆς ἀρχαίας θρησκείας. Ὅποιος δὲν ταίριαζε στὴν εἰκόνα τοῦ εὐσεβοῦς χριστιανοῦ ἦταν ὑποπτος καὶ εὐκόλα κατηγορεῖτο γιὰ μάγος, κάτι ποὺ μὲ βεβαιότητα τὸν ὠδηγοῦσε στὸν θάνατο.

Τὸ ἔγκλημα τῆς μαγείας δὲν ἦταν τὸ μόνο ἔγκλημα γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ μπορούσε νὰ κατηγορηθῇ κανεὶς κατὰ τὴν περίοδο αὕτη. Ὅποιος ἀμφισβητοῦσε ὅποιαδήποτε πεποίθησι τοῦ Χριστιανισμοῦ, μπορούσε νὰ ὀνομαστῇ αἰρετικὸς. Ἐπιστήμονες, ὅσους ἐπέτρεπε τὸ ἱερατεῖο νὰ ὑπάρχουν, ὀνομάζονταν αἰρετικοί, διότι ἀμφισβητοῦσαν κάποιες ἀπόψεις τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅπως, γιὰ παράδειγμα, ὁ Γαλιλαῖος, ποὺ οἱ θεωρίες του γιὰ τὴν φύσιν τῶν πλανητῶν καὶ τῶν βαρυτικῶν πεδίων θεωρήθηκαν αἰρετικές. Συγγραφεῖς ποὺ προκαλοῦσαν τὴν Ἐκκλησίαν – ἄς θυμηθοῦμε τὸν δικό μας Ἐμμανουὴλ Ροῖδης, ποὺ ἔγραψε καὶ τὸ διήγημα «*Αἱ μάγισσαι τοῦ Μεσαίωνος*» – συλλαμβάνονταν γιὰ αἵρεσι. Μερικὲς φορὲς συλλαμβάνονταν καὶ πρῶην ἀποδεκτοὶ χριστιανοὶ συγγραφεῖς, ποὺ μετὰ ἀπὸ σκοτεινὲς συνωμοσίες ἔπεφταν σὲ δυσμένεια. Πρέπει νὰ γνωρίζουμε πὼς τὸ «*Malleus Maleficarum*» εἶναι ἓνα ἔργο τῆς ἐποχῆς του. Ἡ Ἐπιστήμη, ποὺ γιὰ χίλια χρόνια εἶχε σχεδὸν ἐξαφανισθῇ ἀπὸ προσώπου γῆς, καταδιωκόμενη ὡς προῖον τῶν βδελυρῶν καὶ ἀνύσ-

(σημειολογικὲς ὅλες οἱ ἄλλες), κυριολεκτικὰ ὀντολογικὴ στὶς βαθύτερες ἔννοιες. Ἐνα διαχρονικὸ παγκόσμιο ἐργαλεῖο. Τὸ ἱερατεῖο ἐπικαλεῖται ὅτι διέσωσε αὕτη τὴ γλῶσσα ἀλλὰ γιὰ δικούς του λόγους. Χωρὶς αὕτη τὴ γλῶσσα ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐκφρασθῇ. Οἱ ἀποκαλούμενοι νεοφῶτιστοι Ἑλληνες θεματοφύλακες, ἀλήθεια, ποὺ τὴν κατάντησαν;

Νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν κατάντια τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν, ποὺ εἶναι καὶ ὁ ὁμῆλιος λῶρος μὲ τοὺς ἀρχαίους; Παρέχει παιδεία τὸ σημερινὸ κράτος τῶν γραικύλων; Μὲ μιὰ παραπαιδεία μοναδικὸ φαινόμενο στὸν πλανήτη, μερδεύοντας τὴν γνώσιν μὲ τὴν πολυμάθεια καὶ τὸν ἐγκυκλοπαιδισμό; Ὅταν σὲ διαγωνισμό 32 χωρῶν ἐρχόμαστε 28οι καὶ τὸ ρωμαῖκο, ἀντὶ νὰ κόψῃ τὶς φλέβες του, δικαιολογεῖ τὰ ἀδικαιολόγητα, γιὰ ποιά παιδεία μιλάμε;

Οἱ Ἕλληνες, ἀγαπητοὶ συναναγνώστες, θεωροῦσαν τὴν ἐλευθερίαν ὡς τὸ μεγαλύτερο ἀγαθὸ καὶ γι' αὕτην ἦταν ἔτοιμοι νὰ δώσουν καὶ τὴ ζωὴ τους. Οἱ σημερινοὶ ἀπόγονοι κατεβάζουν καὶ τὰ παντελόνια ἀρχεὶ νὰ μὴ στερηθοῦν τὸ χάμπουγκερ, τὸ κινητὸ καὶ τὸ φραπόγαλο. Ὅσο γιὰ τὴ θυσία, ποὺ λέγεται ἐθελοντισμός, εἶναι ἀνύπαρκτη. Φτύνουμε τοὺς Δυτικοὺς ἀλλὰ αὐτοὶ δίνουν τὸ αἷμα τους σὲ χιλιάδες φιάλες, γιὰ νὰ ἐπιζήσουν.

Τελευταῖα κάποιον συντοπίτες μας ντύνονται ἀρχαῖοι καὶ κάνουν γραφικὲς λατρεῖες στὸ Δία καὶ στὸ 12θεο. Αὐτὸ εἶναι κατὰπτυστι οὐτοπία. Τὰ πάντα ρεῖ ἔλεγε ὁ σοφὸς Ἡράκλειτος. Ἔτσι καὶ οἱ σχέσεις μας μὲ τὸ θεῖο καὶ τὸ τελετουργικὸ ἐξελίχθηκαν στὴ σημερινή τους μορφή.

Ἀκόμα καὶ στὴ σημερινή τους μορφή, ποὺ εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία, οἱ Ἕλληνες στὴν οὐσία δὲν ἄλλαξαν. Ἐκκλησιάζονται, ὅπως καὶ τότε, δὲν θρησκύνονται, ὅπως ἄλλοι χριστιανικοὶ λαοί. Ἐὰν

ων Έλλήνων, ἔρχισε ξανά νά ἀνακαλύπτεται στίς μυστικές βιβλιοθήκες τῶν μοναστηριῶν. Ἡ Ἱατρική κυριῶς, δημιουργία τοῦ Ἱπποκράτη, εἶχε ξεχαστῇ καί κάθε ἀνεξήγητη ἀσθένεια ἀποδιδόταν στοὺς δαίμονες, ἀφοῦ αὐτὴ ἦταν ἡ ἄποψη τῆς Παλαιᾶς –καί κυριῶς τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἀσθενοῦσαν, στρέφονταν πρὸς τὴν μαγεία, ἀβοήθητοι καί ἀπέλπιδες. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο κατανοοῦσαν οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι τὸν κόσμον γύρω τους. Τὸ «Malleus Maleficarum» ἐπιτέθηκε στίς πεποιθήσεις αὐτὲς προσπαθώντας νά ἐξαφανίσῃ τὸν ἀνταγωνισμό καί νά ἀποδώσῃ στὴν Καθολικὴ Ἐκκλησίᾳ τὸ μονοπώλιο θρησκευτικῶν ἱατρικῶν μεθόδων: προσευχή, νηστεία, ραντισμὸς μὲ ἁγισμὸ, ἐξορκισμὸς, ἐξομολόγηση, ἀφορισμὸς. Ἀποτελέσματα τῶν μεθόδων αὐτῶν ἦταν ἡ Μαύρη Πανούκλα. Ὅταν οἱ μολυνμένοι ἀρουραῖοι πολλαπλασιαστήκαν στὴν Εὐρώπῃ, ἡ Ἐκκλησίᾳ ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νά χειροτερεύῃ τὸ πρόβλημα. Θεώρησε τὴν ἀσθένεια ἔργο τοῦ Διαβόλου καί τῶν μαγισσῶν, ἔκαψε ὅσες περισσότερες «μάγισσες» μπορούσε, σκότωσε κάθε μαύρη γάτα στὴν ἐπικράτειά της καί ὠδήγησε ἀσθενεῖς καί ὑγιεῖς σὲ ἀσφυκτικὰ γεμάτες ἐκκλησίες πολλαπλασιάζοντας τὰ θύματα.

Τὸ «Malleus Maleficarum» ἔδωσε κύρος στὴν ἴδια τὴν Ἱερὰ Ἐξέταση, ἀφοῦ τῆς παρέθεσε ἓνα κωδικοποιημένο σύστημα πεποιθήσεων. Ἀποτέλεσε τὸ ἔργο ποὺ ἐπαιξε τὸν σημαντικώτερο ρόλο στὸν τρόπο, ποὺ ἔπεσε πάνω στὴν ἀνθρωπότητα. Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πλέον αἱματοβαμμένα ἔργα τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας, ποὺ ἡ ὑπαρξὴ του θεμελιώνεται κυριῶς στὴν πυρομανῆ Καινὴ Διαθήκη, στὴν ὁποία διαβάζουμε: «Μὲ φλόγα πυρὸς θὰ δώσῃ ἐκδίξηση σ' ὅλους ὅσους δὲν θέλουν νά γνωρίζουν τὸν Θεὸ καί νά ὑπακούσουν στὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτοὶ θὰ καταδικαστοῦν σὲ αἰώνιο ὄλεθρο...» (Β' Θεσσαλονικεῖς Α' 8-9.) «Κάθε δένδρον ποὺ δὲν δίνει καρπὸ εἶναι καλὸ νά κόβεται καί νά ρίχνεται στὴ φωτιά...» (Ματθαῖος, Ζ' 19 καί Γ' 10.) «Τὸ ἄχυρο θὰ τὸ κατακάψῃ στὸ πῦρ τὸ ἄσβεστο...» (Λουκάς, Γ' 16-17.) «Θὰ στελεῖ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου τοὺς ἀγγέλους του, γιὰ νά συλλέξουν ὅλους ὅσους κάνουν ἄνομιες καί θὰ τοὺς ρίξουν ὅλους αὐτοὺς στὴν κάμινον τοῦ πυρὸς...» (Ματθαῖος, ΙΓ' 40.)

Τὸ «Malleus Maleficarum» ἀνταγωνίστηκε σὲ φήμῃ μόνο τὴν Βίβλο. Τὰ ἀποτελέσματά του ἔγιναν αἰσθητὰ σὲ ἑκατοντάδες χιλιάδες ἀνθρώπων, ἀνδρῶν, γυναικῶν, ἀκόμη καί παιδιῶν, ποὺ ὑπέφεραν καί πέθαναν στὰ χέρια τῶν ἱεροεξεταστῶν στὴν διάρκεια τοῦ Μεσαίωνα. Κάποιοι ἐρευνητὲς ἔχουν ἰσχυριστεῖ πὼς ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία δὲν ἦταν παρὰ μία πρόφασις, ὅταν ἀνακάλυψαν πὼς ἡ Ἱερὰ Ἐξέταση σταμάτησε, ὅταν ἔπαψαν πιά νά ὑπάρχουν πλοῦσοι μέσα στὴν ἐπικράτεια. Αὐτό, γιατί, ὅταν κάποιος κατηγορεῖτο γιὰ μαγεία, ἡ περιουσία του κατασχόταν ἀπὸ τοὺς Δομινικανοὺς καλόγερους καί περνοῦσε στὰ χέρια τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὴ εἶναι ἡ καταγωγὴ τοῦ τεράστιου πλούτου, ποὺ διαθέτει ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία: Οἱ διμειψίσεις τῶν περιουσιῶν τῶν ἀνθρώπων, ποὺ βρέθηκαν ξαφνικὰ πιασμένοι στὴν ἀρπάγῃ τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ «Malleus Maleficarum» μᾶς προσφέρει μία ἐντυπωσιακὴ ματιὰ στὸν τρόπο σκέπτεσθαι τῆς Ἐκκλησίας καί μᾶς δίνει μία ἄποψη γιὰ τὰ βάσανα, ποὺ μπορούσε νά ζήσῃ κανεῖς τὰ σκοτεινὰ χρόνια τῆς ἀόλυτης κυριαρχίας τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Γεώργιος Γρηγορομιχελάκης

σήμερα τὸ ἱερατεῖο δὲν εἶναι στὸ ὕψος τῶν περιστάσεων, δὲν καταδικάζουμε χωρὶς νά δώσουμε στὴ νεολαία μας ἓνα καλύτερο ὑποκατάστατο. Φέρνω τὸ παράδειγμα τοῦ Σωκράτη, ποὺ παρώτρυνε νά συνεχίσουν νά πηγαίνουν στὰ Παναθήναια καί τίς ἄλλες γιορτές, νά θυσιάζουν τὸν πετεινὸ στὸν Ἀσκληπιὸ καί νά δίνουν τὸ κέρμα, γιὰ νά περάσουν τὸν Ἀχέροντα. Στὴ συνέχεια, ποὺ οἱ πολῖτες ἦταν ἔτοιμοι, ἡ διδασκαλία τοῦ Σωκράτη ἔγινε φιλοσοφία ἀπὸ τὸν Πλάτωνα, τὸν Ἀριστοτέλη καί τοὺς συνεχιστές τους.

Ὅσον ἀφορᾷ στὴν διαμάχη μεταξὺ Ἑλλήνων καί Εβραίων, μετὰ ἀπὸ μεγάλη ὀριμότητα σήμερα πιστεύω, ὅτι ἔχουμε παράλληλους βίους, ἐξαιρουμένου τοῦ φανατισμοῦ ποὺ ἐγκλείει τὸ ἱερατεῖο. Μετὰ τὴν Ἀλεξανδρινὴ ἐποχὴ οἱ Ἰσραηλίτες Εβραῖοι εἶχαν ἀσπαστῇ τὴν Ἑλληνικὴ Παιδεία, σὲ σημεῖο ποὺ τὸ ἱερατεῖο τοὺς ἀφώριζε ὡς βέβηλους, γιατί εἶχαν υἱοθετήσῃ καθ' ὁλοκληρίαν καί τὰ ἑλληνικὰ ὀνόματα.

Ἐν κατακλείδι, χάρις στὴν προσωπικὴ μου ἐμπειρία καί τὰ πολλὰ ταξίδια ποὺ πραγματοποιήσα προσπαθώντας νά προσεγγίσω ἄλλους λαοὺς, πιστεύω ὅτι ὁ κόσμος εἶναι ἓνα μεγάλο χωριὸ καί οἱ διαφορὲς ποὺ ὑπάρχουν ὀφείλονται στίς κλιματολογικὲς συνθήκες· ὅπως ἡ ἔρημος γεννᾷ ἀνελέητα δόγματα ἔτσι ἓνα μεσογειακὸ κλίμα, ὅπως τῆς Ἑλλάδας, γεννᾷ ποιήση, σοφία, δημοκρατία, ἐλευθερία, δικαιοσύνη κ.λ.π.

Α. Μανραειδόπουλος